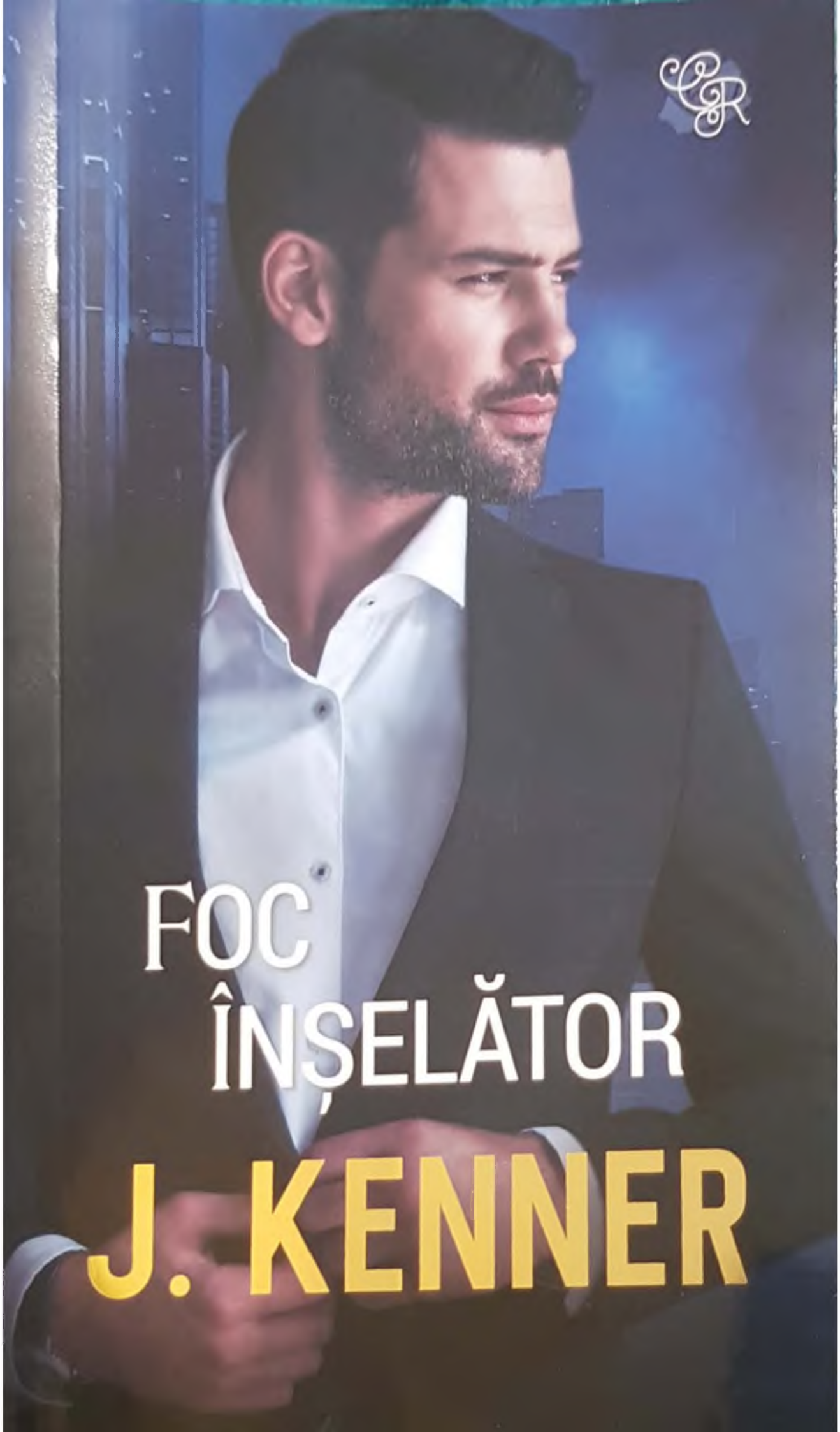
FOC
ÎNȘELĂTOR
J. KENNER

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „STARK SECURITY“

Datorită abilităților sale și experienței în domeniul securității, fostul agent britanic Quincy Radcliffe a devenit rapid cel mai important om la nou-înființata Stark Security din Los Angeles. Dar Quincy nu este bărbatul care pare a fi, și puțini îl cunosc cu adevărat. Când femeia căreia i-a venerat trupul, dar i-a frânt inima părăsind-o îi cere ajutorul, nu există cale de mijloc: Quincy fie îi întoarce spatele, fie o ajută, dar riscă să-și dezvăluie secretele întunecate și astfel să deschidă răni vechi și dureroase.

Eliza Tucker, o actriță cu o carieră zbuciumată, încearcă de ani întregi să uite perioada plină de pasiune trăită alături de Quincy Radcliffe în Londra și în romanticul Paris. Cucerită de înfățișarea sexy și de farmecul lui britanic, dar și de pasiunea și determinarea cu care a reușit s-o seducă, Eliza i s-a dăruit fără reținere, ca apoi totul să se spulbere când el a părăsit-o brusc, fără nici o explicație. Acum însă, Quincy este singurul care o poate ajuta să-și găsească sora dispărută. Iar ea este hotărâtă să plătească orice preț pentru asta – chiar și să i se dăruiască din nou și să se supună fanteziilor lui din dormitor. Dar nu are de gând să se îndrăgostească iar de bărbatul care cândva i-a năruit toate visurile.

◆

„J. Kenner este o scriitoare excepțională.
Combinația de dramă, tensiune și pasiune este perfectă.“
About That Story

◆

J. KENNER (JULIE KENNER) este autoarea a peste 100 de romane, nuvele și povestiri din diverse genuri. De șase ori finalistă a premiului RITA, ea a câștigat distincția de 2 ori. Seria „Stark Security“ a ajuns pe primele locuri în topul de bestselleruri al *The New York Times* și a fost numărul 1 pe pieţele internaționale.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-7504-6

Lira

eBook disponibil

J. KENNER

Foc înșelător

Traducere din limba engleză
Raluca Moț

LITERA
București

Știu că nu ar trebui să îl doresc.

Mi-aș dori să nu tânjesc după el.

Cu fiecare zi care trece, mă rog ca pulsația dulce a dorinței să se stingă. Și totuși, nu se întâmplă.

Trează fiind, pot alimenta durerea. Pot cădea din nou pradă amintirilor care lasă răni adânci, ca o tăietură de cuțit. Pasiune dispărută. Dragoste ștearsă din memorie.

Cândva, a existat un bărbat care mă dorea. Apoi a rămas doar urma unei flăcări, asemenea unei umbre arse pe pământ după o explozie nucleară.

Trează fiind, îmi pot păstra mânia.

Dar în vis cedez întotdeauna.

Îmi spun că mi-e mai bine fără el. Dar am nevoie de el. De abilitățile lui. De ajutorul lui.

Nu mi-au rămas alte opțiuni. El este locul unde se întâlnesc dorința și teama. Și tot ce pot face este să mă rog să nu fiu zdrobită ca o bucată de sticlă sub greutatea propriilor regrete.

capitolul 1

Construit în 1931, istoricul hotel Hollywood Terrace fusese odinioară locul suprem în care să ajungi și unde să fii văzut de-a lungul renumitului bulevard. Dar timpul își luase revanșa și, asemenea frumuseții apuse a starletelor epocii de aur, palatul în stil art déco ajunsese în ruină pe măsură ce junele făcuseră loc hipioților și generației baby-boom, toți eclipsați mai apoi de milenialii care priviseră secolul XX transformându-se inexorabil în secolul XXI.

În primul deceniu al noului mileniu, simbolul odinioară maiestuos rămăsese ofilit și distrus. Stucatura exterioară ajunsese de un cenușiu lipsit de viață. Ferestrele erau murdare și crăpate. Faimoasele grădini fuseseră năpădite de dăunători și de buruieni.

Nici interiorul nu evoluase mai bine. Mucegaiul se extinsese în jurul conductelor sparte. Șobolanii goneau pe coridoare, predându-se doar în fața pisicilor fără stăpân, ce puseseră stăpânire pe ungherele întunecate. Covoarele erau putrezite. Tapetul scorojit. Și un praf fin acoperea fiecare suprafață, ca o pătură de neglijență.

Cu hotărârea unui boxer aflat sub asalt, clădirea se încăpățâna să rămână în picioare în ciuda repetatelor lovituri ale vremii, cutremurelor și paradei monotone a progresului, evidențiate prin fațadele noi și strălucitoare. Atunci când banda de avertizare pe care scria „Dezafectat" și „Trecerea interzisă" fusese întinsă peste ușile cu sticlă gravată, localnicii fuseseră siguri că primiseră cea din urmă lovitură.

Apoi venise în ajutor Scott Lassiter, iar povestea hotelului Hollywood Terrace se dovedise a nu fi totuși un film cu boxeri. Era o transformare. *My Fair Lady* pentru hotelul răvășit.

Dezvoltatorul imobiliar internațional făcuse eforturi imense și readusese hotelul Hollywood Terrace la statutul de bijuterie pe care îl deținuse cu aproape un secol în urmă. Transformase sălile de conferință de la mezanin în propriul apartament și propriul birou și revendicase în întregime ultimul etaj pe post de reședință personală, incluzând o piscină interioară și o sală de bal protocolară.

Toți cei care aveau cât de cât un nume participaseră la marea redeschidere din urmă cu cinci ani, iar Lassiter fusese celebrat de personalitățile orașului ca un erou. Un făcător de minuni. Un cetățean adevărat, devotat conservării istoriei, care făcuse cunoscut acest colțișor al Californiei de Sud când primii cutezători cu aparate de filmat dăduseră buzna pe tărâmul manei și al soarelui.

Petrecerea ajunsese pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume, întrucât legătura cu Hollywoodul și numeroasele vedete de pe lista invitaților făcuseră povestea prea delicioasă pentru a fi ignorată.

Petrecerea din această seară era și mai luxuriantă. Zeci de invitați umpleau sala de bal, meticulos renovată în stil art déco, în culori îndrăznețe și cu design geometric. Veniturile cumulate ale înstăriților invitați internaționali eclipsau conturile bancare ale oricăror vedete de la Hollywood, făcându-le comparabile cu alocația unui adolescent. Soiuri vechi și rare de șampanie curgeau în fântânile din argint pur. Femeile pluteau pe pardoselile de marmură în rochii de gală croite pentru a accentua accesoriile din pietre prețioase. Și orice bărbat care

purta un costum ce costa mai puțin de 25 000 era, evident, un impostor.

Și totuși, în ciuda oamenilor frumoși plutind pe norii puterii conferite de avere, presa nu era prezentă la serată. Nici un fotograf care să surprindă imagini sexy pe care să le posteze în Page Six sau pe Instagram. Dimpotrivă, petrecerea era un eveniment privat, organizat în fieful personal al lui Lassiter.

Numai clientela *foarte* selectă și exclusivă fusese invitată.

Quincy Radcliffe, agentul de la Stark Security, nu se afla pe lista de invitați. Nu în mod oficial. Însă acest lucru nu îl împiedicase să îi facă semn unui chelner aflat în trecere și să-și ia un scotch și o apă minerală.

Sorbea lent din băutură, studiind cu o privire dezinteresată mulțimea de bărbați înțoliți și femei coafate, care gravitau în jurul lui Lassiter de parcă ar fi venit să plătească tribut vreunui zeu.

„Idioți fără minte."

Nu vedeau altceva decât banii și puterea lui Lassiter. Habar nu aveau că averea substanțială a amfitrionului lor era generată mai puțin de portofoliul său imobiliar și mai degrabă de procentul pe care îl revendica din spălări de bani și taxe de protecție.

Scott Lassiter era un nemernic manipulator ale cărui gheare pătrundeau adânc în subteranele criminale. Într-o zi, lui Quince avea să îi facă plăcere să tragă brusc prețul de sub picioarele acestei jigodii iresponsabile, asigurându-se că Lassiter avea să schimbe priveliștea apartamentului său luxos cu una complet diferită. Una cu zeci de bare de fier.

Dar asta nu era în plan pentru seara respectivă. Pentru moment, Lassiter era răul cel mai mic și, dacă totul mergea conform planului, fraierul demn de milă avea să îl conducă la monstrul inuman al traficului

de persoane care făcea obiectul misiunii din seara cu pricina: *Corbu. Marius Corbu.*

– E incredibil, nu-i așa?

Vocea șoptită aparținea unei blonde cu ochi căprui, părul lung până la jumătatea spatelui și un breton care îi ajungea până la sprâncenele arcuite perfect. Purta o rochie aurie de voal, iar machiajul era aplicat cu atâta pricepere, încât părea invizibil, cu excepția tușului negru care îi contura ochii mari și a rujului atât de roșu, încât el nu-și putea lua gândul de la un mănunchi de cireșe coapte.

– Te referi la gazda noastră, domnul Lassiter?

Femeia chicoti și fu cât pe ce să își verse paharul cu șampanie în încercarea de a bate din palme.

– Dumnezeule, ești britanic!

– La naiba! Chiar așa?

Femeia râse din nou.

– Și ești amuzant. Nu. Care e cuvântul? Nostim. Ești foarte nostim.

Ea își aplecă ușor într-o parte capul, studiindu-l. El știa ce vedea ea. Păr întunecat, față alungită și ochi cenușii adânciți în orbite. Purta un costum Ermenegildo Zegna făcut la comandă care costa mai mult decât mașina pe care o conducea și, după spusele partenerei sale, Denise, era al naibii de atrăgător.

Blonda părea să fie de acord, căci el surprinse cu precizie clipa în care privirea ei își schimbă amuzamentul în agresivitate.

– Îmi plac bărbații amuzanți. Femeia avea o voce joasă. Senzuală. Un bărbat care râde probabil că face și alte lucruri interesante cu gura. Își înclină capul provocator. Eu sunt Desiree. Tu cum te numești?

– Canton, spuse el, prezentându-i numele fals din misiunea pe care o avea, cel al unui administrator de fonduri de investiții din Hong Kong. Robert Canton.

Femeia se apropie de el, rochia devenind din opacă transparentă când păși într-o rază de lumină. Era complet goală sub rochia de voal, iar el își simți trupul încordându-se din reflex, nu de dorință. Încet, ea își prinse degetele peste reverul sacoului său, apoi continuă mișcarea în jos, până ce îi cuprinse mădularul, întărit acum, căci, la urma urmei, nu era mort. Și nici surprins. Petrecerea era, de fapt, pentru sex. Sex plătit, deocheat, anonim. Și Dumnezeu îi era martor că el nu era imun la farmecele unei femei frumoase.

Își puse mâna liberă pe umărul lui, aplecându-se să-i șoptească:

– Ei bine, sunt a ta, domnule Canton. Oricum ți-ai dori, de acum până la răsăritul soarelui.

Îl mușcă de lobul urechii, iar el se gândi cât i-ar fi de ușor. Femeia chiar ar fi fost dispusă să facă orice – aceasta era scopul chermezei. Și al naibii să fie dacă nu avea nevoie să se elibereze de tensiune!

Unele operațiuni erau mai dificile decât altele, iar asta era de-a dreptul enervantă. Ideea îi intră în cap. Mai rău, îi ajunse în sânge. Și ardea ca o otravă lentă. Sau, mai bine zis, ca un fitil. Dacă ardea prea multă vreme, avea să explodeze. Amintirile întunecate aveau să îl copleșească, monstrul ar fi preluat controlul și....

„La naiba!"

– Oh, cred că asta înseamnă da! Începu să îl mângâie ușor. Nu mi-am tras-o niciodată cu un englez – îți garantez că sunt bună. Te rog, spune-mi că nu i-ai dat alteia cheia ta!

El zâmbi timid, apoi îi îndepărtă încet mâna de pe mădularul lui.

– Îmi pare rău, iubito! Sunt sigur că ne-am simți bine, dar cheia mea este deja promisă altcuiva.

– Poate că nu, îi șopti o voce feminină în ureche. Era Denise, aflată pe acoperișul clădirii de peste drum.

Și totodată în urechea lui. Auzise absolut totul, căci comunicau prin VOX. Nu pot fixa suportul transmițătorului. Va trebui să rămân aici și să îl poziționez manual.

– La naiba!

– Ce e? întrebă Denise.

– Mă enervează că nu vei fi în patul meu la noapte. Dar regulile sunt reguli. Iar regulile acestei petreceri oglindeau vechile petreceri suburbane cu cheie din anii '60 și '70. Ca idee de bază – un bărbat revendica o femeie dându-i o cheie, ea mergea în camera lui, iar el își petrecea noaptea delectându-se cu ea, așa cum spusese Desiree, oricum și-ar fi dorit, până la răsăritul soarelui.

Frumusețea acestei petreceri, din perspectiva bărbaților, era faptul că fiecare femeie reprezenta o partidă sigură, pentru că absolut fiecare era o prostituată de lux, bine plătită de Lassiter să participe la serată. Inclusiv Denise, deși Candy – numele ei fals – primea o sumă frumușică pentru ziua respectivă.

Cât despre bărbați, toți îi plăteau lui Lassiter o sumă substanțială, chipurile pentru o cameră în hotel. În realitate, plata le conferea privilegiul de a o găsi pe doamna potrivită, dornică să le satisfacă orice perversiuni, fetișuri și preferințe. Drept bonus, fiecare avea satisfacția de a cumpăra sex fără a plăti chiar pentru sex.

Quince nu avea nevoie de o femeie în camera lui. Avea nevoie de o parteneră pe post de santinelă și care să mențină conexiunea atât cu transmițătorul, cât și cu computerul lui Lassiter. Transmițătorul cu care se chinuia Denny pe acoperișul din apropiere nu ar fi fost de nici un folos dacă semnalul nu era recepționat în camera sa de la etajul al patrulea, apoi amplificat până jos, acolo unde Quince avea să se conecteze la computerul lui Lassiter de la mezanin.

Și, deși Desiree părea dispusă să-i îndeplinească orice fantezie deocheată, se îndoia că avea să considere drept fetiș autentic postura de ajutor în piratarea sistemului lui Lassiter. În plus, plecase deja în căutarea altui posesor de cheie.

Cum apăruse, așa dispăruse.

– Îți dai seama că asta este o problemă, murmură el, ridicând paharul pentru a ascunde subtila mișcare a buzelor, bând apoi cu nesaț, căci avea cu siguranță nevoie.

– Serios? Mă bucur că ești aici ca să-mi explici cum stau lucrurile.

El își reprimă râsul.

– Calm, calm...

– Nu poți să vezi, dar să știi că îți arăt degetul mijlociu.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

Traversă încăperea către fereastră pentru a putea vorbi mai în largul lui, ținând sub observație invitații în imaginea reflectată în geam, în timp ce se prefăcea că studia Hollywoodul care i se întindea la picioare. Denny era acolo pe undeva, cocoțată pe acoperișul unui vechi magazin universal, transformat în spațiu pentru birouri.

– La dracu'! O să folosesc o bucată de bandă adezivă ca să le potrivesc cât de bine se poate. Mă întorc imediat. Ai nevoie de mine în sală.

Chiar avea, la naiba! Dar aveau nevoie și de certitudine în privința transmisiei. Misiunea era punctul crucial al unei operațiuni a forțelor speciale din UE și Spania pentru anihilarea lui Corbu și a rețelei sale internaționale de trafic cu persoane. Firma Stark Security fusese angajată să se ocupe de această piesă crucială a puzzle-ului. O misiune unică, limitată, de a obține și de a decripta fișierele cu contacte ale lui Lassiter

și de a transmite mai apoi forțelor speciale protocolul de contact pentru Corbu.

În cazul unui eșec, Stark Security avea să își piardă reputația în creștere din comunitatea serviciilor secrete internaționale. Lucru mult mai important, erau în joc mii de vieți nevinovate, iar oportunitatea era limitată. Așa cum spuneau cei de la NASA, eșecul nu intra în discuție.

– Vin la tine. Știa foarte bine că Denise era mai mult decât capabilă, dar trebuia să încerce. Poate că reușesc să securizez suportul.

– Nu avem suficient timp. Trebuie să captez semnalul în cincisprezece minute, iar tu trebuie să fii pe poziție în douăzeci de minute. Dacă ratezi momentul, am încurcat-o.

El scoase vechiul ceas de buzunar Patek Philippe care îi aparținuse odinioară tatălui său pe care îl cunoscuse prea puțin. Excepțional lucrat, încă arăta timpul la secundă, deși acuratețea avea prea puțin de-a face cu motivul pentru care Quince îl purta cu religiozitate. Aproape cu superstiție.

Ceasul Patek Philippe era o amintire din trecut și un avertisment pentru viitor. Nu l-ar fi indus niciodată în eroare, iar în clipa aceea îi spunea că Denny avea dreptate.

„La dracu'!"

– Bine, spuse el. Vino încoace!

Era un risc imens, dar emițătorul de mare putere era menit să permită transmisia și recepția de pachete de date imense necesare pentru software-ul de decriptare de ultimă generație care se afla la sediul SSA. Cu puțin noroc, improvizația lui Denny avea să permită emițătorului să capteze și să retransmită îndeajuns semnalul către amplificatorul din camera de hotel a lui Quincy. Aparatul funcționa aproximativ asemănător cu un router WiFi

și avea să transmită semnalul în interiorul hotelului, unde era preluat de tehnologia pe care urma să o utilizeze Quince pentru a sparge sistemul lui Lassiter.

Însă, pentru ca toate acestea să funcționeze, semnalul emițătorului trebuia să ajungă la amplificator cu precizie totală. Altfel, amplificatorul i-ar fi transmis numai nimicuri lui Quince, nu software-ul de piratare performant creat de Stark Applied Technology. Nu era situația ideală, dar nu aveau de ales.

Se întoarse cu fața către sală. Trebuia să știe unde se afla Lassiter pentru a se putea furișa spre camera lui de la etajul al patrulea fără a fi observat.

„Iată-l!"

Lassiter se afla într-un grup format din cinci bărbați și două femei, brațul său odihnindu-se în partea de jos a spatelui unei brunete. Părul castaniu îi ajungea până la umeri, iar pielea fină era expusă în decolteul adânc al rochiei care aproape că îi scotea la iveală crăpătura fundului perfect, în formă de inimă. Femeia avea ceva familiar...

Își alungă gândul, considerându-l irelevant.

– În ordine. L-am reperat pe Lassiter. Mă îndrept...

În acel moment femeia se întoarse, iar el îi văzu fața.

Înlemni. Pur și simplu înlemni.

„Eliza?" Nu era cu putință să fie Eliza.

– Quince? Vocea lui Denny era încordată. S-a întâmplat ceva cu Lassiter? Suspectează ceva?

– Nu e Lassiter. E o nălucă.

– Poftim?

Trebuia să fie o nălucă. Femeia cu părul de culoarea mahonului și ochi albaștri precum cerul. Femeia a cărei gropiță îi făcuse odată inima să tresalte.

Femeia pe care o îndrăgise. Al cărei parfum încă persista în visele lui.

Femeia pe care o iubise mai pasional decât își imaginase vreodată că ar fi fost posibil. Și care acum cu siguranță îl ura mai mult decât își putea imagina el.

Nu era cu putință ca acea femeie să se afle la o astfel de petrecere. Era imposibil.

„Oare chiar e ea?"

Dumnezeule, în ce încurcătură intrase?

În mod inconștient, se îndreptă către ea, pașii săi mari cucerind distanța în timp ce Denny îi sporovăia în ureche.

– Ce se întâmplă? La naiba, vin spre tine! Ne întâlnim în cameră în patru minute.

Quince știa că trebuia să se întoarcă. Prea multe lucruri depindeau de această misiune. Viețile și libertatea atâtor nevinovați prinși în cursa interlopului român din organizația traficului de persoane. Mii și mii de victime chinuite, printre care și o fată de 13 ani, nevinovată și îngrozită.

Răpirea ei fusese incidentul care pusese imediat forțele speciale în acțiune. Fiica prințului regent al unei mici monarhii europene, prințesa fusese răpită în timpul unei excursii școlare. Tatăl ei se prezentase la conducătorul forțelor speciale, fost coleg de facultate la Eaton, și pur și simplu deschisese cuferele masive ale monarhiei pentru a finanța orice acțiune necesară pentru a o recupera pe fată și pentru a închide operațiunea lui Corbu.

Quince se cutremură, amintindu-și imaginea altei adolescente. Shelley. Ochii ei plini de încredere. Suspinele ei sugrumate. Și propriile strigăte de groază și de neputință, cu trupul sfâșiat de durere și lumea prăbușindu-se în jurul lui.

În acea clipă, știu ce avea de făcut.

– Rămâi pe acoperiș, îi ordonă el lui Denny.

– Poftim? Dar...

– Ai încredere în mine! Mă descurc.

Fusese mult prea slab ca să o salveze pe Shelley. O dezamăgise. Se dezamăgise pe sine însuși.

Nu avea de gând să eșueze din nou.

Chiar dacă asta însemna să o implice pe Eliza Tucker în planul lui încurcat.

capitolul 2

Mă atinge.

Nenorocitul acesta arogant, mult prea cizelat și mult prea pervers, își ține mâna pe spatele meu, iar cu degetul mare îmi mângâie pielea la baza șirei spinării. E intim. E posesiv. E revoltător.

E numai și numai vina mea.

Eu mi-am înghesuit sânii în rochia asta mult prea mulată. Eu sunt cea care a căutat atenția lui Scott Lassiter. Și acum se pare că va trebui să suport o noapte în patul lui dacă nu vreau să îmi pierd acoperirea.

Acoperire.

Sesizez ironia. Toată viața, sora mea, Emma, a fost protectorul meu. Un înger extraordinar, puternic, răzbunător, care a stat pavăză între mine și pericolele lumii. Nu a contat că era vorba de profesori răutăcioși, golani de pe stradă sau chiar de monstruosul nostru tată, ea se afla întotdeauna lângă mine și făcea tot ceea ce era de făcut pentru a mă ști în siguranță.

Și acum iată-mă aici, prinsă în mijlocul unei situații pe care nu o înțeleg pe deplin, în timp ce mă dau drept sora mea. Sau, mai bine spus, în timp ce mă dau drept sora mea care se dă drept prostituată.

Slavă Domnului că mi-am petrecut mai bine de zece ani lucrând ca actriță de mâna a doua. Însușindu-mi rol după rol. Reclame, teatru comunitar, câte o telenovelă ici și colo și câteva roluri mici în filme turnate la New York.

Nu am încercat niciodată să prind un rol recurent în televiziune sau vreun contract pe termen lung

pe Broadway sau altundeva. Pur și simplu nu mă încântă. Îmi doresc succesul, desigur. Doar că diversitatea mi se pare irezistibilă. La urma urmei, cu cât mă pierd mai mult în viața altcuiva, cu atât sunt mai puțin nevoită să îmi examinez propria viață.

Toate astea mă transformă într-un cameleon excelent. Iar acesta este probabil singurul motiv pentru care nu mă arată nimeni cu degetul, ca în *Invazia jefuitorilor de trupuri*, strigând în gura mare că sunt o impostoare care nu are ce căuta aici.

Pentru că nu am, chiar nu am ce căuta aici.

Și când Emma va afla nu doar că m-am dat drept ea, ci și că mi-am pus viața în pericol, se va enerva îngrozitor. Dar e în ordine. Dacă e enervată înseamnă că e în viață. Și, având în vedere situația, îmi doresc să o văd tunând, urlând și înfuriindu-se. Pentru că alternativa e mult prea înfiorătoare ca să mă gândesc la ea.

Inspir adânc. Îngrijorarea mea pentru Emma a fost constantă în ultimele 24 de ore, din clipa în care am înțeles că a dispărut. Dar trebuie să o las deoparte, căci am probleme mult mai presante. De exemplu, cum voi reuși să scap de acest pervers care a decis că îi aparțin în noaptea asta. Pentru că fiecare minut în care sunt prizoniera lui Scott Lassiter înseamnă un minut în care nu găsesc răspunsuri.

Mă întorc încet și privesc în sală, întrebându-mă cine ar trebui să fie punctul meu de contact. Potrivit partenerului Emmei, cu câteva zile înainte de dispariția ei, o sursă anonimă a contactat-o pe Emma. S-a recomandat drept domnul X și i-a promis informații despre un caz la care lucra. Nu trebuia decât să-l întâlnească la această petrecere.

– Nu se puteau întâlni într-un separeu la McDonalds? am întrebat eu.

Un rânjet larg s-a așternut pe fața rumenă a lui Lorenzo. Și-a trecut mâna peste creștet, dând la o parte o șuviță de păr și expunându-și chelia crescândă.

– Sunt aproape sigur că nu era o opțiune, fetițo.

Mi-am încrucișat brațele și am înclinat capul drept răspuns la alintul lui, dar nu m-a băgat în seamă. Îl cunoșteam pe Lorenzo de când aveam 9 ani, iar el era polițist comunitar în Venice Beach care a închis ochii când ne-a prins pe mine și pe Emma dormind într-o mașină abandonată.

Lorenzo nu știa decât că Emma lucrase la unul dintre cazurile ei *pro bono*. După mai bine de un deceniu în slujba guvernului, Emma devenise de câțiva ani detectiv particular cu normă întreagă. Pasiunea ei era să îi ajute pe cei fugiți de acasă și pe alți copii aflați în pericol, iar Lorenzo mi-a spus că dăduse peste un fel de conspirație exploatatoare, organizată pe forumuri din internetul întunecat.

– Presupun că domnul X este implicat până peste cap și vrea să iasă din treaba asta, a spus Lorenzo.

– Așa că a contactat-o pe Emma și a stabilit o întâlnire, mi-am dat eu cu părerea. Dar, înainte să aibă loc, adevărații răufăcători și-au dat seama că ea își băga nasul pe forum. Cumva i-au aflat identitatea și au pus mâna pe ea.

– Așa mi se pare și mie.

Am simțit un nod în stomac când m-am forțat să articulez următoarele cuvinte.

– Oare au... Crezi că au ucis-o?

– Sper că nu, a spus el cu privirea tristă a unui câine baset.

– Trebuie să anunț poliția.

– Și ce crezi că vor face? Pentru început, îți vor spune să aștepți. Apartamentul ei e relativ ordonat...

– Cineva a intrat în apartament. Sunt sigură de asta.

– Asta susții *tu*. Dar nu a fost răvășit. Spui că lucrurile nu se află la locul lor, dar asta nu înseamnă neapărat că s-a petrecut ceva rău. Tot ce știi este că a dispărut și nu știi unde se află. Dar e o femeie în toată firea. Putea să plece dintr-o toană. Să fi fugit cu un bărbat. Să fi decis să se apuce de pescuit.

– Întotdeauna îmi spune unde merge. Nu avem secrete una față de cealaltă.

Mă gândeam la lucrurile pe care mi le dezvăluise și pe care ar fi trebuit să le treacă sub tăcere. Lucruri periculoase dacă ar fi aflat cineva.

Nu. Nu ar fi ținut secret față de mine ceva important.

– Din câte știu eu, trebuia să te afli pe un vas de croazieră, a replicat Lorenzo când i-am spus asta. I-ai spus să nu se sinchisească să te sune, dar că o vei suna din diverse porturi.

Am făcut o grimasă. Era adevărat. Doar că nu apucasem să plec.

Primisem un rol într-un musical la bordul unui vas. Trei luni pe mare, vizitând diverse porturi. Trei luni cu excursii de câte o săptămână sau două, fiecare excursie cu un grup diferit de pasageri. Nouăzeci de zile în șir departe de oricine din trecutul meu și fără nimeni care să facă parte din viitorul meu. Slujba asta părea a fi raiul pe pământ și acceptasem fără ezitare.

Dar apoi compania de croaziere anulase complet spectacolul, înlocuind numeroșii actori de musical cu un singur comediant de stand-up. Reduceri de buget. Ceea ce m-a lăsat nu doar fără slujbă, ci și cu socotelile date peste cap.

Din acest motiv decisesem să zbor în LA și să îmi vizitez sora.

Însă Emma dispăruse.

– Mi-ar fi trimis un e-mail dacă s-ar fi hotărât să-și ia o vacanță de ultim moment, i-am spus eu lui Lorenzo.

Știi bine că așa ar fi făcut. Eu și Emma suntem mai mult decât surori. Practic, ea m-a crescut. Am fost noi două împotriva lumii din acea zi îngrozitoare, când m-a salvat din casa aceea care nu a fost absolut niciodată un cămin.

Lorenzo a dat din cap gânditor.

– Știu asta. O știi și tu. Dar nu și poliția. Ai nevoie de mai multe dovezi dacă vrei să te ajute. Avem nevoie de mai mult. Crezi că eu nu sunt îngrijorat? Doar vorbim despre Emma. Îmi este ca o fiică. Amândouă sunteți ca niște fiice pentru mine.

– Crezi că acest domn X știe ceva?

– Cred că este singura pistă pe care o avem. M-aș duce eu dacă aș putea, dar nu cred că îmi stă bine în rochie de gală decoltată.

Avea dreptate. O știam. Și nu doar în privința felului în care i-ar fi stat travestit.

Fie mă prezentam la întâlnire, fie lăsam timpul să se scurgă până când poliția ar fi devenit interesată de caz.

Nu exista nici o îndoială. Emma avea probleme, iar acesta era singurul lucru care conta pentru mine. Pentru că la finalul zilei ea era tot ce conta pentru mine. De fapt, ea și Lorenzo. Ei sunt tot ce am pe lume. Tot ce am avut vreodată.

Odinioară, am crezut că era și altcineva. Brunet și țâfnos, dulce și senzual, Quincy Radcliffe avea o intensitate care m-a atras și o forță care m-a ținut lângă el. În brațele lui m-am simțit mai în siguranță ca niciodată de când o părăsisem pe Emma și plecasem din Los Angeles. Am dat la o parte zăbrelele de oțel din jurul inimii și l-am poftit înăuntru.

Am fost împreună aproape trei luni, iar în tot acest timp, am lăsat garda jos cu totul. Mi-am permis să îl iubesc și am crezut că și el mă iubea.

Nu voi mai face niciodată această greșeală.

M-a sfâșiat în bucăți. Mi-a zdrobit sufletul.

Mă făcuse să îl iubesc. Și nu îl pot ierta pentru asta.

Dar trebuie să-i și mulțumesc. Pentru că mi-am învățat lecția în acea zi de primăvară la Londra. M-am gândit că m-aș putea schimba. Că poate zidul pe care îl ridicasem și măștile pe care le purtam nu aveau de ce să fie permanente.

Quince m-a făcut să îmi doresc să încerc. M-a făcut să sper.

Apoi m-a trădat – mi-a dovedit că aveam nevoie de acele ziduri. Ele mă țineau în siguranță.

Acum doar Emma se afla în interiorul zidurilor. Și Lorenzo.

Doar ei. Numai și numai ei.

Ei sunt tot ce am pe lume și de aceea mă aflu aici, în eleganța art déco a sălii de bal din apartamentul de la ultimul etaj al hotelului Hollywood Terrace.

Acesta e motivul pentru care am urmat instrucțiunile detaliate ale Domnului X cu privire la întâlnire. Motivul pentru care mă prefac a fi una dintre numeroasele prostituate angajate pentru această seară. Și motivul pentru care, pe lângă rochia neagră sexy, port o panglică roșie pe post de brățară, așa cum am fost instruită. Ideea era să îi semnalez Domnului X faptul că eu sunt anonima SDN, numele Emmei pe forum.

Inițialele SDN înseamnă „scorpia dată naibii", deși probabil sunt singura persoană din lume care știe asta. În momentul de față nu mă simt câtuși de puțin dată naibii. Aș vrea să fi fost așa. Pentru că o scorpie dată naibii ar găsi probabil o cale de a se descotorosi de bărbatul care pare hotărât să o țină lângă el.

Și totuși, ar trebui să intru în pielea personajului. O fată pe nume Bunny. Și fetele ca Bunny nu sunt date naibii. Dimpotrivă, fetele ca Bunny cad în genunchi sau își desfac picioarele la comandă. Le înțeleg pe aceste Bunny, deci nu mi-e foarte greu să intru în rol.

Poate dacă m-aș fi numit Amber, Domino sau Serena în noaptea asta... Poate dacă aș fi avut un bici în locul panglicii roșii... Aș fi putut să fac spectacol. Să ies din propria piele și să întruchipez personajul SDN.

Dar nu e așa. Nu pot.

Dar e mai bine așa. Pentru că, din câte îmi dau seama, e o petrecere cu multe Bunny. Nu Serena.

Cu alte cuvinte, am intrat într-o lume condusă în totalitate și exclusiv de bărbați. Bărbați bogați, puternici, dominanți. Cu pofte întunecate și periculoase.

Oh, Emma, în ce te-ai băgat?

Mi-am tot pus această întrebare de când Lassiter a pus ochii pe mine, din clipa în care am intrat. La început, am crezut că își dăduse seama că joc un rol. Mai apoi, când a făcut un comentariu legat de brățara mea neobișnuită, am răsuflat ușurată, presupunând că el era domnul X. Foarte curând însă, mi-am dat seama că nu dorea decât să mă vadă goală.

Acum sunt legată de el când ar trebui să mă amestec în mulțime. Ar trebui să mă întind după băuturile de pe tăvile ospătarilor, asigurându-mă că panglica roșie e suficient de vizibilă ca domnul X să mă găsească. Totodată, e foarte clar faptul că autonomia feminină nu se află pe lista privilegiilor din această seară și că, dacă Lassiter mă vrea lângă el, sunt blocată aici până când catadicsește să mă elibereze.

La dracu'!

– De fapt, am început deja proiecte similare de renovare în Chicago, Houston și Manhattan, îi spune Lassiter unui oarecare miliardar important cu pronunțat accent italian, care întrebase dacă Lassiter plănuia să își extindă „modelul de afaceri".

Dezgustată de întregul scenariu, mă străduiesc să nu-l mai aud, pentru ca în clipa următoare să tresar la auzul numelui meu.

– ... ca Bunny aici de față.

– Îmi cer scuze, ce spuneați?

Lassiter zâmbește indulgent, apoi mă prinde de fund. Mă abțin să nu îl lovesc, căci o asemenea reacție sigur nu face parte din rol.

– Îi spuneam domnului Scutari că toate femeile de la serata mea sunt încântătoare, dar câteva dintre ele au o calitate rară. O atracție uluitoare.

Îmi dă părul după ureche, iar eu trebuie să mă forțez să zâmbesc în loc să mă cutremur. Nu sunt un îngeraș strălucitor și neprihănit. Nici pe departe. Dar există bărbați care mă pot avea în patul lor și bărbați care nu pot.

Lassiter se află cu siguranță printre cei care nu pot. Și în momentul de față mă rog ca Domnul X să mă găsească foarte curând. Nu m-ar deranja nici chiar un cutremur masiv care să zdruncine LA. Orice numai să nu îmi dea Lassiter cheia și să mă conducă spre camera lui. Sunt aproape sigură că singurul motiv pentru care încă nu mi-a dat cheia este faptul că e gazdă și trebuie să aștepte până când toți invitații își aleg fetele.

Mă aștept să continue să vorbească în termeni poetici despre calitatea mărfii, însă discuția se mută asupra finanțelor internaționale. Ca și cum ne-am afla la o petrecere obișnuită, iar eu aș fi iubita lui devotată și grijulie.

Totul este extrem de suprarealist și, cu fiecare clipă care trece, mă tem că venirea mea aici a fost o greșeală. Nu sunt cu nimic mai aproape de a o găsi pe Emma și, pe măsură ce trece timpul, șansele de a sfârși în patul lui Lassiter sunt tot mai mari. Știam că acesta era un risc, desigur. Dar mi-am imaginat că Domnul X avea să mă găsească, apoi ne-am fi dus în camera lui, chipurile pentru a ne face de cap, dar în realitate pentru a purta

o discuție intensă, clandestină despre ceea ce i se întâmplase surorii mele și cum puteam să o ajutăm.

Deci unde naiba este domnul X?

Punctez întrebarea întorcându-mă pentru a observa încăperea. Mâna lui Lassiter rămâne posesivă pe spatele meu, iar eu mă forțez să nu fac vreo grimasă. Sunt atât de concentrată să nu îmi feresc trupul de atingerea lui, încât abia reușesc să văd ce e în jurul meu.

Lucru care explică de ce nu îl reperez numaidecât pe bărbatul care se îndreaptă către noi, traversând în lungime sala de bal cu pași mari.

Quincy Radcliffe.

Bărbatul care m-a părăsit. Cel care mi-a frânt inima.

Mi se usucă gura, iar sângele îmi arde în vene.

Mă mănâncă palmele de dorința de a-l plesni. Și când îi văd privirea gri și gravă susținând-o pe a mea, strig pe tăcute un avertisment, implorându-l să nu îmi rostească numele.

Și atunci înțeleg totul.

În acel moment, toate piesele puzzle-ului se așază la locul lor.

Quincy Radcliffe este motivul pentru care mă aflu aici. Quincy al meu este domnul X.

Ce naiba fac acum?

capitolul 3

Îi privesc chipul în timp ce se apropie, căutând o urmă de durere. O umbră de regret.

Dar nu găsesc nimic. Chipul lui ar putea la fel de bine să fie sculptat în piatră, iar ochii gri făuriți din oțel. Nu ezită. Chipul său este în mod atent inexpresiv. Dacă nu l-aș fi știut, aș fi zis că nici nu m-a recunoscut.

Dar m-a recunoscut, firește.

Timp de trei luni minunate, Quincy Radcliffe însemnase totul pentru mine. Apărătorul meu, cavalerul meu. Îmi fusese aproape și se luptase cu demonii mei, iar eu mă abandonasem lui în totalitate, lăsându-mi la o parte temerile și, da, chiar hrănindu-mi speranțele.

Era iubirea mea. Sufletul meu.

Bărbatul al cărui zâmbet mă tachinase și al cărui trup mă excitase. Bărbatul cu care îmi împărtășisem secretele și lacrimile.

Mă cunoștea mai bine decât mă cunoscuse alt bărbat vreodată și mă rănise mai adânc decât ar fi putut-o face vreodată altcineva.

Îmi vine să îmi smulg brațul din strânsoarea lui Lassiter. Îmi vine să țâșnesc afară din sală pe tocurile astea cui și să dau uitării totul - pe Quincy, pe Emma, pe domnul X.

Dar, mai presus de toate, vreau să fug de mine și de amintirile mele.

Dar nu pot să o fac. Și, cum stau acolo holbându-mă cu gura căscată la nemernicul acela superb care înaintează către mine, podeaua se deschide și, brusc, mă întorc

cu patru ani în trecut - în amintirile despre bărbatul care m-a distrus.

Era ultima mea zi plină în Marea Britanie și, în ciuda răcorii de septembrie și a ploii mărunte, am parcurs pe jos scurta distanță de la apartamentul meu eclectic din Soho până la librăria Waterstones din Picadilly Circus. Voiam să cumpăr un roman. Ceva autentic britanic, care să nu urmeze a fi publicat în SUA cel puțin în următoarele câteva luni. Și voiam să urc la etaj și să mă desfăt cu ceaiul de după-amiază, așezată lângă fereastră, în timp ce savuram primul capitol. Apoi aveam să închid cartea fără zgomot și să o pun în geantă, urmând să o termin în avion, pe drumul de întoarcere către Manhattan.

Ca să fiu sinceră, de-abia așteptam să urc în avion și să scap de pe insula aceea înghesuită, atât de mică, încât amintirile mele nu aveau unde să se ascundă, rămânându-mi în minte. Apăsându-mă.

Întoarsă acasă, aș fi putut să scap de ele. Să le izgonesc. Dispăreți, amintiri blestemate! Dar acolo...

Acolo, în acest oraș străvechi, el părea să fie peste tot. Și nu îmi doream decât să scap din vraja nebună și oribilă pe care Quincy Radcliffe încă o arunca asupra mea.

Cât de repede se schimbă lucrurile, nu-i așa? Când ajunsesem în Londra, cu șase luni înainte, fusesem extaziată la gândul de a trăi o jumătate de an în Marea Britanie. Venisem la Londra pentru a mă alătura distribuției unei companii unice de improvizații, care punea în scenă adaptări moderne ale pieselor lui Shakespeare. Perspectiva de a juca un rol diferit în fiecare seară îmi făcea inima să tresalte și creativitatea să cânte. Spectacolele trebuiau să țină vreme de cinci luni, iar după aceea aveam să petrec o lună vizitând locurile, înainte de a mă întoarce în Manhattan, unde mă aștepta

deja un rol mic de victimă a unei crime în următorul sezon al unui popular serial de televiziune.

Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Spectacolele au fost anulate după o săptămână, lăsându-mă într-o țară străină, fără nici un venit. M-am gândit să mă întorc acasă – nu aveam nici acolo vreun rol care să mă aștepte, dar cel puțin eram familiarizată cu mersul audițiilor în New York. În plus, cunoșteam cele mai bune agenții de recrutare pentru posturi temporare.

Emma, ca de obicei, mi-a sărit în ajutor. Mi-a amintit că făcusem schimb de apartamente. Ceea ce însemna că nu aveam unde să locuiesc, întrucât apartamentul meu era momentan ocupat de un scriitor britanic, care lucra intens să termine cel mai recent proiect al său.

– Ai deja apartamentul din Londra, îmi spusese ea. Nu mai ai nevoie decât de bani de buzunar.

Știind că nu aveam să accept banii ei drept act de caritate între surori, mi-a oferit slujba la distanță de a organiza documentele online pentru ea și Lorenzo. Era o bagatelă, dar nu pe de-a-ntregul. Atât Emmei, cât și lui Lorenzo le lipsea spiritul organizatoric. Puteau să scaneze, să descarce sau să introducă informații într-un computer, dar toate rămâneau acolo, ca un pește mort care le împuțea hardul. Treaba mea era să dezgrop toți acești pești putreziți și să-i împart în directoare digitale mici și ordonate. Lucru dificil pentru ei, dar ușor pentru mine.

Ceea ce însemna că aveam o activitate remunerată în Londra, o slujbă care presupunea foarte puțin efort și îmi lăsa tot timpul din lume pentru a explora orașul, prefăcându-mă a fi localnică. Sau poate o moștenitoare fugară. Sau fotograf de călătorii. Dumnezeu știe câte poze am făcut cu vechiul meu aparat Canon!

Și, de fapt, datorită aparatului de fotografiat l-am cunoscut pe Quincy.

Era o zi neobișnuit de caldă pentru luna martie, a zecea zi de la sosirea în Londra și a douăzeci și patra mea aniversare. Întrucât nu aveam cu cine să sărbătoresc, mi-am petrecut ziua cutreierând prin Londra cu aparatul de fotografiat. Cam pe la ora prânzului, făceam poze rațelor din Hyde Park – pentru că niciodată nu poți avea prea multe poze cu rățuște drăguțe – și mă dădeam câțiva pași în spate, încercând să ajustez compoziția. În același timp, Quincy trecea pe alee înspre mine, sorbind dintr-o cafea și vorbind la telefon. A lăsat privirea jos chiar în momentul când eu am făcut un pas în spate și, brusc, cămașa lui albă și scrobită era înmuiată în cafea neagră.

– Fir-ar a dracului de treabă! a izbucnit el, apoi a devenit brusc smerit când m-am întors spre el extrem de rușinată. Oh, la dracu', îmi cer scuze!

– Nu, nu. A fost vina mea. Eram... De fapt, rațele sunt de vină.

– Ah, mă gândeam eu că pun ceva la cale. Au o privire cam întunecată.

Am încuviințat din cap cu un aer înțelept, ridicol de satisfăcută că un bărbat atât de chipeș îmi împărtășea simțul umorului.

– Și uite cum înoată acum impasibile, prefăcându-se total nevinovate! Dar noi știm. Le-am dibuit firile malefice ascunse sub stratul moale de pene.

Glumeam, desigur. Sau poate că nu. Mai mult întuneric se ascunde chiar sub linia de suprafață. Ar fi trebuit să știu asta. Am văzut umbrele ieșind la suprafață de mai multe ori decât aș vrea să îmi amintesc.

Am început să îmi resping cuvintele, să adaug ceva ușor conversației, pentru ca el să sesizeze doar gluma, fără a întrezări accidental ceva mai profund. Dar apoi i-am întâlnit privirea și m-am poticnit. Iar în clipa aceea

am știut că înțelesese. Bărbatul din fața mea se aflase și el pe muchie și privise în abis.

M-am adunat – gândul acela era ridicol.

– În fine... Mai bine te las să îți continui drumul. Probabil vrei să îți schimbi cămașa. De fapt, ar trebui să ți-o duc eu la curățat.

– Deci să o dau jos? Ți-o dau ție și ne întâlnim aici mâine?

– Eu...

Mă lua peste picior, eram sigură de asta. Și totuși, simțurile mele au luat-o razna imaginându-mi-l cum își descheia nasturii, apropiindu-se să îmi dea cămașa. Mirosul lui. Tremurul de conștientizare la atingerea mâinilor noastre. Apoi nerăbdarea în clipa când el se apleca spre mine și...

Am făcut un pas hotărât în spate.

– Poate că ar trebui să îți dau numărul de telefon și mă suni tu când ai nota de plată.

– Mai bine mă lași să îți fac cinste cu masa de prânz și considerăm că am rezolvat.

– Oh, stai puțin, cred că ai încurcat lucrurile!

Zâmbetul lui m-a străpuns până în adâncuri, încălzindu-mă pe dinăuntru.

– Nu, zise el. Nu le-am încurcat.

– Oh! Merg foarte rar la întâlniri. Mi-am făcut totuși norma de aventuri de-o noapte. Agățat prin baruri. Întâlniri stabilite de prieteni.

De cele mai multe ori, astfel de întâlniri au decurs bine. Nimic special, dar mai interesante decât o seară petrecută în compania unui prieten cu baterii.

Dar dimineața următoare era punctul crucial. Pentru că, indiferent cât de plină de energie fusese tăvăleala prin așternuturi, niciodată nu era tocmai potrivită. Niciodată nu era exact ce aveam nevoie. Ce pofteam.

Și ce știam că nu ar trebui să îmi doresc.

Dimineața următoare era întotdeauna un iad stânjenitor, tăcut și cu poticneli. Conversații pompoase și bine cunoscutul nod în stomac pentru că, în fond, nu știam cum să îi spun domnului Noaptea-Trecută că nu își făcuse bine treaba.

Nu era ca și cum străinul acesta pătat cu cafea mă invita în patul lui. Cel puțin nu fățiș. Dar între noi exista o electricitate care deja făcea totul să crape și să pocnească. Dacă mergeam cu el, eram sigură că după-amiaza s-ar fi întins până seara, iar seara avea să ducă la nebunii sexy.

Îmi doream așa ceva? O altă încercare de a găsi un tip care să umple acel gol dinăuntrul meu? O altă partidă de sex inutilă și apoi dezamăgirea de a mă furișa nesatisfăcută? Pentru că întotdeauna mă simțeam nesatisfăcută.

Pe de-o parte, îmi plăcea acest lucru, pentru că, dacă aș fi găsit vreodată un tip care să atingă acele dorințe secrete, ascunse, ar fi trebuit să admit în cele din urmă nevoile întunecate care mă tachinaseră încă de la pubertate. Dar nu voiam să mă îndrept într-acolo. Pentru că acela era locul care îmi amintea de el. Care îmi amintea că sângele lui îmi curgea prin vene și că la baza ființei mele se afla ceva foarte-foarte rău.

Mi-am înăbușit un fior, cuprinzându-mă cu brațele în timp ce mă uitam la străinul zâmbitor cu privire învolburată. Era mai bine să îl resping și să termin cu asta. Cel puțin puteam să mă duc acasă și să mă delectez cu fantezia delicioasă a acestui bărbat, evitând complet realitatea dezamăgitoare.

Cel puțin, acesta era planul. Punerea lui în aplicare însă s-a dovedit mult mai dificilă.

Privirea lui stăruia asupra mea.

– Nu știu sigur dacă trebuie să consider tăcerea ta drept o încuviințare sau o respingere.

– Îmi pare rău. Mi-am reprimat tresărirea. Apreciez oferta. Serios. Dar nu cred că ar trebui să accept.

O clipă n-a zis nimic, doar s-a uitat la mine cu ochii întunecați și pătrunzători. Apoi a făcut un singur pas către mine, ajungând suficient de aproape încât să întind mâna și să îl ating. Suficient de aproape încât să simt mirosul de mosc și de bărbat ascuns sub aroma predominantă de cafea.

O tăcere plină de înțelesuri s-a așternut între noi, întreruptă doar de măcănitul surd al rațelor. Respirația mi s-a accelerat și mi-am simțit pulsul în gât. Și cu cât privirea lui continua să mă țintuiască, cu atât simțeam cum o căldură neașteptată îmi creștea între coapse.

Și nu ar fi trebuit.

Când, în cele din urmă, a vorbit, vocea lui nu a trădat nici o urmă de dezamăgire. Doar un ton grav, liniar, care sugera că nimic nu îl descuraja vreodată. Și că era obișnuit să obțină ceea ce își dorea.

– Refuzi pentru că te temi de ceea ce se va întâmpla între noi? Sau mai degrabă ți-e teamă că nu se va întâmpla absolut nimic?

– Eu...

Atât am reușit să articulez înainte ca vorbele să mi se oprească în gât și mintea să mi se transforme în terci. Simțurile mele erau în alertă și toate alarmele din mintea mea erau pornite. Acesta era genul de bărbat care îmi putea intra pe sub piele. Acesta era genul de bărbat de care trebuia să mă feresc.

În sfârșit, m-am adunat suficient cât să răspund:

– Astea sunt singurele mele opțiuni? Am ridicat o sprânceană, încercând un gest arogant. Cred că ești extrem de încrezut.

– Nu sunt. Dar am niște reguli, iar una dintre ele este aceea că niciodată nu insist dacă o femeie refuză. Deci spune-mi, Eliza, refuzi invitația mea la prânz?

– Eu... Stai puțin! De unde îmi știi numele?

Privirea lui a coborât spre pământ, acolo unde îmi lăsasem geanta aparatului de fotografiat. Scria *Eliza T.* mare, chiar deasupra, lângă o adresă de e-mail care să ajute geanta să se întoarcă la posesor în caz că era pierdută la un moment dat.

– Corect. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, neștiind ce mai căutam acolo. Nu îl evaluasem deja pe tip? Nu știam deja că era periculos? Dar poate puțin pericol era exact ce aveam nevoie. „Nu. Nu o lua pe calea asta, Eliza! Nu o face!" Cum te cheamă? am întrebat eu, făcând primul pas în direcția complet greșită.

– Nu are importanță dacă drumurile noastre se despart aici.

A întins mâna și, cu surprindere, mi-am văzut propria mână ridicându-se pentru a o întâlni pe a lui.

– Îmi răspunzi, te rog, la întrebare?

– Poate.

Degetul lui mare îmi mângâia pielea, răspândind valuri de plăcere în trupul meu, tachinând durerea deja existentă în străfunduri.

– De ce eziți când este evident că vrei...

Am inspirat adânc, iritată de aroganța lui. Și de adevărul spuselor sale.

– ... să te scot la prânz.

– Oh...

Și-a aplecat capul într-o parte, cu colțul gurii zvâcnindu-i. Simțeam cum îmi ard obrajii. În mod evident, știa exact ce îmi trecea prin cap.

– Nu-ți fie teamă de ceea ce îți dorești, a spus el cu o voce blândă, dar fermă, emanând ceva ce nu puteam defini, dar după care știam că tânjeam, oricât m-ar fi înspăimântat. Acceptă! a continuat el. Îți promit că nu o să regreți.

– Nu obișnuiesc să ies la întâlnire cu necunoscuți întâlniți în parc.

Din cauza gâtului uscat, vocea mea a sunat aspru.

– Îmi place să fiu excepția.

L-am măsurat din cap până-n picioare și am fost nevoită să zâmbesc larg.

– Da. Sunt sigură că îți place. Prea bine, domnule Misterios. Dar prânzul e din partea mea.

– Nici o problemă, a spus el cu acel rânjet sexy menit să topească orice femeie. Voi face cinste cu micul dejun.

Mi-am înclinat capul, cântărindu-l fățiș de sus până jos.

– În cazul acesta, ai face bine să îmi spui cum te cheamă.

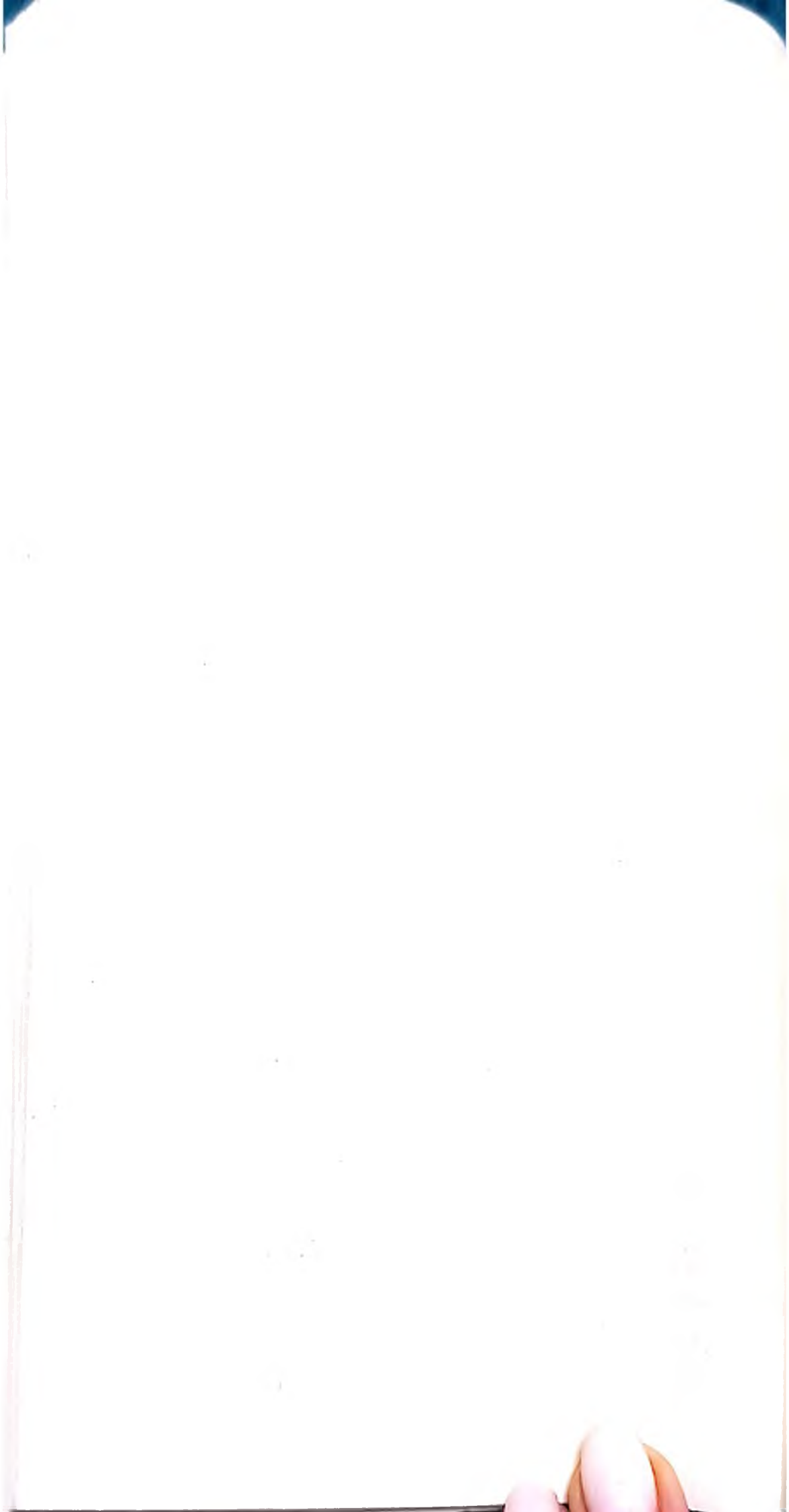

capitolul 4

Îl chema Quincy. Quincy Radcliffe, un nume care mi se părea atât de britanic. Dar nu genul scorțos, precum un clișeu. Quincy avea mai degrabă un aer sexy, de James Bond.

- Îmi place, am declarat eu. Ți se potrivește.

- Majoritatea prietenilor îmi spun Quince, a adăugat el.

- Serios? Mai degrabă ți se potrivește un nume din două silabe.

M-a privit pieziș, în timp ce ne continuam plimbarea prin parc, către stradă, cu toate că nu eram sigură spre ce stradă. Hyde Park este imens și mă pierdusem complet.

Când, în cele din urmă, am lăsat paradisul pentru agitația mașinilor, a taximetrelor și a autobuzelor, m-am învârtit pe loc, străduindu-mă să îmi dau seama unde mă aflam. Fără succes.

- În caz că nu ți-ai dat seama, nu sunt din părțile locului. Ai vreo sugestie de restaurant? Și să nu îndrăznești să mă convingi să faci cinste!

- Ce te face să crezi asta?

- Ai un aer cavaleresc.

- Ai ceva împotriva cavalerismului?

- Să zicem doar că îmi place să văd un pic de băiat rău la un bărbat.

Dumnezeule, de unde scosesem asta? Nu era câtuși de puțin adevărat. Obișnuiam să pescuiesc în lacul cu tipi de treabă și eram convinsă că, în cele din urmă, aveam să prind unul fără cusur. Care avea să mă satisfacă într-un

mod care să nu aibă de-a face cu umbrele înfricoșătoare din sufletul meu.

Ideea de bază? Aveam nevoie de un bărbat complet diferit de tatăl meu. Ceea ce însemna că nu aveam nici pe departe nevoie de un băiat rău.

S-a oprit pe trotuar, iar eu m-am întors să văd ce i-a atras atenția, doar ca să îmi dau seama că era vorba de mine.

– Ce e? am întrebat eu, brusc agitată de atenția lui, ca și cum aș fi trecut printr-un câmp electric încărcat.

A zâmbit încet și liniștit – era genul de zâmbet care i se citea în ochi și sugera că știa un secret.

– Quincy, am insistat eu. Ce e?

– Nimic, a zis el cu o voce care trăda contrariul. Cred doar că ești o femeie cu multe straturi, Eliza T. Și îmi va face plăcere să le îndepărtez unul câte unul până la ultimul.

– Nu crezi că ești cam încrezut? am observat eu pe un ton afectat, dar numai de fațadă.

Scânteile electrice se întețiseră, făcându-mi părul de pe brațe să se ridice și ceafa să se înfioare. În momentul acela, nu vedeam nici o problemă în a-mi îndepărta puțin straturile.

Preț de o clipă, ne-am uitat pur și simplu unul la altul, până când, în cele din urmă, mi-am dres vocea și am întors privirea.

– Nu, a spus el.

M-am întors.

– Nu?

S-a întins spre mine și mi s-a tăiat respirația când mi-a mângâiat ușor maxilarul cu degetul mare.

– Nu, nu sunt încrezut.

– Oh! Obrajii îmi ardeau și nu era de la aerul cald de primăvară. Eu... nu am nici cea mai vagă idee unde se mănâncă în zonă.

Mâna lui s-a îndepărtat de maxilarul meu, lăsându-mi o senzație de căldură pe piele, care brusc mi-a acaparat întreaga atenție. Asta până când am simțit aceeași mână pe curbura spatelui, apăsând doar atât cât să mă ghideze de-a lungul trotuarului. Mi-am dat seama că rânjeam prostește și am lăsat privirea în jos pentru a-mi ascunde expresia bleagă. Nu eram sigură ce anume se întâmpla, dar nu puteam nega faptul că îmi plăcea.

Așa cum insistasem, i-am făcut cinste cu prânzul și, deși nu plănuisem o experiență culinară completă și oficială, restaurantul mic și drăguț din Mayfair unde m-a dus era semnificativ mai puțin elegant decât mi-aș fi dorit, ținând cont de faptul că am sfârșit în fața vitrinei cu mâncare de luat la pachet.

– Cămașa ta e chiar atât de ieftină încât ai considerat că ar fi inechitabil să ne așezăm pentru o masă completă?

Știam, desigur, că nu era ieftină. Când crești observând-o pe sora ta recurgând la înșelătorii doar pentru a găsi o cameră pentru o noapte, înveți câte ceva despre obiceiurile vestimentare ale celor bogați și de succes. Din câte îmi dădeam seama, domnul Quincy Radcliffe fie era un escroc cu experiență, fie se trăgea dintr-o familie înstărită.

A se nota detaliul despre familia înstărită, nu cel despre un proaspăt îmbogățit. Și, da, e o diferență. Un bărbat proaspăt îmbogățit ar fi putut fi politicos în privința cămășii pătate, dar tot ar fi fost iritat. Și cu siguranță nu ar fi continuat să o poarte, pata maronie întinsă pe pieptul lui trădând neîndemânarea lui – sau a mea.

– În primul rând, începu Quincy, cea mai bună mâncare din Londra se găsește în astfel de localuri. Iar în al doilea rând, voi presupune că nu ai mâncat niciodată ouă scoțiene.

Am strâmbat din nas.

– Prefer mai degrabă vinul.

A chicotit, apoi a ridicat două degete spre bărbatul din spatele tejghelei.

– Ai încredere în mine, a spus el, în timp ce eu plăteam foarte puțin pentru două bărcuțe din hârtie.

În fiecare se afla ceva ce semăna cu o chiftea, înconjurată de cartofi-dulci prăjiți.

M-am uitat cu neîncredere la mâncare, apoi l-am urmat până la una din mesele de afară.

– Îmi dai vreun indiciu despre ce e vorba?

– Un ou fiert tare, cârnat și pesmet. Prăjite în baie de ulei. Mai trebuie să adaug ceva?

– Mi-e de ajuns. Nu aș zice că sunt gurmandă, dar cu siguranță îmi place să mănânc. Lucru care explică de ce îmi place să fac mișcare. Deși e puțin exagerat să spun că îmi place.

M-am folosit de un cuțitaș de plastic ca să tai crusta și să scot la iveală exact ceea ce spusese el. Un ou cuibărit într-un strat delicios de cârnat delicios. Am tăiat o bucată, am înțepat-o cu furculița de unică folosință și am luat ce era cu siguranță o îmbucătură de rai.

– Dumnezeule sfinte! Mi-am acoperit gura cu șervețelul – manierele mele cele mai bune pentru o primă întâlnire – și am ridicat privirea spre el. Ești o ființă minunată pentru că m-ai ademenit cu așa ceva!

– Mă bucur mult să aud asta, a zis, apoi a făcut o grimasă.

– Să nu îndrăznești s-o spui!

Mi-am auzit amuzamentul în propriul glas, pentru că știam exact la ce se gândea.

– Ce să spun? Că mă bucur că te-am ademenit? N-aș îndrăzni să fiu atât de direct.

– Mmm...

Am mai luat o îmbucătură și, în mod înțelept, am decis să nu mai spun nimic. Plan ușor de urmat, întrucât mâncarea era delicioasă și gura mea era ocupată.

În ciuda tachinărilor lui de mai devreme când spunea că va face cinste cu micul dejun, mă așteptam să plece. Probabil avea să îmi spună că trebuia să ajungă acasă să se schimbe înaintea unei întâlniri din acea seară. Pentru că era evident că lucra în sectorul privat. Dar nu dădu nici măcar un semn că ar fi vrut să plece de lângă mine. Dimpotrivă, când i-am spus că mă aflam în Londra de un pic mai mult de o săptămână, a sugerat să facem un tur cu multiple coborâri și urcări din autobuzul cu etaj. Și pentru că mă dau în vânt după astfel de ocazii, am acceptat imediat.

Abia când ne aflam unul lângă altul pe o băncuță de pe acoperișul autobuzului mi-am dat seama de implicațiile ofertei lui. Cum-necum, întâlnirea noastră întâmplătoare din parc se transformase într-o întâlnire amoroasă în toată regula.

Trebuia să îmi amintesc să le mulțumesc rațelor.

În ciuda ghidului de treabă care ne vorbea din partea din față a autobuzului, nu am reținut nimic despre oraș. În schimb, am petrecut întreaga oră ce a urmat flirtând cu bărbatul de lângă mine. Împărtășind detalii despre viețile noastre și spunând ocazional câte o glumă stupidă.

– Actriță, a spus el, când am refuzat să îi spun cu ce mă ocup și l-am pus să ghicească.

– Ești bun. Majoritatea oamenilor cu care am stat de vorbă cred că sunt studentă.

– Petrec multă vreme observând oamenii.

– Face parte din fișa postului pentru un consultant financiar internațional?

Mă lansasem în jocul de-a ghicitul slujbei. Ghicisem că lucra într-o corporație, iar el îmi detaliase ceea ce făcea.

A clătinat din cap.

– Nu. Să zicem doar că este unul dintre talentele mele speciale.

– Vreau să aud. Ce anume mă dă de gol că sunt o obișnuită a scenei și a ecranului?

– În primul rând recuzita.

S-a uitat în jos la geanta aparatului de fotografiat, apoi a ridicat privirea spre mine, certitudinea întipărită pe chipul lui având darul să mă impresioneze și să mă înspăimânte în același timp. Nimeni în afară de Emma nu mă citise vreodată atât de bine.

– Recuzită? Am încercat să păstrez un ton nonșalant, dar nu cred că am reușit. Îmi place să fac poze, atâta tot.

El a încuviințat din cap, încurajându-mă parcă să continui și, în ciuda intenției mele de a întoarce conversația asupra persoanei lui, m-am trezit spunând: Sunt jalnică. Instantanee, da. Dar ceva care să pară a fi artă? Sau fotografie profesionistă? Nu-i de mine.

– Dar îți face plăcere.

Am clătinat încet din cap, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

– Îmi place ideea de a face poze. Aparatul de fotografiat îmi oferă un pretext de a merge în diverse locuri. Să mă plimb și să observ.

– De ce ai nevoie de pretext?

M-am foit pe scaunul cald din piele.

– Cred că nu am nevoie. Dar îmi place să fiu *cineva*.

Colțurile gurii lui se lăsaseră în jos și mi-am dat seama că se gândea la spusele mele. Le analiza. Întrezărind probabil mai mult decât intenționasem să dezvălui. Acesta părea să fie talentul special al lui Quincy.

Mă așteptam să spună în cele din urmă o platitudine. Ceva de genul „toată lumea e cineva" sau altă banalitate asemănătoare.

Dar a spus altceva.

– Chiar e mult mai bine să ai un rol decât să fii tu însăți?

– Eu...

M-am lăsat pe spate în scaun, concentrându-mi atenția asupra ghidului, nu a bărbatului de lângă mine.

– Eliza?

Mă gândeam că nu voiam să răspund. Că era mult prea curios având în vedere că abia îl cunoscusem. Dar tot discursul mental a fost în zadar, pentru că mi se părea că îl cunosc și, înainte să-mi dau seama, m-am pomenit răspunzându-i:

– Cred că nu m-am priceput niciodată foarte bine să fie *eu*.

Deși suna ridicol de criptic, mă așteptam la un moment de tăcere înainte de o schimbare bruscă de subiect. În schimb, m-a întrebat:

– De ce anume te ascunzi?

Întrebarea m-a surprins așa de mult, încât nu mi-am găsit cuvintele, astfel că n-am putut decât să rămân nemișcată, gândindu-mă la acest bărbat enigmatic care înțelegea atât de multe. Chiar mai multe decât îmi doream să înțeleagă.

O tăcere stânjenitoare s-a așternut între noi. M-am gândit să nu răspund, dar mă simțeam bine alături de el și nu voiam să îl alung. Dar nu voiam nici să îi spun adevărul. Sau poate că nici nu știam adevărul.

În cele din urmă, am ridicat din umeri și am spus doar:

– Nu se ascunde toată lumea de ceva?

S-a strâmbat, ca și cum chiar se gândea la întrebare. Apoi a încuviințat din cap.

– Din experiența mea, da. Trebuie să recunosc că așa este.

M-am înclinat într-o parte, sprijinindu-mi umărul de al lui.

– Ai mulți clienți care își ascund fondurile? Profunda, întunecata și misterioasa lume a marilor tranzacții financiare?

– Ceva de genul acesta, a spus el pe un ton care m-a făcut să cred că gluma mea conținea mai mult adevăr decât sperasem.

Îmi doream să îi mai pun întrebări, dar nu eram sigură că ar fi fost bine. Simțeam o conexiune cu tipul acesta, într-adevăr, dar nu aveam încredere în ea. Nu încă. Dacă era doar euforia de a fi cunoscut un individ de treabă, arătos, într-o frumoasă zi de primăvară? Dacă el nu simțea acea conexiune?

Mi se părea că o simțea și el, dar...

Scâââârț!

Șirul gândurilor mi-a fost întrerupt cu brutalitate de microfonul ghidului.

– Îmi cer scuze, spuse el. Dar măcar v-ați trezit cu toții, pentru că suntem pe cale să intrăm într-unul dintre cele mai elegante cartiere ale Londrei. Chiar dacă nu recunoașteți numele politicienilor și ale membrilor din guvern, sunt sigur că ați auzit de Madonna, unul dintre cei mai cunoscuți foști rezidenți ai acestei zone selecte a Londrei. Puteți ghici și alții?

În timp ce ceilalți turiști începuseră să strige nume de celebrități, mi-am întors atenția asupra lui Quincy.

– Deci cât de des faci treaba asta?

– Care treabă?

– Să inviți turiștii peste care dai întâmplător la un tur cu autobuzul supraetajat.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că este prima dată?

Am început să râd, dar ceva din tonul lui m-a făcut să mă opresc.

– Ei bine, da. Am zâmbit timid – și nu sunt tocmai o persoană timidă. Da, te-aș crede, i-am spus.

Privirile noastre s-au întâlnit și, dacă am fi fost într-un film, în acea clipă ar fi început muzica, mai întâi în surdină, apoi crescând, până la punctul culminant al sărutului teatral, probabil cu Big Ben în fundal și soarele la apus aprinzând cerul în nuanțe de portocaliu.

Eram atât de afundată în această fantezie, încât am tresărit când el a risipit vraja spunând încet:

– Aici am crescut eu.

– În Londra? Asta am presupus, deși cred că oriunde în Marea Britanie ar fi.... Oh, stai puțin! Am întors capul și am privit la casele uluitoare ce păreau desprinse dintr-un film incredibil. Sau cel puțin unul distractiv. Asemenea casei elegante în care locuia varianta britanică a lui Lindsey Lohan din *Capcană pentru părinți.*

– Adică aici?

– Păi, chiar în capătul acestei străzi.

– Uau! Am zâmbit larg. Se părea că avusesem dreptate cu privire la faptul că se trăgea dintr-o familie înstărită. În care casă?

A ezitat, apoi a arătat cu degetul în direcția unei impunătoare case albe, când ghidul, care făcuse o pauză pentru a asculta răspunsurile legate de numele de celebrități, a început să vorbească din nou.

– Dar aici nu sunt numai celebrități și moguli de succes. Acest cartier are și o latură întunecată.

– Oh, am făcut eu pe același ton pe care îl folosisem într-un film prost de groază. Acum ajungem la adevăratele bârfe.

Mă așteptam să zâmbească, iar când am văzut că nu o face, m-am lăsat pe spate, ușor jenată de primirea prea puțin entuziastă a glumelor mele, câteodată complicate.

– Să privim casa din stânga mea – cea de la numărul 806. Pare o casă înstărită obișnuită. Un loc încântător, ați zice, pentru o familie. Pentru un copil fără griji.

M-am încruntat, pentru că la numărul 806 se afla casa spre care mi se păruse că arătase Quincy.

– Dar această casă – cunoscută drept locul crimei moștenitoarei Emily Radcliffe – are o poveste întunecată și niște personaje triste. Un băiețel terorizat. O mamă ucisă în încercarea de a-l proteja. Un tată dispărut în ceață, doar pentru a fi găsit ucis după un an, căci s-a dovedit a fi trădător atât față de Marea Britanie, cât și față de puterea străină pe care o slujise în secret atât de nonșalant.

Lângă mine, Quincy stătea nemișcat, cu umerii trași în spate și chipul inexpresiv. Nu știam dacă era potrivit, dar nu m-am putut abține. M-am întins și mi-am împletit degetele cu ale lui. La început, mâna lui a rămas inertă. Apoi degetele lui le-au strâns ușor pe ale mele.

– E un autobuz cu coborâri și urcări multiple, am spus eu încet. De ce nu am coborât înainte de a ajunge aici? Sunt sigură că știai că va vorbi despre asta.

– Toată lumea are o poveste, Eliza. Ca actriță ar trebui să știi asta.

– Poate, am încuviințat eu. Dar nu toată lumea își împărtășește atât de ușor povestea.

– Ești prima persoană care află asta despre mine după multă-multă vreme. Nu am mai povestit nimănui de la Dallas încoace. Prietenul meu, clarifică el. Nu orașul. Iar lui i-am povestit cu mult timp în urmă.

– Oh!

O parte din mine voia să întrebe de ce permisese să aflu aceste lucruri întunecate despre el. Sigur, ghidul rostise numele Radcliffe, dar nu era un nume neobișnuit. Dacă nu mi-ar fi arătat casa și dacă nu ar fi reacționat la povestea spusă de ghid, mă îndoiesc că mi-aș fi dat seama.

Nu am întrebat însă de ce. În schimb, m-am trezit zicând:

– Îmi pare rău pentru tatăl tău. Nici tatăl meu nu a fost un om bun.

Și iată cum tocmai enunțasem eufemismul anului.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Nu vreau să spun că a fost același lucru, nu a fost așa. A fost rău. Mi-am umezit buzele, forțându-mă să vorbesc fără să îmi amintesc. Dar a fost diferit. El... În fine, nu mai contează. Eu doar voiam doar să știi că înțeleg, măcar un pic.

Autobuzul a oprit într-o stație, iar câțiva pasageri au coborât. Quince s-a uitat la mine și, deși nu a spus nici un cuvânt, ne-am ridicat dintr-odată și ne-am îndreptat spre scările din față. Când am ajuns pe trotuar, nu am mai vorbit deloc despre tații noștri, dar nu conta. Ceva fundamental se schimbase. La început, conexiunea dintre noi fusese ca un fulger. Rapidă, surprinzătoare și puțin periculoasă. Acum parcă era confortabilă și stabilă, ca o scânteie ce avea puterea de a se transforma într-o flacără.

Mi-a luat mâna fără nici un cuvânt și am pornit la pas împreună. Am părăsit cartierul, croindu-ne drum pe străduțe rezidențiale, alei înguste mărginite de magazine și câteva grădini publice îngrădite. Soarele începea să coboare și am continuat să ne plimbăm pe sub umbrele aruncate de numeroșii copaci care străjuiau cartierele, frunzele lor reflectând lumina după-amiezii târzii.

Ne-am plimbat preț de mai bine de o oră, vorbind despre toate și despre nimic. Genul de conversație care curge cu ușurință între vechi prieteni. Și chiar părea că îl cunoșteam dintotdeauna, ca și cum durerea trecutului crease o legătură între noi. Ca și cum nu aș fi venit la Londra pentru o slujbă, ci pentru a mă vedea cu acest bărbat.

După o vreme, ne-am dat seama că trecuseră ore bune de când luasem prânzul, dacă puteam numi astfel

un singur ou scoțian cu niște cartofi prăjiți. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde ne aflam, dar Quincy scruta rapid zona, declară că ne aflam la Marble Arch și că ajunsesem în apropierea locului de unde plecaserm din parc.

– Dacă nu te deranjează, știu un restaurant indian minunat în direcția asta.

– Aș face aproape orice pentru o mâncare indiană grozavă, i-am răspuns.

– Voi ține minte asta, contracară el, iar tonul insinuant al vocii lui fu cât se poate de clar.

– Foarte bine, am răspuns cu îndrăzneală.

Pentru că, da, întreaga zi fusese bună. *El* era bun. De fapt, împreună eram teribil de buni.

Cina a fost și ea bună. Am comandat aproape toate felurile de curry din meniu și le-am împărțit. Am împărțit și o sticlă de vin. În regulă, două sticle. Și, ca să fim cinstiți, eu am băut mare parte din vin. Pentru că știam ce avea să urmeze. Știam că avea să vină în apartamentul meu. Știam că aveam să ne dezbrăcăm. Știam că avea să fie fabulos.

Și mai știam că totul avea să se sfârșească până a doua zi dimineață. Pentru că întotdeauna se întâmpla așa.

– Te încrunți. Deja te-ai săturat de mine?

Am fost nevoită să râd. Numai un bărbat sigur pe sine ar fi întrebat așa ceva – și știam deja că era genul acela de bărbat. Îmi plăcea lucrul acesta. Mă atrăgea. La naiba, mă excita!

Dar știam al naibii de bine că nu avea să fie suficient pentru a mă satisface, deși mi-aș fi dorit din tot sufletul ca lucrurile să stea altfel. Îl doream. Chiar în clipa aceea tânjeam după el. Numai privindu-l cum mânca – mișcările subtile când ducea furculița la gură. Micile sunete de plăcere când gusta dintr-un preparat deosebit de delicios. Focul din privire când mi-a oferit furculița

cu ceva delicios, ca și cum nu furculița, ci buzele mele ar fi atins ceva mult mai intim.

Oh, da...

Îl doream.

Pe de altă parte, nu voiam ca toate acestea să se sfârșească. Și oare n-ar fi fost o conversație penibilă? „Ascultă, Quincy. Sunt atât de disperată după tine, încât aș face tot ce mi-ai cere, dar știu că, de îndată ce o s-o facem, se va termina totul, așa că aș prefera să sar peste partea asta. Putem doar să jucăm șah?"

Mda, nu suna prea bine.

El a chicotit, iar eu mi-am dat seama că tocmai lăsasem să treacă o lungă tăcere după ce el sugerase că m-aș fi săturat de el. Cu siguranță nu adunam prea multe puncte în acea seară.

– Îmi cer scuze. Cred că sunt obosită. Sau ametită. Sau ambele. Prea mult vin combinat cu prea multă plimbare.

S-a întins peste masă și mi-a luat mâna, iar eu am simțit fiori sălbatici de nerăbdare prin tot corpul. În acea clipă, am știut că eram depravata anului din moment ce îl doream atât de mult, deși știam că acest lucru va aduce sfârșitul. Dar nu mă puteam abține. Îl doream. Doream să îi simt buzele pe trupul meu, mădularul lui înăuntrul meu. Voiam să fiu înconjurată de parfumul lui și să mă pierd în amețeala dulce a vinului, în timp ce el îmi șoptea lucruri deocheate, apoi le punea pe toate în practică pe corpul meu. Voiam să adorm în brațele lui și să mă trezesc lângă el. Voiam o noapte de extaz. O noapte de pasiune.

O noapte atât de sublimă încât, în ciuda faptului că avea să fie și ultima, aș fi putut să o păstrez în minte pentru totdeauna – o amintire delicioasă care să dea sare și piper fanteziilor și să îmi țină de cald noaptea.

A ridicat o mână, făcând semn să ni se aducă nota.

– Cred că e timpul să te duc acasă.

– Da, te rog.

Îmi simțeam pulsul în gât. La naiba, îl simțeam și între coapse! Cu fiecare clipă care trecea, eram din ce în ce mai excitată. O puneam pe seama vinului – era cu siguranță afrodiziacul meu preferat –, dar strugurii aceia delicioși nu purtau întreaga răspundere pentru dorința mea arzătoare. Dimpotrivă, totul se datora bărbatului din fața mea.

Bărbatul care m-a luat de mână și, extrem de grijuliu, m-a condus pe scările înguste până în stradă, unde a oprit un taxi.

– Va trebui să țin minte că nu reziști prea mult la băutură, a spus el, coborând mâna pentru a-mi cuprinde fundul. Mi-am mușcat buza inferioară, iar eu m-am sprijinit pe el, gemând apoi satisfăcut în timp ce îmi respira în ceafă. E o informație valoroasă.

– Dacă e genul de informație pe care ți-o dorești, îți spun orice. Numai nu te opri din ce faci.

– Ah, dar trebuie să mă opresc. Te așteaptă mașina.

A pășit pe lângă mine, lăsându-mă îndurerată din cauza lipsei bruște a contactului. A deschis portiera ca un adevărat gentleman, apoi a făcut un pas înapoi, pregătit parcă să o închidă, nu să se așeze lângă mine.

– Te urci pe partea cealaltă? Mă pot da mai încolo.

– Mergi singură acasă, a spus el și tot trupul mi-a înghețat sub șuvoiul de respingere care tocmai se abătuse asupra mea.

– Poftim? De ce? M-am încruntat. Credeam că faci cinste cu micul dejun. Credeam că o să...

Am închis gura, căci nu aveam de gând să deschid acest subiect, date fiind circumstanțele.

– Credeai că voi merge cu tine acasă. Că te voi săruta. Că te voi strânge în brațe atât de tare, încât ți-aș

fi zdrobit sânii de trupul meu și că te-aș fi apucat strâns de fund.

- Eu... Quincy...

I-am aruncat o privire îngrozită șoferului, care stătea neclintit, cu mâinile lipite de volan și privirea ațintită în față.

- Hm, a făcut el, apoi s-a aplecat și i-a dat șoferului o bancnotă de 10 lire. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Asta ar trebui să acopere deranjul. Apoi, ca și cum întârzierea ar fi fost singurul lucru ciudat în acea situație, s-a întors spre mine și a continuat: Ar fi marea mea plăcere, Eliza.

- Dar... Poftim?

Nu eram sigură dacă era de vină vinul sau șocul, dar nu găseam nici o noimă în spusele lui.

A pus mână pe plafonul mașinii și s-a aplecat înăuntru.

- Ești periculoasă, Eliza. Tu și eu ne asemănăm foarte mult.

- Și asta e rău?

- Ți-am spus. E periculos.

- Oh, înțeleg. Am înghițit în sec. Și m-am forțat să nu plâng. Nu îl cunoșteam suficient de bine ca să plâng. Dar asta m-a făcut să mă întreb de ce mi se umpleau ochii de lacrimi. Ei bine, a fost... Am avut o zi minunată. Mulțumesc. A fost... o plăcere să te cunosc.

„Ticălosule!"

El a făcut o grimasă și, preț de o clipă, m-am temut că o spusesem cu voce tare.

- Îmi dai cu flit?

- Poftim? Nu. Stai puțin... credeam că *tu* îmi dai cu flit.

- Vrei să o fac?

Din nou a afișat zâmbetul acela.

- Nu, iar tu mă tachinezi. Ce naiba, Quince?

Când m-a auzit spunând asta, el a izbucnit în râs.

– Acum știu.

– Ce?

– Dacă ne vom petrece mult timp împreună – și sper că o vom face –, când îmi vei spune Quince va însemna că am dat de bucluc.

Am înclinat capul și mi-am încrucișat brațele, afișând o mină iritată. Și chiar eram iritată. Mă simțeam deopotrivă deznădăjduită și ușurată.

– Fie. Ai dat de bucluc. Nu mă mai speria așa! Te-ai purtat ca și cum voiai să scapi de mine.

– Îți spun eu ce vreau, a zis el, aplecându-se mai mult și vorbind încet. Dar nu îndeajuns de încet ca să nu ajungă la urechile șoferului. Nu vreau doar să merg cu tine acasă. Nu vreau doar să ți-o trag. Vreau să te revendic, Eliza. Vreau să mi te abandonezi cu totul. Să îmi acorzi toată încrederea ta.

– Nu înțeleg. Nu știu ce înseamnă asta.

– Cred că știi. Vreau control. Mi-a mângâiat buzele cu palma liberă. Să te am așa cum vreau. Pe bancheta unui taxi ca acesta. În patul tău. Legată. În genunchi. Îți voi oferi plăcere, Eliza. Mai mult decât îți poți imagina sau ai experimentat vreodată.

– Nu ai de unde să știi asta.

– Ba pot și știu. A ezitat un moment, privirea lui săgetându-mă. Nu îți pot promite că o să te salvez de întunericul din interiorul tău, de orice fel ar fi el – numai tu poți face asta. Dar ai umbre în priviri și vreau să fiu cel care readuce un strop de lumină.

Am încercat să vorbesc, dar nu am fost în stare. Cuvintele lui... Promisiunile lui...

Toate astea se întâmplau cu adevărat?

– Nu înțeleg.

– Atunci dă-mi voie să clarific. Te doresc. Pe de-a-ntregul. Nu doar un trup în patul meu. Vreau încrederea ta,

dar nu orbească. O voi câștiga. Asta pot să îți promit. Iar în schimb, puterea asupra plăcerii tale îmi revine mie. E o responsabilitate pe care o voi îndrăgi. Și care te va încânta. Abandonează-te, Eliza, și lasă straturile să cadă!

Gura mi se uscase de tot și, deși știam că nu trebuia să mă uit, vedeam în oglinda retrovizoare reflecția șoferului, cu ochii mari și gura căscată. M-am gândit să cobor din taxi. Să pun capăt acestor declarații neașteptate și total nepotrivite.

Dar nu am făcut-o.

În schimb, am întrebat:

– De ce?

A zâmbit. În clipa aceea a știut că eram a lui. Și nici măcar nu puteam protesta împotriva înfumurării lui, căci, la naiba, avea dreptate!

– De ce? am repetat eu, pentru că în clipa aceea era singurul control pe care îl aveam.

– Pentru că asta îmi doresc. Și cred că știm amândoi că de asta ai nevoie. Nu-i așa, iubito?

– Eu... abia te cunosc.

– Știam amândoi că nu e tocmai adevărat.

Am deschis gura ca să răspund, dar el și-a pus degetul pe buzele mele și a continuat:

– Vreau tot ce am spus. Serios. Dar nu acum. Nu în seara asta, când ești beată, excitată, flatată și vulnerabilă. În seara asta, tot ce vreau de la tine este să te gândești la ce am spus.

– Să mă gândesc?

Parcă eram un papagal și mă uram pentru asta.

– Mâine, a zis el. Oferta pentru micul dejun încă e valabilă. A făcut semn cu capul spre o cafenea din capătul străzii. Dacă accepți ce îți propun, atunci ne întâlnim acolo la ora 10.00. Îți fac cinste cu micul dejun și continuăm.

– Și dacă nu?

– Voi fi dezamăgit, dar îți voi respecta decizia. S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz. Noapte bună, Eliza. Sper să ne vedem mâine.

Cuvintele lui m-au chinuit toată noaptea. Făcându-mă să sufăr de dorință. Și mă cutremuram de teamă la gândul de a fi la mila lui. Nu mă temeam de el. Nu mă temeam că avea să îmi facă rău. Mă temeam pentru că îmi dădusem seama că tot ce descrisese el erau exact lucrurile după care tânjeam.

M-am dus la el, desigur. Cum aș fi putut să nu o fac? Spusese că aveam puterea de a pleca și că decizia îmi aparținea. Dar nu era așa. Pusese stăpânire pe mine prin cuvintele lui. Prin atingere. Prin promisiuni. Așa că am luat micul dejun împreună. Și apoi, Dumnezeule, am făcut mult mai multe lucruri.

Toate aceste amintiri dulci-amărui mă năpădesc în timp ce mă aflu în sala de bal bogat ornamentată a hotelului Hollywood Terrace, privind cum Quincy Radcliffe se îndreaptă spre mine. Bărbatul căruia îi dăruisem odată inima și sufletul meu, supunerea și încrederea mea. Bărbatul care, timp de trei luni în Londra, a fost întreaga mea lume.

I-am dezvăluit atât de multe! Secrete. Speranțe. Cele mai profunde temeri, cele mai îngrozitoare amintiri.

I-am spus lucruri pe care numai Emma le știa, i-am împărtășit toate umbrele trecutului meu.

Mi-am deschis inima, iar el m-a provocat. M-a îmboldit. M-a protejat.

M-a cuprins și mi-a dat la o parte toate straturile, așa cum promisese că avea să facă. A scos la iveală dorințe și nevoi pe care le ținusem îngropate și, în brațele lui, m-am simțit eu însămi, mai mult decât mi-am imaginat vreodată că ar fi fost posibil.

M-a iubit. M-a prețuit.

Cel puțin așa am crezut.

Pentru că, odată ce m-a subjugat cu totul – odată ce m-am îndrăgostit atât de tare, încât mi se părea că mă umplusem de lumină –, m-a zdrobit cu totul.

A plecat.

Pur și simplu s-a ridicat și a plecat, luând cu el inima și sufletul meu.

Și ticălosul nu s-a uitat în urmă, nici măcar o dată.

Deci ce naiba putea el să știe despre dispariția Emmei?

capitolul 5

– Să am încredere în tine? Cuvintele lui Denny răsunau în urechea lui Quince în timp ce el se apropia tot mai mult de Eliza. Fir-ar să fie, am încredere în tine! Dar tot vreau să știu ce pui la cale.

– Ce pretențioasă, murmură el.

– La naiba, Quince! Sunt partenera ta, nu un vecin gălăgios.

Își duse mâna la gură, ca și cum ar fi ascuns un căscat.

– Am localizat un aliat.

Nu era tocmai adevărat. Fusese o vreme când Eliza Tucker ar fi făcut orice pentru el. Dar lucrurile se schimbaseră. La dracu', el le făcuse să se schimbe!

Știa că o rănise și, Dumnezeu îi era martor, că acest lucru îl sfâșiase pe dinăuntru. Tot ce suferise, fiecare atrocitate pe care o îndurase pe parcursul celor zece săptămâni de tortură pălea în comparație cu durerea din inima lui din clipa în care își dăduse seama că nu se putea întoarce la ea. Nici nu putuse să își ia rămas-bun, de teamă că ar fi...

Nu.

Nu era momentul pentru asta, nu când acționa într-un timp atât de scurt. Nu când Denny și forțele speciale așteptau. Și nu când era în joc viața unei fete de 13 ani.

Poate că Eliza îl ura – de cele mai multe ori, se ura el însuși –, dar avea să îl ajute. Avea să se asigure că o putea face.

Trase aer în piept, forțându-și gândurile să se întoarcă în prezent și să lase deoparte amintirile acelea întunecate, încuindu-le în colțuri ascunse ale minții. De-a lungul

anilor, devenise expert în a respinge iadul pe care îl îndura. Sau cel puțin așa își spunea. Ținând cont de cât de des îl bântuia trecutul în ultima vreme, nu putea să nu se întrebe dacă zidurile nu începeau cumva să cedeze.

– Un aliat? Cine naiba...

– Nu acum.

Vorbise lapidar, cu buzele abia mișcându-se. Era mai aproape acum, iar Eliza îl observase. Văzându-i ochii de un albastru profund privindu-l glacial, știu că avusese dreptate; nu avea să fie o revedere călduroasă și primitoare.

Pe de altă parte, date fiind împrejurările, orice întâmpinare mai blândă decât castrarea era o victorie. Dumnezeu îi era martor că merita ceva mult mai rău.

– Domnule Canton! Lassiter își dezlipi mâna de pe spatele Elizei și i-o întinse lui Quincy, strângând-o ferm. Păreți că vă simțiți bine.

Quince afișă cel mai fermecător zâmbet de care era capabil.

– M-ai asigurat că va fi o petrecere spectaculoasă. Complimentele mele pentru eveniment, pentru renovarea aceasta uimitoare și, adăugă el, întorcându-se deliberat spre Eliza, pentru decorul spectaculos.

– Ai gusturi bune, spuse Lassiter. Aș zice că se numără printre cele mai încântătoare flori care decorează sala.

Quince cunoștea rolul pe care trebuia să îl joace. Cu o lentoare deliberată, o măsură cu privirea, ca și cum ar fi inspectat marfa. Când ajunse la chipul ei, își permise o urmă de zâmbet, ca un client satisfăcut.

Ea nu îi întoarse zâmbetul, iar el fu surprins de sentimentul de pierdere care îl străfulgeră. În timpul petrecut împreună la Londra, ajunsese să se bazeze pe acel zâmbet strâmb, la fel de nelipsit ca răsăritul soarelui. Când îl vedea intrând într-o încăpere, buzele ei se curbau ca o întâmpinare, scoțându-i în evidență gropița

din bărbie, iar în ochi îi scăpăra o invitație imposibil de ignorat.

Având în vedere situația, nu avea de ce să se aștepte la vreo sclipire în privirea ei. Dar, deși rațiunea îi spunea asta, inima nu era la fel de perspicace.

Își controlă trăsăturile ca să rămână impasibile, temându-se că dezamăgirea avea să i se reflecte pe față. La naiba, ar fi vrut să nu o dorească în continuare atât de mult! Să nu tânjească după acele zile minunate pe care le petrecuseră explorând Londra sau după nopțile păcătos de senzuale petrecute explorându-se unul pe celălalt.

Își dorea să păstreze acele amintiri. Să se învăluie în ele când îl invadau coșmarurile. Dar cum ar fi putut oare când acestea se împleteau indisolubil cu durerea? Durerea brutală, nenorocită cu care se lupta în fiecare zi blestemată. Îl schimbase. Îl contaminase.

Plecase pentru a nu o contamina și pe ea și își jurase că avea să fie o despărțire fără întoarcere pentru amândoi.

Și totuși, iată-l aici, stând în fața ei, pe cale să ceară ajutorul singurei femei din lume care îl ura cu adevărat - și pe bună dreptate.

Lângă el, Lassiter își drese glasul, iar Quince își dădu seama că se holba în continuare la Eliza.

Se întoarse către gazdă cu o atitudine degajată, ca și cum nu i-ar fi păsat de confortul sau așteptările altcuiva.

- Întrucât e cu tine, presupun că încă așteaptă o cheie de la un invitat?

Vorbise impasibil, adresându-i-se strict lui Lassiter. Eliza era sclavă în seara aceea și, deși această realitate simplă îi ardea sufletul, nu putea face nimic în privința asta.

- Ah, mă tem că am ținut-o ocupată pe Bunny, spuse Lassiter, iar Quincy înțelese că o revendicase pe Eliza.

Lassiter nu îi putea oferi cheia direct – la urma urmei, era gazdă. Dar putea sugera subtil că, dacă el avea de gând să îi încurce planurile cu privire la fată, Lassiter avea să se asigure că numele lui Robert Canton urma să fie, în mod convenabil, șters de pe lista invitaților la evenimente ulterioare.

Din câte își putea da seama Quince, tactica lui funcționa. În scurtul timp cât îi luase să traverseze sala, observase cel puțin trei invitați care aruncau priviri flămânde în direcția Elizei. Iar unul dintre ei, un bărbat lat în spate, cu cioc și bucle scurte roșcate, nu își mai lua ochii de la ea.

Din fericire pentru Quince, serata respectivă era singura care îl interesa. Păși către ea, apoi o apucă de încheietura mâinii, atingându-i panglica roșie cu vârful arătătorului. De ce o purta? Coincidență? Probabil. Poate rămăsese un strop de afecțiune ascuns în spatele urii? Un semn că, deși nu îl iertase, încă păstra câteva amintiri dragi?

După o clipă, ea își smulse mâna dintr-a lui. Îi susținu privirea, provocându-l în tăcere să îi condamne comportamentul necuviincios.

– Noi doi ne-am mai întâlnit, spuse el, adresându-i-se din nou lui Lassiter, nu Elizei. Poate la Londra. Nu, la Paris. Spune-mi, Scott, îl cunoști pe Sir Jonathan Semple?

Chipul lui Lassiter trădă faptul că îl cunoștea, iar Quincy nu fu deloc surprins. Semple era un dobitoc britanic cu titlu, care își petrecuse toată viața din chef în chef, cheltuindu-și moștenirea consistentă pe băutură și pe femei. Și avea obiceiul de a cumpăra loialitatea prietenilor cumpărându-le femei.

Quince se infiltrase la una dintre petrecerile date de Semple pe vremea cât activase în MI6, dar asta fusese cu mult timp înainte să o cunoască pe Eliza. Menționarea numelui lui Semple fusese doar un camuflaj.

Însă era adevărat că el și Eliza fuseseră la Paris. Într-o zi de vineri, dintr-o toană, se duseseră în stația St. Pancras, cumpăraseră două bilete pentru aceeași zi și luaseră trenul subteran până la Paris. Găsiseră un hotel mic pe Rive Gauche și petrecuseră un weekend întreg atât în pat, cât și explorând străzile și magazinele din Orașul Luminilor.

Pentru că Eliza susținea că doar amintirile contau, refuzase toate cadourile pe care el i le oferise, cu excepția unui buchet de trandafiri și a unei ediții cartonate din *Micul prinț*.

– Emma obișnuia să mi-o citească, îi spusese ea. Întotdeauna mi-am dorit să învăț suficientă franceză cât să o pot citi în limba originală.

Cât despre trandafiri, aceștia rămăseseră în camera de hotel până când se întorseseră la Londra și lăsaseră inflorescențele minunate pentru menajeră. Dar el luase panglica cu care fusese legat buchetul și o legase la încheietura mâinii ei. La acea vreme nu știa de ce, fusese doar o nevoie primordială de a o însemna ca fiind a lui. Îi refuzase oferta de a-i cumpăra o brățară Cartier cu diamante și safire, iar el presupuse că panglica avea să o amuze și să o dea jos când porneau către gară.

Dar Eliza o păstrase. Ba, mai mult, o purtase în permanență.

O purtase chiar și în ziua când mersese să o vadă. Ziua despre care ea nu știa.

O privise de peste drum, iar inima i se strânsese uitându-se la ea. Aproape că o abordase. Dar cum ar fi putut? Nu avea să mai fie niciodată bărbatul din Paris care oferea panglici roșii. Acel bărbat, puțin acru și cam dur, în adâncul lui era întreg.

Bărbatul care o privise în tăcere era distrus. Pe dinăuntru și pe dinafară. Iar cioburile sufletului său aveau să o rănească și pe ea.

O privise stând ascuns în umbră. Tânjise după ceea ce ar fi putut fi.

Apoi plecase.

Și când, în cele din urmă, ajunsese în locuința antiseptică asigurată de guvern, care devenise căminul lui temporar, plânsese.

Azi însă nu își permitea luxul de a pleca. Nu conta dacă vreunul din ei avea să sufere, el și Denny aveau nevoie de ajutor. Prințesa avea nevoie de ajutor. Fiecare dintre victimele chinuite ale lui Corbu avea nevoie de ajutor.

Iar Eliza era singura la care putea apela.

– Tu și Bunny v-ați întâlnit la o petrecere dată de Semple? întrebă Lassiter. Ce coincidență uimitoare!

– Lumea e mică. Quincy își afișă cel mai fermecător zâmbet. Cred că, la acea vreme, călătorea pe întreg continentul. Dacă îmi aduc bine aminte, a meritat din plin timpul pe care l-am petrecut cu ea.

Își frecă degetele, sugerând un preț piperat. Dar, desigur, nici Robert Canton, nici Lassiter nu erau atât de neciopliți încât să vorbească în public despre prețul unei prostituate.

Sub privirea încruntată a lui Lassiter, Quince luă mâna Elizei, forțându-se să nu reacționeze la amintirea viscerală care îl inundă doar la atingerea pielii ei calde și fine.

– E o plăcere să te revăd, Bunny.

Expresia de pe chipul Elizei nu se schimbă, dar ea își întoarse palma și o deschise, astfel încât Lassiter să poată vedea cheia de alamă, bogat ornamentată, pe care o ținea în mână.

– Sunt un sclav al obișnuinței, spuse Quincy. Când găsesc ceva ce îmi place, tind să-l revendic.

– O atitudine foarte înțeleaptă, domnule Canton. Lassiter părea să șuiere printre dinți, dorința lui pentru Eliza războindu-se cu îndatoririle sale de gazdă.

În cele din urmă, îndatorirea câștigă.

– Du-te cu domnul Canton, Bunny. O bătu ușor peste fund, iar Quince se abținu să nu-i plaseze o lovitură de dreapta în maxilar. Asigură-te că se simte bine în noaptea asta!

– Desigur, domnule Lassiter.

Vocea ei era la fel de blândă pe cât își amintea, puternică și muzicală. O voce bună pentru scenă. El întrebă ce se mai întâmplase cu cariera ei de actriță. Se mai interesase de ea de-a lungul anilor și știa că muncise constant. Deci de ce juca acum în scene de sex cu bărbați necunoscuți, nu în scene scrise de Shakespeare? Întrebarea îi apăsa greu pe suflet, ținând cont de tot ceea ce știa despre ea. Se afla aici doar dintr-o nevoie pragmatică de a scăpa de niște datorii apăsătoare? Sau exista o nevoie mai întunecată undeva mai adânc? Un vid pe care încerca să îl umple cu disperare, în mod nebunesc?

Voia să știe. La naiba, voia să o ajute!

Dar nu era momentul.

– Vino cu mine, spuse el, ușurat când ea îl urmă fără împotrivire, aproape cu nerăbdare.

– Deci ce ai să îmi spui? șopti ea când ajunseră suficient de departe pentru a nu fi auziți.

Să îi *spună*? Ce să îi spună?

Ce căuta el acolo? De ce o părăsise?

O mie de întrebări posibile i se învălmășeau în minte, dar nu avea timp să examineze nici una dintre ele. În clipa aceea, tot ceea ce conta era să o ducă în camera lui și să îi fixeze mâna pe comutatorul releului.

– Mi se pare că te-ai pus în mișcare, îi șopti Denny în ureche. Tușește ca să confirmi.

El tuși.

– Aștept să mă contactezi în câteva minute. Du-te în cameră!

El nu se mai obosi să confirme din nou. Dar mări pasul. Tocurile Elizei păcăneau lângă el.

– Qui... adică Robert.

– Vorbim în camera mea. Ajunseseră la lift, unde câteva cupluri așteptau ascensorul. O cuprinse pe după talie și, preț de o clipă, se pierdu în amintirea formelor ei moi. Și a felului în care ei doi se potriviseră odinioară, ca și cum ar fi fost două jumătăți ale unui întreg.

Apoi trupul ei deveni rigid și iluzia se risipi. Acum era incomplet și aspru. Poate că se potriviseră odinioară, dar nu avea să se mai întâmple vreodată.

Ușile se deschiseră și urmară celelalte cupluri în interiorul cu oglinzi al ascensorului. Văzu imaginea lor reflectată în fața lui. Bărbați consumați de pofte. Femei care încingeau atmosfera. Pentru aceste doamne, sigur era vorba doar despre muncă plătită. Dar nu se putea observa acest lucru în imaginile din oglindă. Fiecare dintre ele juca un rol demn de un premiu – și nici măcar o persoană din ascensor nu le acorda vreo atenție lui și Elizei.

Slavă Domnului!

Ascensorul opri la etajul al patrulea, iar ei coborâră împreună cu alte două cupluri care o luară în direcția opusă. Quince își ținu mâna ferm pe talia Elizei, temându-se ca ea să nu spună sau să nu facă vreun gest care să atragă atenția, dar ea înainta în pas cu el, cooperând pe deplin. În aparență, era la fel de nerăbdătoare ca el să ajungă în cameră. Voia o explicație, desigur. Și avea să i-o ofere – îi datora acest lucru.

Dar avea să o facă după ce se încheia misiunea. Să-l considere stimulent. La naiba, să-l considere plată!

Orice ar fi fost nevoie, promisese. Pentru că o privire rapidă spre cadranul analog al ceasului Patek Philippe confirmă ceea ce știa deja – erau în întârziere.

Luminile orașului iluminau coridorul, pătrunzând printr-o fereastră înaltă până în tavan, încadrată de o ramă cu sculpturi ornamentale și geometrice. O fereastră asemănătoare se afla în camera lui, în fața patului matrimonial. Iar acea fereastră era utilă din două motive. În primul rând, îi oferea lui Denny acces la ieșirea de incendiu care ajungea în stradă, permițându-i să se furișeze pe Hollywood Boulevard, până la clădirea de birouri de peste drum. Planul inițial fusese ca ea să instaleze emițătorul, apoi să revină în camera lui și să regleze releul, ajustând orice variație de aliniament, astfel încât semnalul care venea pe fereastră să fie captat în întregime și retransmis în interiorul clădirii. Și în biroul lui Lassiter.

Acum, desigur, ea trebuia să se asigure că emițătorul era stabil. Eliza trebuia să preia rolul intermediarului, asigurându-se că indicatorul releului rămânea în secțiunea verde, pentru ca el să își poată face treaba în biroul aflat cu câteva etaje mai jos.

Era un risc al naibii de mare, dar nu avea încotro.

Ajunși la ușa camerei, scoase cardul de acces. Cheia de alamă pe care Quince i-o dăduse Elizei era doar de decor – o încercase de curiozitate și aflase nu doar că nu descuia ușa, ci și faptul că ușa nu putea fi descuiată din interior fără cardul de acces. Se părea că bărbații care veniseră în căutare de companie pe timpul nopții aveau nevoie să se asigure că partenera nu avea să plece înainte ca ei să își termine treaba cu ele.

Quince folosi cardul de acces și deschise ușa, poftind-o pe Eliza înaintea lui.

În clipa în care ușa se închise în urma lor, ea se răsuci brusc către el.

– De ce ai insistat să fie o panglică roșie? Nu se poate să fi știut că voi veni eu. Știai că era vorba de Emma?

Se holbă la ea, încercând – fără succes – să înțeleagă despre ce vorbea. Nu înțelesese decât *Emma*. Dar nu știa ce avea de-a face panglica cu petrecerea din acea seară sau cu sora ei. Iar în acea clipă nici nu avea timp să afle.

– Eliza, eu nu...

– Nu!

Eliza se repezi în față cu mâinile ridicate, lovindu-l cu putere direct în piept. Mișcarea fu atât de neașteptată, încât el nu avu timp să se ferească și se poticni în spate, oprindu-se în ușă cu o bufnitură.

– Ce mama dracului crezi...

– Las-o naibii, Quincy! Să nu îndrăznești să te joci cu mine!

– Ea este *Eliza*?

Șocul din vocea ei îi reverberă în urechi. Dintre toți prietenii lui, Denny era singura căreia i se confesase povestindu-i despre trecutul său. Despre Eliza. Și despre ceea ce se întâmplase. Nu chiar totul – Dumnezeule, abia dacă își permitea lui însuși să își amintească totul –, dar îi povestise destule. Și o cunoștea suficient de bine ca să știe că probabil era nu doar curioasă, ci și compătimitoare.

Însă cel mai mult era probabil îngrijorată cu privire la misiune.

Un gând concretizat de următoarea ei replică:

– Las-o pe mai târziu, Q. Timpul se scurge.

– Știu, mârâi el.

– Atunci vorbește-mi, insistă Eliza, eclipsându-i gândurile și înjurătura lui Denny care îi răsuna în ureche. Tu ești cel care m-a contactat, la naiba!

– Mama mă-sii!

În clipa în care șuieră înjurătura, o apucă pe Eliza de încheietura mâinii. Dintr-o singură mișcare abilă,

o răsuci, făcând schimb de locuri. Acum ea era lipită de ușă, iar el era cel care o bloca.

Cu o mână o ținea de încheietură, strângându-i-o bine deasupra capului. Cu cealaltă, îi cuprinse cotul, ținându-l la fel de ferm lipit de ușă. În acea poziție, îi despărțeau doar câțiva centimetri. Erau extrem de aproape, iar el îi simțea căldura – și furia – arzându-i trupul.

Era cu un cap mai înalt decât ea și o privea direct în ochii înflăcărați. Privirea ei ardea ca o flacără albastră, iar el vedea parcă aievea cum i se învârteau rotițele minții.

– Dă-mi drumul!

O ignoră.

– Nu știu de ce te afli aici. Nu știu de ce crezi că știu ceva despre sora ta. Știu, în schimb, că mă urăști și nu pot spune că te învinuiesc pentru asta. Văzu tresărirea din privirea ei și umbra care îi întunecă fața. Le ignoră. Putem sta de vorbă. Te voi ajuta dacă am cum. Dar în momentul acesta *tu* mă vei ajuta pe mine. Nu este o întrebare. Nu este o rugăminte. Intru în criză de timp și am nevoie de tine.

Eliza îl scuipă în față.

Chiar asta făcu – îl scuipă direct în față.

– Șase minute. Ai șase minute să intri în birou și să te conectezi.

La dracu'! Trebuia să coboare două etaje, să intre prin efracție în birou și să se conecteze la computer.

– Îmi pare foarte rău, Eliza. Ea făcu ochii mari și întredeschise gura fie ca să scuipe din nou, fie ca să-l întrebe ce voia să spună – el nu aștepta să afle care din cele două. Dar am nevoie de ajutorul tău.

– Ce... începu ea, dar fu întreruptă când el o trase de lângă ușă și, dintr-o singură mișcare rapidă, o întoarse și o aruncă pe pat.

Ea țipă și vru să se ridice, dar el nu o lăsă. Se mișcă rapid, suindu-se pe pat și încălecând-o înainte să aibă timp să reacționeze. Apoi se aplecă în față, scoase din noptieră o pereche de cătușe roz pufoase și spuse simplu:

– Ai încredere în mine!

capitolul 6

– Ce dracului, Quincy!

El ține într-o mână o pereche de cătușe roz, iar cu cealaltă mână vrea să mă apuce de braț. Cu o singură mișcare, rapidă și eficientă, îmi pune cătușele la încheietura stângă.

– Să am încredere în tine? Dau din picioare, încercând să îl îndepărtez, dar mă ține strâns de talie cu genunchii, de parcă aș fi un taur nărăvaș, iar el, o vedetă de rodeo. Am mai încercat asta, mai știi? Și nu a mers prea bine pentru mine.

Ține de capătul liber al cătușelor și se apleacă spre o bară de metal de la tăblia patului, potrivit pentru o petrecere tematică. Își ridică puțin șoldurile în timp ce le strânge, iar eu profit de ocazie și îmi salt fundul pe pat, smucind în sus și încercând să îl dau jos de pe mine.

Nu merge. Nu reușesc decât să îl fac să își piardă echilibrul și să cadă peste mine, zdrobindu-mi sânii și tăindu-mi respirația.

Rămâne peste mine preț de o clipă, cu buzele ușor întredeschise, respirând profund și rapid. Privirea lui este ațintită asupra mea, pupilele îi sunt dilatate. Văd cum îi pulsează tâmplele și simt mirosul parfumului său. Și gata. Acesta e detaliul care, în cele din urmă, face ca mușchii mei să slăbească și să cedeze – parfumul acela familiar, pe care odinioară îl asociam cu sentimentul de siguranță, de căldură și de iubire.

– Quincy, șoptesc eu, dar în aceeași clipă aud un clic ascuțit, distinct, iar el se ridică din nou, călare

pe șoldurile mele, într-o poziție care ar fi intimă dacă nu ar fi atât de al naibii de enervantă.

La naiba, la naiba, la naiba!

Încerc să îmi mișc brațul, tresărind când nu reușesc să îl cobor de deasupra capului.

– Jur pe ce am mai scump, Quincy, o să...

– ... faci exact ce îți spun, îmi termină el propoziția. Pentru că nu am timp nici să mă cert, nici să explic.

Se întinde spre cealaltă mână a mea și îmi ies cu totul din minți. Lovesc și țip, mă zvârcolesc și pur și simplu mârâi la el. Nu sunt atât de speriată pe cât sunt de confuză, furioasă și frustrată. Am venit să găsesc indicii despre dispariția Emmei. Nu mă așteptasem la Quincy, iar revederea lui m-a dat complet peste cap.

În ciuda contorsiunilor mele, mă prinde de încheietură. Nu îi puteam ține piept nici chiar liberă fiind, iar acum, prinsă de pat, opunerea mea este pe cât de penibilă, pe atât de inutilă. Sunt foarte sigură că mai există un set de cătușe în noptieră și că în curând voi fi de-a dreptul răstignită pe patul acesta nenorocit.

La gândul acesta, simt cum un fior de nerăbdare îmi străbate trupul, lucru care mă enervează îngrozitor – mai mult decât orice a făcut Quincy în această noapte.

– Jur pe ce am mai scump, dacă îmi legi și mâna dreaptă de pat, sper că intenționezi să mă lași aici pentru totdeauna, pentru că altfel o să îți sfâșii testiculele cu dinții.

– Ești remarcabil de inventivă, spuse el cu blândețe. Și nu am de gând să îți leg și cealaltă mână.

Punctează această afirmație surprinzătoare, scoțând din buzunar ceva de mărimea unui telefon mobil și punându-mi-l în mâna dreaptă. Îmi răsucește degetul mare în jurul lui, apoi îl ține nemișcat. Degetul meu se află pe un comutator, iar eu privesc un ecran mic, pe care vibrează un indicator. Indicatorul intersectează o linie

roșie la ambele capete și verde în mijloc. În clipa aceasta, se mișcă spre zona roșie.

– Apasă, spune el. Ține indicatorul în zona verde.

– De ce aș face ce spui tu?

– Eliza, te rog! Mă sărută ușor pe frunte, un gest atât de surprinzător, încât îmi pierd controlul și simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. Dacă timpul petrecut la Londra a însemnat cât de puțin, atunci fă asta pentru mine!

Vreau să întreb de ce. Vreau să întreb despre ce naiba este vorba. Vreau să întreb... Oh, la dracu'! Întreaga situație e atât de ciudată încât nici nu știu ce vreau să întreb. Tot ce știu cu siguranță este că nu știu absolut nimic. Decât că sunt aproape convinsă că nu știe nimic despre Emma.

Se dă jos din pat și țâșnește pe ușă.

– Mă lași *aici*?

Se freacă la ureche și mormăie o înjurătură.

– Intru în criză de timp. Ține minte, indicatorul trebuie să rămână în zona verde! E în joc soarta unei fetițe, El. Și ea nu are nici o Emma care să o protejeze, așa cum ai avut tu. Fă asta, te rog!

Înainte să îmi revin, dispare, iar eu rămân legată de pat, cu drăcovenia asta în mână, iar indicatorul se îndreaptă spre zona roșie.

Pentru o fracțiune de secundă îmi imaginez cum arunc aparatul în colțul opus al camerei.

Nu o fac.

Nu am nici cea mai vagă idee în ce e băgat Quincy și, cu siguranță, nu am încredere în el. Dar, stând acolo legată de pat, înțeleg un lucru crucial – îl cred.

Și mai știu un lucru. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat pe Quincy Radcliffe. Pentru că bărbatul care m-a legat de patul acesta și apoi a țâșnit afară din cameră

nu este un consultant financiar. Nu acum. Probabil nu a fost niciodată.

Am petrecut trei luni minunate într-o țară străină, îndrăgostindu-mă de un bărbat care era o fantomă. Care nu exista cu adevărat. Și chiar nu mă pot decide dacă acest lucru mă face să mă simt mai bine sau mai rău.

Nu am nici un ceas la mână, nici în cameră nu există vreunul, așa că nu știu de cât timp tot apăs butonul și ajustez, apăs și ajustez. Nu e deloc o sarcină dificilă, dar o fac conștiincios, nu doar pentru că e important pentru Quincy, ci și pentru că ajustările fine îmi țin mintea ocupată, lăsând doar o fărâmă de loc liber pentru a mă întreba ce anume face și cine e cu adevărat.

M-am concentrat la imaginea de ansamblu, desigur. Fie face parte din forțele speciale, fie din serviciile secrete, lucru care este evident pentru oricine, dar pentru mine nu a fost atât de evident. La urma urmei, sora mea a fost adânc infiltrată în lumea serviciilor secrete mai bine de zece ani și a fost detectiv particular chiar mai mult de atât. La început sub acoperire, în slujba guvernului, apoi cu normă întreagă, când a părăsit sistemul.

Am lucrat chiar cu jumătate de normă la firma ei, ajutând la localizarea persoanelor, îndosariind documente și redactând rapoarte pentru clienți atât pentru ea, cât și pentru Lorenzo.

Deci cunosc semnele. Și acestea sunt foarte evidente în ceea ce îl privește pe Quincy.

Pe de altă parte, poate că e un hoț versat, care a pomenit povestea cu fata pentru că are talent la diversiuni.

În cazul acesta, pot să îl urăsc în continuare.

Dacă e spion... Ei bine, trebuie să mă întreb dacă asta făcea și la Londra. Și, dacă da, acesta să fie motivul pentru care a dispărut? Vreo misiune ratată?

Are sens și îmi place mai mult decât teoria alternativă, că pur și simplu s-a săturat de mine și a plecat.

Dar se impune întrebarea de ce nu s-a întors la mine când a revenit în Londra.

Pentru că știu că s-a întors. L-am văzut. În ziua de dinaintea întoarcerii în Manhattan eram extrem de plictisită. O parte din mine aștepta cu disperare să ajungă acasă, departe de amintirile care mă pândeau la fiecare colț. O altă parte își dorea să țină aproape amintirea timpului petrecut cu Quincy. Încă nu îmi venea să cred că pur și simplu se ridicase și plecase. Într-o zi mă atingea intim și îmi spunea că mă iubește, pentru ca a doua zi să dispară.

Nu avea nici un sens. Bărbatul pe care îl știam eu – cel căruia îi destăinuisem cele mai profunde secrete și cele mai intime dorințe – nu era genul care să mă rănească așa. Dimpotrivă, lunile petrecute cu el fuseseră ca un balsam pentru sufletul meu. Nu doar că mă vindecase, ci mă ajutase să descopăr părți din mine pe care le ținusem îngropate din copilărie și nu puteam să înțeleg trădarea lui. Pentru că, dacă mă părăsise cu adevărat – dacă într-adevăr plecase deliberat, fără să lase vreun contact sau să dea vreo explicație –, atunci exact asta a fost. O trădare dintre cele mai brutale.

Plecase într-o vineri, spunând că era doar o delegație scurtă de weekend.

– Trebuie să mă port frumos cu clientul. Să îl țin puțin de mână și să jucăm un joc de societate.

Încuviințasem din cap, în semn de înțelegere. Relațiile sociale sunt o parte importantă a profesiei de actor; presupuneam că e la fel și în lumea corporațiilor. Îl așteptam să se întoarcă luni, dar nu am început să mă îngrijorez decât marți. Nu a telefonat și nu a trimis nici un mesaj cât timp a fost plecat, dar asta era ușor

de înțeles. Era ocupat. Apelurile internaționale erau scumpe. Se afla în China rurală, unde semnalul era slab.

Acestea erau justificările ce îmi trecuseră prin minte marți și miercuri. Joi am sunat-o pe Emma să mă liniștească, dar am închis înainte să sune, spunându-mi că mă port ca un copil. Vineri eram deja neliniștită și am sunat-o din nou pe sora mea. Mi-a spus să nu îmi fac griji. Probabil nu se întâmplase nimic și avea să se întoarcă, oferindu-mi scuze și cadouri. Acest lucru m-a mai liniștit peste weekend, dar luni eram deja la pământ.

Am încercat să mă abțin să îl sun. Îmi spuneam că poate se îmbolnăvise. Că se luase cu treaba la birou. Era în Elveția, numărând bani într-un cont cu număr secret. Probabil nu era adevărat, dar, din moment ce nu știam ce anume presupunea serviciul lui, asta era tot ce puteam inventa. Dar nu era suficient și am sunat la biroul lui la ora 8.00.

Îmi dăduse cartea lui de vizită după prima noastră întâlnire propriu-zisă – cea care începuse cu micul dejun și durase 36 de ore.

– În caz că ai nevoie vreodată de un expert în finanțarea corporațiilor multinaționale.

– Oh, în cazul acesta, o voi păstra la îndemână, spusesem eu, punând-o cu grijă în buzunarul de la spate.

Nu avusesem nevoie de ea de atunci. Cum să fi avut, când fuseserăm împreună aproape constant începând din acea clipă?

Mă convinsesem în asemenea măsură că încă era plecat din țară – oare înțelesesem greșit datele? –, încât chiar mi-am cerut scuze când a răspuns recepționera.

– Îmi cer scuze că vă deranjez – știu că probabil încă e în China –, dar încerc să dau de Quincy Radcliffe. Este...

– O clipă, vă rog.

Vocea feminină rece și eficientă fusese urmată imediat de o muzică clasică liniștitoare, când apelul fusese pus

în așteptare. Ceea ce era bine. Pentru că reacția ei mă surprinsese. Și, da, aveam nevoie să mă liniștesc.

Ce însemna asta? Că era la birou? Că flirtase cu ea în acea dimineață? Că avuseserăm o relație de trei luni și, în ciuda faptului că fusese magic, trebuia să îmi revin?

– Andrew Donovan la telefon, cu ce vă pot ajuta? Alo?

– Eu... Poftim? Oh! Am clipit, dându-mi seama doar în acea clipă că lăsasem jos telefonul. Am comutat pe difuzor. Sunt aici, îmi cer scuze. Încerc să dau de Quincy Radcliffe.

– Cine îl caută, vă rog?

– Numele meu este Eliza Tucker. Sunt... adică eram într-o relație și apoi a plecat într-o călătorie de afaceri și... M-am oprit, simțindu-mă brusc stânjenită, apoi mi-am dres glasul. Nu am mai primit nici un semn de la el și sunt puțin îngrijorată.

– Înțeleg. Îmi pare rău că trebuie să vă anunț, dar domnul Radcliffe a decis să se transfere la biroul nostru din Taipei.

Mi s-au înmuiat genunchii și m-am lăsat în jos, sprijinită de perete.

– Înțeleg. Nu înțelegeam. Nu puteam înțelege absolut nimic. Ăăă... îmi puteți da numărul de telefon de acolo? Am încercat să îl sun pe mobil, dar...

– Îmi pare rău, dar toate apelurile sunt redirecționate prin centrala noastră.

– Ah, în regulă. Puteți să îmi faceți legătura. Ce oră este în Taipei?

– Mă tem că nu putem redirecționa decât apeluri de la clienți.

– Dar eu...

– Îmi pare rău că nu vă pot fi de ajutor.

– Dar...

– O zi bună, domnișoară Tucker.

Și apoi a închis, moment în care am azvârlit telefonul în capătul opus al camerei, făcându-l bucățele. Nu îmi păsa. Eram prea amorțită să îmi pese.

Și timp de trei zile nu am făcut altceva decât să dorm.

În cea de-a patra zi, mi-am spus că probabil se întâmplase ceva grav la serviciu. Se lupta pentru cariera lui și, desigur, amânase să mă sune. Dar trecuseră aproape două săptămâni și cu siguranță lăsase un mesaj vocal.

Ceea ce, desigur, nu puteam să verific din cauză că stricasem telefonul.

A fost destul de complicat să îl înlocuiesc pentru că nu eram în SUA, dar mi-au venit în ajutor Emma și DHL și, în curând, am primit la ușa apartamentului meu din Londra un telefon încărcat deja cu toate detaliile contului meu. Învățasem să îmi verific mesageria vocală de la distanță – nu primisem nimic –, dar păstram speranța că aveau să intre câteva mesaje în clipa în care urma să am din nou semnal.

Nimic.

Nu pot spune că am fost surprinsă. Puteam primi mesaje și pe computer. Iar Quincy îmi știa adresa de e-mail.

M-am întors în pat. Un cuib căptușit cu perne, cuverturi, cinci telecomenzi și un sortiment variat de saleuri și biscuiți, deși pofteam la chipsuri și fursecuri.

În mod oficial, mă săturasem de Londra. Mă săturasem de Quincy. Mă săturasem de bărbați.

Și m-aș fi întors în secunda doi în Manhattan dacă aș fi avut unde să locuiesc. Dar, pentru că nu aveam, am zăcut, alternând somnul cu filme de acțiune – fără filme de dragoste – și mâncare nesănătoasă.

Trei zile mai târziu, m-am trezit simțind-o pe Emma cum îmi mângâie părul.

– Trebuie să faci duș, a spus ea.

– Și eu mă bucur să te văd. M-am sprijinit în coate și am clipit. Aprinsese luminile, iar eu am făcut o grimasă,

simțind milioane de ace minuscule cum îmi înțepau ochii. Cum ai intrat?

A ridicat din sprâncene, iar eu am făcut un gest cu mâna.

– Nu mă lua în seamă.

Emma începuse să își dezvolte abilitățile de a intra prin efracție pe când eu aveam patru ani, iar ea, 11. Acela a fost anul în care tatăl nostru începuse să ne închidă în debara. Ajunsese expertă în așa ceva. Emma are o mulțime de aptitudini. Majoritatea ar trebui să îmi fie necunoscute. M-a pus să jur că voi păstra secretul în ziua în care s-a schimbat totul pentru noi. Ziua în care scăpase din senin de acuzația de crimă și primise o bursă la Pepperdine.

Viața surorii mele părea desprinsă dintr-un film de acțiune, dar pentru mine fusese întotdeauna doar Emma. Soră, mamă, prietenă. Nu era nimic ce să nu fi făcut una pentru cealaltă, iar în capul listei era faptul că nu ne dezvăluiam secretele.

– Nu trebuia să vii, am spus eu.

– Nu fi prostuță!

Și apoi sora mea a făcut exact același lucru pe care l-a făcut întreaga mea viață. M-a scos din iad. M-a protejat. Și m-a ajutat să redevin puternică. Atât de puternică încât în lunile care îmi mai rămăseseră în Londra m-am convins că nu fusesem distrusă de Quincy. Că timpul petrecut împreună fusese un flirt distractiv și atât. O explorare sexuală, câteva sute de orgasme năucitoare și un nou nivel de conștiință de sine pentru mine.

Dispariția lui nu fusese un dezastru. Destul de curând m-aș fi întors, oricum, în State. Dimpotrivă, fusese un lucru convenabil. Fără despărțiri neplăcute. Fără încercarea de a înghesui o vacanță romantică în realitatea vieții cotidiene.

Cel puțin asta era mantra pe care o repetam zilnic și, pe măsură ce șederea mea în Londra se apropia de sfârșit, începusem chiar să o cred.

Cel puțin până în ultima zi, când mi-a venit ideea să trec pe lângă biroul lui.

Îmi amintesc cum am oftat când am intrat în hol, fără un scop anume, doar pentru a-mi odihni picioarele. Am stat acolo așezată, butonând telefonul, iar când am ridicat privirea, l-am văzut.

El nu mă văzuse. Era în cafeneaua din hol, comandându-și, fără îndoială, un espresso dublu, lucru pe care îl făcea în fiecare zi și despre care îi spuneam că nu era deloc britanic. Britanicii nu trebuiau oare să bea doar ceai?

Am vrut să mă ridic – era acolo. Se întorsese.

Dar atunci m-a izbit adevărul situației. Se întorsese, dar nu mă sunase. Nu îmi lăsase nici un mesaj. Nu făcuse absolut nimic.

Poate că avea o familie undeva sau poate nu. Poate că se mutase la Taipei sau poate nu.

Nu știam. Și îmi spuneam că nu îmi pasă.

Pentru că, la urma urmei, Quincy Radcliffe mă părăsise. Iar când se întorsese, nu se întorsese la mine.

Sunetul încuietorii mă smulge din mrejele amintirilor și îmi îndrept privirea către ușă, răsuflând ușurată. Vreau să pasez cuiva responsabilitatea pentru acest aparat și apoi vreau să plec de aici, departe de Quincy și de amintirile crude care mă asaltează.

Cel mai important, trebuie să o iau de la capăt. Pentru că, dacă el nu este domnul X, asta înseamnă că domnul X nu și-a făcut apariția la petrecere, iar eu nu sunt cu nimic mai aproape de a-mi găsi sora.

– În sfârșit, spun eu când ușa se deschide. Ia-ți drăcovenia și...

Pășește înăuntru, iar eu închid gura.

Nu e Quincy.

Acest bărbat are păr creț roșcat. Are fața prea mare și ochii prea mici. Poartă ochelari pe nasul bulbos și buzele îi sunt anormal de palide, iar când vorbește, pare că se deschide o gaură pe fața lui.

Vrea să vorbească, iar eu mă dau instinctiv în spate, până când mă sprijin de tăblie, cu mâna legată răsucită în mod ciudat, în timp ce cu mâna liberă țin în continuare de dispozitiv.

– Ești o femeie greu de găsit.

E un bărbat atât de neatrăgător, încât vocea lui plăcută, aproape blândă mă surprinde și spun:

– Păi, nu știam că sunt căutată.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că am făcut o greșeală. Îl observasem cum mă privea la petrecere, dar nu l-am prea băgat în seamă. La urma urmei, nu m-a abordat și nu a făcut nici un comentariu despre panglica de la încheietură. Am presupus că era doar un oaspete care evaluează posibilitățile.

– Tu... rostesc eu, aruncând o privire dispozitivului și apăsând pe buton pentru a ține indicatorul în zona verde. Ești domnul X. Mă relaxez puțin. Pe *el* venisem să îl întâlnesc. De ce nu ai venit la mine? Am fi putut...

Vorbele îmi sunt curmate de propriul țipăt când el sare pe pat, mă apucă de păr și îmi pune un cuțit la gât. Rămân complet nemișcată, rece. Fața lui este chiar în dreptul feței mele, iar în ochii lui nu văd nimic uman. Aud un scâncet înăbușit și îmi dau seama că e al meu.

– Unde e ea?

Deschid gura, dar mi-e prea uscată ca să vorbesc. Oricum, nu știu ce aș fi răspuns. Nu cred că vorbește despre Emma. Crede că *eu* sunt Emma. Sau nu?

Îmi apasă jugulara cu degetul mare.

– Aș putea la fel de ușor să folosesc lama cuțitului. Înțelegi?

Mă tem că, dacă dau din cap, cuțitul îmi va reteza gâtul, dar nu îmi găsesc vocea. Reușesc să scot un sunet sugrumat, pe care îl ia drept încuviințare.

– Mă bucur că ne înțelegem. Fata, târfă ordinară. Unde ai ascuns fata?

Atunci îmi dau seama. Fata de 13 ani despre care vorbea Quincy. Pe ea o caută.

Și nu doar că habar nu am unde se află, dar mă tem că am distrus șansa lui Quincy de a o proteja. Pentru că, îngrozită de atacul cu cuțitul, am reușit să scap dispozitivul.

Strâng mâna dreaptă, ca și cum asta l-ar face să apară ca prin magie, dar strâng doar aer. Scâncesc, îngrozită pentru soarta mea și, totodată, îngrozitor de vinovată din cauza fetei. Știu cum e să fii tânără și înspăimântată. Emma fusese acolo să mă protejeze, așa cum Quincy încearcă să o protejeze pe ea. Iar eu am stricat totul.

– Unde?

Vreau să vorbesc, dar nu îi pot spune că nu știu și sunt prea înfricoșată să scornesc o minciună. Nu reușesc decât să mă holbez la el, să scâncesc și să scot sunete neinteligibile.

– Eu, ăăă...

– Târfă proastă! răcnește domnul X, luându-mi cuțitul de la gât și, înainte să apuc să răsuflu ușurată, îl plasează între coapsele mele, despicându-mi rochia dintr-o singură mișcare, apoi sfârtecând-o, astfel încât rămân goală, cu excepția minusculului slip tanga.

Probabil vârful cuțitului mi-a zgâriat pielea pentru că văd puncte mici de sânge cum formează o linie din dreptul sternului până jos la buric. Nu simțisem durerea pe moment, dar acum rana începe să mă usture și ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt îngrozită și pierdută și mă aflu

în totalitate la mila acestui nemernic. Vreau să strig după Quincy – după oricine –, dar știu că, dacă o fac, va fi ultimul sunet pe care îl mai scot vreodată.

Fără succes, trag de brațul legat, cuprinzându-mi sânii cu brațul liber, pentru a mă proteja. Încerc să ridic picioarele ca să mă ghemuiesc ca o minge, dar el stă puțin deasupra genunchilor, mișcând lama cuțitului în sus și în jos, de-a lungul liniei slipului.

– Te rog! Vocea îmi tremură. Te rog, nu!

– Nu? Ridică lama. Dar de ce nu? E o petrecere, nu-i așa? Iar tu ești moale și atrăgătoare.

În timp ce vorbește, se târăște deasupra mea, până când ajunge cu fața în dreptul sânilor. Aș putea să ridic mâna și să îl pocnesc – sunt sigură de asta. Chiar am jucat într-un film în care am făcut-o. În film, l-am lăsat lat pe individ și am fugit.

Mă gândesc că acum nu se va întâmpla același lucru.

– Ia-ți mâna, târfo!

Clatin din cap și îmi țin mâna peste sâni.

– Cum vrei, zice el. Dacă vrei să stai așa, mie îmi convine. Dar să ții minte că a fost alegerea ta. Privirea lui o întâlnește pe a mea și nu văd decât un bărbat mort pe dinăuntru. Dacă te miști, vei regreta.

Și apoi, în timp ce eu mă străduiesc să rămân complet nemișcată, lasă lama ascuțită să alunece pe sub sânii mei.

Scâncesc, mai mult de teamă decât de durere, pentru că s-a petrecut atât de rapid, încât nici nu am înregistrat încă durerea.

– Ține-ți gura, curvo! Abia te-am atins. Dar data viitoare, ți-i tai cu totul.

– Nu! Te rog, nu! Ochii și gâtul îmi sunt plini de lacrimi, trupul nemișcat de durere și teamă. Te rog, te rog, nu!

– Atunci vorbește, curvă inutilă! Unde o ții pe nemernica aia mică?

– E în... E în...

Vocea îmi tremură fără nici un efort; sunt deja îngrozită. Mai ales că nu știu ce să îi spun și tot ce pot să fac este să trag de timp și să sper că, atâta vreme cât crede că știu unde e fata, mă va lăsa în viață.

– Acum!

Țip când el pune lama cuțitului pe sfârcul meu, apoi închid ochii strâns și o strig în gând pe sora mea. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Am dezamăgit-o. M-am dezamăgit pe mine. Și nu mi-a mai rămas nici o opțiune.

Salteaua se mișcă, iar eu icnesc când cuțitul îmi ajunge iar sub bărbie.

– Vorbește! Acum. Sau te tai.

Sunt moartă. E clar.

Nu m-am așteptat la un asemenea sfârșit.

Doar că nu era sfârșitul.

Cu o tresărire, îmi dau seama că nu mă mai apasă nimic sub bărbie, la fel cum nu se mai simte nici greutatea domnului X deasupra mea.

Mai mult decât atât, simt cum încă mă ustură zgârietura de sub sâni, durerea intensificându-se la fiecare respirație și bătaie a inimii. Nu e ceva ce aș sărbători în mod normal, dar cu siguranță, dacă aș fi moartă, nu aș mai simți nici o durere.

Chicotesc și o voce din capul meu îmi spune că sunt în stare de șoc. Probabil are dreptate. Cu siguranță nu e o situație demnă de chicoteli. Și, de altfel, îmi înghit următorul pufnet când deschid ochii și îl văd pe Quincy lângă pat, cu brațul în jurul gâtului domnului X, ținându-l atât de strâns încât părea că i-ar putea rupe gâtul cu ușurință.

Și știți ceva? Nu am nimic împotrivă.

Dar, în loc să cadă lat, domnul X își smucește trupul în spate, propulsându-l pe Quincy în ușa dulapului de lângă ușa care acum e închisă. Impactul îl face pe Quincy să slăbească strânsoarea, iar domnul X se eliberează. Îndată după aceea, fandează, atacând cu cuțitul. Până și eu îmi dau seama că a fost o greșeală. Quincy îl dezarmează dintr-o lovitură laterală și, în aceeași clipă, îl lovește pe domnul X cu piciorul drept în rotula genunchiului.

Domnul X scoate un urlet sălbatic și se împleticește până la ușă. O deschide cu o smucitură și trece în goană pe lângă o blondă cu ochii mare, îmbrăcată într-o rochie neagră transparentă, trasă peste ceea ce pare a fi o salopetă neagră.

– La dracu'!

Femeia se apleacă, își scoate sandaua cu toc din picior, apoi o azvârle pe coridor în direcția în care dispăruse domnul X. În aceeași clipă, Quincy țâșnește pe ușă și dispare din raza mea vizuală, strigând în urmă:

– Ai grijă de ea!

Imediat, blonda apare în ușă. Privirea ei scrutează camera și pe mine. Îmi e foarte clar că e o profesionistă, întrucât singura ei reacție e o privire ușor mirată. Pe coridor, aud zgomot de sticlă spartă. Cu siguranță a auzit și ea, dar nu reacționează. Întreaga ei atenție se concentrează asupra mea și vine în grabă spre mine, așezându-se cu grijă pe pat.

– Eu sunt Denise, spune ea, punându-și ușor mâna pe fruntea mea. Te voi ajuta.

Încuviințez din cap, în stare de șoc. Stau întinsă peste cuvertură și sunt ușurată când ea se întinde peste mine, trăgând de jumătatea liberă pentru a-mi acoperi trupul pe jumătate dezbrăcat. Caută în sertar cheia de la cătușe în momentul în care Quincy intră pe ușă. Se uită

la mine și îi pot citi emoțiile pe față. Teamă, apoi furie, apoi blândețe și tandrețe.

Iar apoi absolut nimic.

– A ieșit pe fereastră.

Denise ridică privirea spre el.

– Poftim? A sărit?

– Nu chiar.

Văd pe fața ei cum înregistrează informația și încuviințează din cap.

– Vreo mișcare în celelalte camere de la etaj?

– Nu încă. Petrecerea s-a încheiat și toată lumea se află în camere.

Denise încuviințează din cap.

– Cel puțin în privința asta se pare că nu trebuie să ne facem griji.

– Ai reușit... vreau eu să întreb, dar gâtul îmi este atât de uscat, încât trebuie să îmi dreg glasul. Se uită amândoi spre mine când vorbesc din nou. Am scăpat chestia aia... când a intrat. Afurisitele lacrimi îmi umplu din nou ochii, iar Quincy vine să se așeze lângă mine, apoi îmi ia mâna cu blândețe. N-a fost intenționat, continui eu. Am... E în regulă? Fata o să fie bine?

Cu expresia neschimbată, doar încuviințează din cap.

– Te-ai descurcat bine. Am găsit ceea ce căutam datorită ție.

Încuviințez și eu din cap, ușurată. Îmi simt ochii atât de grei. Știu că este din cauza șocului. Trebuie să dorm. Dar nu vreau să rămân aici.

– Vreau să merg acasă, murmur eu.

– Și eu zic să plecăm de aici, spune Quincy.

– Nici eu nu mă împotrivesc. Denise merge până la fereastră și face o grimasă. Trebuie să cobor. Să văd dacă a supraviețuit.

Vrea să deschidă fereastra, apoi se uită de la mine la Quincy și din nou la mine.

– Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să mergi tu.

E clar că vorbește cu Quincy – eu nu sunt în stare să merg niciunde –, dar se uită la mine. Și îmi dau seama pe loc că știe câte ceva din povestea noastră. Din punctul meu de vedere, știe mai multe decât mine despre povestea lui Quincy și a Elizei.

– Nu plec de lângă ea.

– Quince! Vocea ei e la fel de fermă ca a lui, iar eu decid că o plac pe această femeie. Îmi amintește de Emma.

– E în regulă. Se întorc amândoi să mă privească și îmi dau seama că vocea mea e atât de slabă și de aspră, încât probabil nici nu au înțeles ce am spus. Îmi umezesc buzele și încerc din nou: Poate să rămână Quincy.

Ea încuviințează și deschide fereastra și pentru prima dată îmi dau seama că plănuiește să iasă pe acolo. Probabil mă vede nedumerită, pentru că spune:

– Ieșirea de incendiu.

– Anunță-mă în ce stare e prietenul nostru roșcat când ajungi la el. Eu o scot pe Eliza de aici și îți dau un semn când suntem în siguranță.

– Așa facem.

Își scoate rochia de pe ea, rămânând doar în costumul mulat.

– Ce naiba, Denny?

Aruncă rochia spre el.

– Îi va folosi ei.

Are dreptate. E subțire, neagră și nu acoperă nimic, dar teoretic voi fi îmbrăcată. Iar la o petrecere ca asta, nimeni nu se va mira dacă voi coborî în foaier îmbrăcată astfel.

În timp ce Quincy îmi înmânează rochia, Denny e deja plecată.

El se așază pe marginea patului, apoi îmi ia mâna liberă. Strânsoarea lui e fermă, dar blândă. La fel de liniștitoare ca apropierea dintre noi. Nu știu ce se întâmplă

în noaptea asta, chiar nu am idee, dar în această clipă sunt recunoscătoare că e lângă mine.

Îmi dă ușor la o parte părul de pe față.

– Cât de rănită ești?

Vocea lui e liniară. Fără tertipuri. Ca un doctor. Și nu știu exact din ce cauză, dar asta mă liniștește și mai mult.

În timp ce vorbește, scoate din buzunar cheia de la cătușe și se apleacă peste mine, întinzându-se spre încheietura mâinii mele drepte. În această poziție, fața lui e chiar în dreptul feței mele, pieptul său se freacă de cuvertura care îmi acoperă sânii goi. E ciudat de intim, amintirile despre el amestecându-se cu rămășițele fricii și cu felul în care mă îngrijește acum cu atâta blândețe.

– Eliza?

Trebuie să rememorez conversația, pentru a-mi aminti întrebarea lui.

– Oh. Păi, nu cred că am nevoie de copci. El... mi-a tăiat rochia. Și a...

Îmi feresc chipul.

– Te-a tăiat?

Vocea lui e aspră. Se ridică brusc. Brațul îmi este din nou liber și mă folosesc de mâna dreaptă ca să îmi masez încheietura. Pentru o clipă, nici nu observ că mișcarea lui bruscă a făcut să alunece cuvertura, expunându-mi șoldul gol și o parte din sân.

Vreau să trag cuvertura înapoi, dar el îmi oprește mâna și, în timp ce face asta, mâna lui îmi atinge șoldul gol, iar eu tresar drept răspuns la amintirile dulci, oribile, viscerale care mă inundă, culminând cu un val de regret și de dorință atât de puternic, încât îmi vine să mă strâng ghem.

Dacă a observat, nu a reacționat.

– Lasă-mă să văd ce ți-a făcut!

Clatin din cap și țin strâns de cuvertură.

– Eliza, trebuie să văd. Trebuie să știu dacă ai nevoie de copci.

– Sunt bine.

– Nu, iubito, nu ești.

Închid ochii.

– Nu-mi spune așa. Aud cum îmi tremură vocea și mă urăsc pentru asta. Te rog!

Când deschid ochii, el se uită la mine, iar ochii lui cenușii parcă prevestesc furtuna.

– Îmi pare atât de rău...

– Nu e momentul acum.

Se ridică și își îndeasă mâinile în buzunare.

– Presupun că nu. Dar la naiba, Eliza, e vina mea că ți s-a întâmplat asta! Te rog! Trebuie să mă asigur că ești bine.

Preț de o clipă, rămâne cu privirea ațintită asupra mea. Vreau să îl întreb despre trecutul nostru. Vreau să-l întreb ce naiba face aici. Vreau să întreb despre Emma, deși sunt destul de sigură că nu știe nimic despre ea și despre acea fată. Trebuie să îi spun de ce mă aflu aici. Că Emma lipsește și că bărbatul care m-a atacat stabilise o întâlnire printr-o platformă de mesaje. Trebuie să îi spun că domnul X a întrebat de fată și nu înțeleg de ce.

Cumva, Quincy este implicat în aceeași poveste pe care o investiga Emma. Ceea ce înseamnă că mă poate ajuta să o găsesc. Ceea ce înseamnă că am nevoie de el.

Dar nu îi spun nimic din toate astea. În schimb, îi spun:

– Nu este vina ta și nu am nevoie de copci. Dar cu siguranță am nevoie de niște plasturi.

Și apoi, pentru că înțeleg că are nevoie să vadă cu ochii lui, îmi mușc buza inferioară și poziționez cu grijă cuvertura în așa fel încât să se vadă incizia din partea inferioară a sânului, precum și dâra lungă și subțire de sânge din dreptul sternului până la buric.

– Eliza. Oh, Dumnezeule, nu, iubito!

Se lasă jos lângă marginea patului și, în acel moment, pare tot atât de epuizat pe cât mă simt și eu.

– E chiar așa de grav?

Clatină din cap.

– Da. Nu. Nu ai nevoie de copci.

Încet, degetele lui îmi urmăresc curbura sânului, fără să atingă tăietura, ci pe lângă ea. Degetul lui este cald, iar eu îmi mușc buza inferioară, dar nu îi spun să se oprească. Că e bine sau rău, îmi doresc atingerea lui. Nu intim. Nu sexual. Dar vreau să fiu îngrijită. Vreau să se ocupe cineva de mine. Vreau răspunsuri, o vreau pe sora mea și vreau liniște. Am căzut în prăpastia unui coșmar și nu am nici cea mai vagă idee cum să ies din ea.

Și chiar acum singurul lucru care mă ține ancorată sunt atingerea și atenția acestui bărbat care odinioară m-a distrus.

capitolul 7

Era consumat de furie. O furie rece, grea, față de sine însuși pentru că o atrăsese în această situație și față de bărbatul roșcat pentru că o torturase ca să afle ceva ce nu avea legătură cu ea.

O părăsise tocmai pentru ca ea să fie în siguranță și să rămână întreagă. Iar acum, din cauza lui fusese speriată, torturată și mutilată.

Își încleștă pumnul pe lângă corp, luptându-se cu monstrul care simțea că începea să îi acapareze pieptul. O bestie ce se hrănea cu mânia lui, cu neajutorarea ei. Pe care trebuia să o învingă dacă voia să îi fie ei de ajutor.

Încet, își descleștă mâna, permițându-și să simtă fiecare emoție, asigurându-se pe sine că era în control. Că el era cel care se afla acum în cameră cu ea. Quincy James Radcliffe. Că era aici. Că era prezent. Și că nimeni – nici el, nici bărbatul roșcat, nici altcineva – nu avea să o rănească.

– Quincy?

Inspiră adânc, apoi îi cuprinse cu blândețe obrazul. Ochii ei albaștri erau ațintiți asupra lui, iar el citea în ei încredere. În ciuda tuturor felurilor în care o rănise, ea nu o luase la fugă.

Poate că ar fi trebuit...

Respinse acest gând prostesc. Oricât de periculos era să fie împreună, până când avea să o ducă departe de hotelul The Terrace, avea să o țină lângă el.

– Sunt jos, spuse Denny. Subiectul e terminat. Un martor a dat alarma, deci în curând vom avea companie. Ne vedem la sediu.

– Recepționat.

Eliza ridică o sprânceană, iar el ridică doar din umeri. Avea să îi povestească mai târziu. Pentru moment, era mai preocupat de rănile ei. Cu grijă, își trecu degetele peste urmele lungi de pe abdomenul ei. Linii și puncte, precum codul Morse.

Ea își mușcă buza inferioară, tresărind ușor, dar nu se clinti.

– Îmi pare atât de rău, spuse el, deși cuvintele erau doar niște platitudini goale.

– Nu e chiar așa de rău. Măcar s-a oprit sângerarea. Și având în vedere că mă așteptam să fiu moartă, nu mă deranjează un pic de durere. Făcu o grimasă, ridicându-se pe coate și inspirând adânc. Bine, poate că e prea mult spus că nu mă deranjează.

– O să găsim niște calmante. Mai întâi trebuie să ieșim de aici. Intenționase de la bun început să părăsească incinta după ce descărca documentele lui Lassiter, dar acum era cu atât mai necesar să o facă. De îndată ce poliția sau vreun martor identifica fereastra de la care căzuse roșcatul, fără îndoială aveau să intre și să înceapă să bată la uși. O studie pe Eliza cu o încruntătură. Îți știe cineva numele real?

Ea clătină din cap.

– Bine. Făcu un semn din cap înspre rochia lui Denny. Ai nevoie de ajutor să o îmbraci?

Obrajii i se îmbujorară, iar ea își plecă privirea.

– Eu... nu. Mă descurc. Poți să...

Quincy se ridică și se întoarse cu spatele, uitându-se spre fereastră. Din acea poziție, își dădu seama că vedea parțial reflexia ei în fereastră. Un gentleman și-ar

fi ferit privirea. El se uită. Cândva, crezuse că putea fi un gentleman. Acum știa că nu era așa.

Ea se ridică din pat cu grijă, ca și cum orice mișcare era dureroasă, lucru pe care el îl știa. Se gândi la tăieturile superficiale care odată îi acoperiseră și lui pieptul și abdomenul, precum și interiorul coapselor. Rănile nu mai erau deschise; rămăsese doar o rețea de cicatrici subțiri și albicioase. Pielea se prinsese cu multă vreme în urmă, iar durerea nu mai era decât o amintire brutală. Dar asta nu însemna că se vindecase. Nici pe departe.

Își apăsă tâmplele cu degetele și se forță să alunge amintirile, concentrându-se în schimb pe reflexia femeii care cândva fusese a lui.

Ea se mișca lent, iar ridicarea rochiei deasupra capului îi accentuă talia subțire și sânii perfecți. Avea o constituție atletică. Alungită, zveltă și încântătoare. Unii bărbați i-ar fi putut considera sânii prea mici, dar s-ar fi înșelat. El se înfruptase din acei sâni, le susținuse greutatea în mâini. Își aminti de o ocazie anume, când dinții lui trecuseră peste sfârcul ei întărit. Fusese ca și cum ar fi aprins un foc de artificii în interiorul ei. Gleznele și mâinile ei erau legate de pat, iar ea își arcuise trupul, vibrând practic de plăcere, în timp ce îi șoptea gemând numele și îl implora să continue. Să îi ofere totul.

Mâna lui alunecase pe sub fusta ei, degetele sale croindu-și drum către slipul ei umed. Se frecase de el, se masturbase de mâna lui ca o fiară, apoi îl implorase să o penetreze. Refuzase, desigur. O făcuse să aștepte până când devenise atât de dornică de el, încât abia mai putea respira. Apoi se afundase în ea, strângându-i sfârcurile cu degetele și privind cum chipul ei era inundat de pasiune și de euforie, în timp ce o ducea spre punctul culminant, iar ea îi explodase în brațe, gemetele ei puternice împingându-l și pe el spre orgasm.

Aceeași amintire amenințase să iasă la suprafață mai devreme, când scosese cătușele și o legase de pat. O alungase cu brutalitate nu doar pentru că trebuia să se concentreze asupra misiunii, ci și pentru că nu avea de ce să își amintească. Nu atâta vreme cât nu o mai putea avea. Nu avea nici un rost să se autoflageleze, la urma urmei. Demonii lui nici măcar nu se clintiseră.

Acum însă...

Acum își dădea seama că era fie un bărbat rușinos de slab, fie un masochist nenorocit, căci, deși știa că nu o putea avea pe Eliza din nou în patul lui, deschisese larg ușa amintirilor, iar acum mădularul lui era strâns în pantaloni, în maximă alertă datorită imaginilor provocatoare, delicioase, erotice, care îi inundau creierul.

– Gata, spuse ea, chiar când se auziră primele sirene apropiindu-se de clădire. Sunt îmbrăcată. Nu că ar face vreo diferență rochia asta...

El își concentră atenția asupra covorului, inspirând adânc înainte să se întoarcă. Nu voia ca ea să vadă în ce măsură prezența ei – și amintirile lui – îl afectaseră. Dar imediat ce dădu cu ochii de ea, îmbrăcată în rochia neagră transparentă, cu sfârcurile tari pe sub materialul subțire și slipul tanga minuscul, de culoarea pielii, abia acoperindu-i pubisul delicios, mădularul lui ieși din nou în evidență.

Ea îi întâlni privirea, apoi își încrucișă brațele la piept.

„La dracu'!"

– Îmi cer scuze, iubito! Ți se potrivește rochia.

Ea își dădu ochii peste cap, dar în același timp simți cum tensiunea se mai risipește.

– Suntem gata? întrebă și făcu un pas către ușă.

– Nu pe acolo.

Ea se întoarse, încruntându-se.

– Teleportare?

– Amuzant. Ieșirea de incendiu.

Se aștepta ca ea să protesteze și avea la îndemână toate motivele pentru care nu puteau ieși pe ușa principală. Cel mai important dintre ele era evitarea autorităților.

Cât despre al doilea motiv, era acela că tocmai spărsese sistemul informatic al lui Lassiter și acum avea în buzunar un stick cu informațiile furate, pentru care era destul de sigur că Lassiter ar fi ucis. Probabil Lassiter încă nu descoperise jaful. Dar Quincy nu era dispus să riște, mai ales având-o pe Eliza în grijă. Deci orice ieșire care reducea șansa de a da nas în nas cu Lassiter era mai bună decât cea principală.

Eliza nu se împotrivi. Încuviință doar din cap și se îndreptă spre fereastră, apoi își ridică rochia până la nivelul coapsei, oferindu-i o imagine ispititoare în timp ce păși peste pervaz.

El se încruntă uitându-se la tălpile ei goale.

– Pantofi?

Ea aruncă o privire spre pantofii cu toc complet nepractici, pe care îi lăsase pe podea.

– Nu pot să mă cațăr cu ei.

Ceea ce era adevărat; ieșirea de incendiu era construită din grilaje de metal, iar tocurile s-ar fi afundat direct în găuri. Totuși, trebuiau să pară un cuplu ieșit la întâlnire odată ajunși în stradă. Se uită încă o dată la ea, în rochia și mai transparentă din cauza luminii ambientale a orașului.

– Ia asta, spuse el, dându-și jos sacoul și înmânându-i-l. Apoi se aplecă și luă pantofii. Îi car eu. Va trebui să ne pierdem în mulțime.

Ea trase aer în piept, își îndreptă umerii și nu protestă.

Având în vedere coșmarul în care o implicase, era destul de ascultătoare. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese ea la acea petrecere, dar putea să presupună. Cariera ei de actriță stagnase. Avea nevoie de bani. Una dintre prietenele ei muncea noaptea ca escortă

și îi spusese despre aceste petreceri unde o fată putea câștiga, într-o singură noapte, suficienți bani pentru următoarele șase luni. Fusese prea tentant să refuze ocazia, iar Eliza se transformase în versiunea reală a pseudonimului lui Denny – o actriță în dificultate ce își vindea trupul pentru a se descurca.

Și oare nu era un lucru dureros?

Din punctul de vedere al lui Quincy, o femeie putea să își câștige existența oricum găsea de cuviință. Teoretic, nu îl deranja sexul folosit ca tranzacție comercială. Astfel că, atâta vreme cât persoana plătită consimțea de bună voie acest lucru, atunci detaliile legate de ceea ce se petrecea în dormitor – inclusiv activitățile sau plata - nu erau treaba nimănui.

Dar Eliza nu era oricine. Era a lui, la naiba!

Acest gând îl izbi cu puterea unui baros, iar el se cutremură, forțându-se să îl alunge din minte. Pentru că nu era a lui. Nu mai era cazul. Nu mai fusese de foarte multă vreme.

Dar faptul că nu mai era a lui nu însemna că nu o mai înțelegea sau că nu îi mai păsa de ea. O cunoștea, la naiba! Îi cunoștea inima și sufletul, îi cunoștea temerile și îndoielile.

Îi povestise cum fusese crescută. Despre tatăl violent. Despre sora mai mare care o proteja. Despre lunile trăite pe stradă. Fusese martora unor perversiuni cu care nici o copilă nu ar fi trebuit să aibă vreodată de-a face și, pe bună dreptate, trecutul ei o înspăimântase.

Dar nu o distrusese.

Știa asta, o văzuse cu ochii lui. La naiba, el o ajutase să descopere de ce anume avea nevoie pentru a se simți completă! Pentru Eliza, sexul avusese întotdeauna legătură cu conexiunea. Cu abandonarea.

Cu încrederea.

Eliza pe care o cunoștea el trebuia să fie cu adevărat disperată pentru a se vinde unor necunoscuți.

Și, da, o condusese în locuri în care ea nu mai fusese. Îi forțase limitele. Îi pretinsese supunerea. Și împreună se pierduseră în extazul împărtășit. Dar călătoria lor fusese mereu sub semnul încrederii. Al pasiunii. Și chiar al dragostei.

O dragoste pe care el o trădase, la dracu', dar nu asta conta acum.

Nu, ideea de bază importantă era că ea nu avea ce să caute la o astfel de petrecere, iar imaginea ei, goală și legată în patul unui alt bărbat, îi stârnea dorința să lovească ceva.

Nu avea importanță faptul că o părăsise – nu avea importanță că nu o mai putea revendica pentru sine vreodată –, nici faptul că nu avea dreptul să o judece sau să o ajute. Tot ce știa era că locul ei nu era într-un astfel de context. Nu merita să fie atinsă de un bărbat care nu voia decât să se descarce. Care o vedea doar ca pe un mijloc de a-și satisface mădularul. Care voia numai...

– ... acum?

Deveni brusc atent.

– Poftim?

– Am întrebat dacă plecăm acum.

– Scuze! Își atinse în treacăt urechea, simțindu-se ușor vinovat despre minciuna pe care avea să i-o spună. Ascultam.

– Ți-a spus dacă e liber?

Scoase un sunet evaziv, apoi arătă în sus.

– Mergem pe deasupra. Sus pe acoperiș, apoi coborâm pe aleea din spate. Toți vor fi în față cu roșcatul, așa că o luăm pe dincolo.

Eliza nu se împotrivi și nu protestă. În schimb, ieși pe fereastră în picioarele goale, trupul ei mărunt pierzându-se în sacoul lui.

O urmă în sus pe scară către acoperiș, cu câțiva pași în spatele ei, în caz că se împiedica, poziție care îi oferea o imagine ademenitoare a fundului ei ce se întrezărea sub tivul sacoului. Înghiți în sec, își spuse că ar fi făcut mai bine să se uite la spatele ei și continuă să urce.

Odată ajunși pe acoperișul plat, acoperit cu pietriș, o luă de mână și traversară aplecați, căutând să se ascundă în umbrele proiectate de numeroasele panouri electrice și puncte de acces care împânzeau acoperișul.

Ajunși în celălalt capăt, el se uită în jos, asigurându-se că nu se afla nimeni care să îi vadă. Apoi o ajută să coboare peste marginea acoperișului și să ajungă la scara ce ducea la cea mai înaltă platformă a ieșirii de incendiu. Slavă Domnului că Lassiter păstrase facilitățile originale ale clădirii! Multe clădiri renovate renunțau la ieșirile de incendiu.

În cinci minute, ajunseră la alee, iar el o sprijini ca să se încalțe. După alte cinci minute, ajunseră pe Hawthorne, paralel cu Hollywood Boulevard.

– Ai telefon mobil?

Ea clătină din cap.

– M-a adus o prietenă până aici. M-am gândit că ar fi mai bine să nu am nici un obiect personal la mine. Îi întâlni privirea. Voiam să fiu anonimă.

El încuviință, presupunând că prietena era de fapt matroana. Se gândi să o întrebe dacă se afla acolo pentru bani sau din alt motiv, apoi își spuse că nu mai era treaba lui. În schimb, scoase propriul telefon, intenționând să cheme un Uber odată ajunși la intersecția dintre Hawthorne și La Brea.

– Te duc acasă. Îmi pare rău că te-am târât în încurcătura asta. Nu știu cum a aflat roșcatul ce făceam eu și Denny, dar...

– Quincy...

– Nu, așteaptă! Mai am ceva de zis. Știu că seara asta a fost o întâmplare bizară. Dar, chiar și așa, chestiile astea sunt periculoase. Unii bărbați care vin la astfel de petreceri... Eliza, ei nu sunt...

– Ca tine? Își ridică sprâncenele și se opri la intersecție. Vrei să spui că bărbații care vin la petreceri ticsite de prostituate mi-ar putea face rău?

Vocea ei se intensifică în semn de indignare.

El lăsă să-i scape un suspin ușurat, mulțumit că ea înțelesese.

– Exact asta voiam să spun.

Ea își încrucișă brațele la piept, privirea ei pur și simplu străpungându-l.

– Dar tu nu mi-ai face niciodată rău, Quincy, nu-i așa? Nu ți-ar trece niciodată prin minte să îmi sfâșii inima și să îmi faci sufletul zob.

I se puse un nod în stomac nu doar din cauza adevărului spuselor ei, ci și din pricină că își întinsese singur cursa.

– Eliza, nu am vrut...

– Du-te dracului!

Ea vru să plece, tocurile ei răsunând pe trotuar.

O ajunse din urmă, o prinse de cot și o făcu să se oprească.

– Dacă ai nevoie de bani, te ajut eu. Dar genul acesta de petreceri... Serios, iubito, știi foarte bine că e o greșeală imensă.

Ea încuviință încet din cap, iar el spera că se gândea la vorbele lui. Presupuse că fie avea să îl trimită la dracu', fie avea să îi accepte oferta. Dar cu siguranță nu se aștepta la întrebarea ei.

– Povestește-mi despre fată!

– Despre fată? Denny?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu. Asta cred că am înțeles. Lucrezi cu ea. Poate te și culci cu ea, de asta nu sunt sigură.

– Nu, eu...

– Mă refer la fata de 13 ani. La cea despre care ai spus că are nevoie de ajutorul meu, îți amintești? Motivul pentru care a trebuit să țin emițătorul acela.

– Crezi că am inventat toate astea?

– Cred că e dispărută.

El se opri, șocat de cuvintele ei.

O clipă mai târziu, se opri și ea, apoi se întoarse să îl privească.

– Deci am dreptate.

– Povestește-mi, Eliza! Fiecare detaliu pe care crezi că îl știi.

Ea își mușcă buza inferioară, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Roșcatul nu se afla în cameră din cauza a ceea ce făceați tu și Denny.

– Ce vrei să...

– A fost acolo din cauza mea.

El făcu un pas înapoi, cuvintele ei lovindu-l ca o palmă peste față.

– A ta? Ce te face să crezi asta?

Ea zâmbi timid, ridicând încheietura mâinii la care încă purta panglica roșie.

– Ciudată coincidență, nu? Dar el e cel care a ales panglica drept mod de a mă identifica. Sau, de fapt, pe Emma. Eu am apărut în locul ei.

– Emma trebuia să fie la petrecere?

– Nu în sensul acesta. Era sub acoperire. Pentru o întâlnire.

El încuviință, amintindu-și că Emma lucrase ca detectiv.

– Lucra la un caz? Și vrei să spui că panglica asta era un semnal?

– Exact.

– Atunci de ce ești aici în locul Emmei? Și ce legătură au toate astea cu dispariția Arianei?

– Așa o cheamă pe fată? Nu știu cum se leagă toate. Știu doar că mi-am băgat nasul pentru că Emma a dispărut, iar mesajul legat de întâlnire și de panglică era singura pistă pe care o aveam.

Ea începu să clipească și, pentru prima dată de când ieșiseră pe scara de incendiu, el o văzu cum începe să își piardă controlul.

– Nu înțeleg ce se întâmplă, serios, n-am idee. Dar nemernicul acela roșcat credea că eu sunt Emma. Și m-a întrebat unde e fata. Numai asta îl interesa.

Ochii ei speriați, dar sfidători îi întâlniră pe ai lui.

– Ceea ce înseamnă că am nevoie de ajutorul tău. Pentru că fata ta dispărută are legătură cu dispariția surorii mele și...

– Asta înseamnă că nu te trimit acasă. Te iau cu mine.

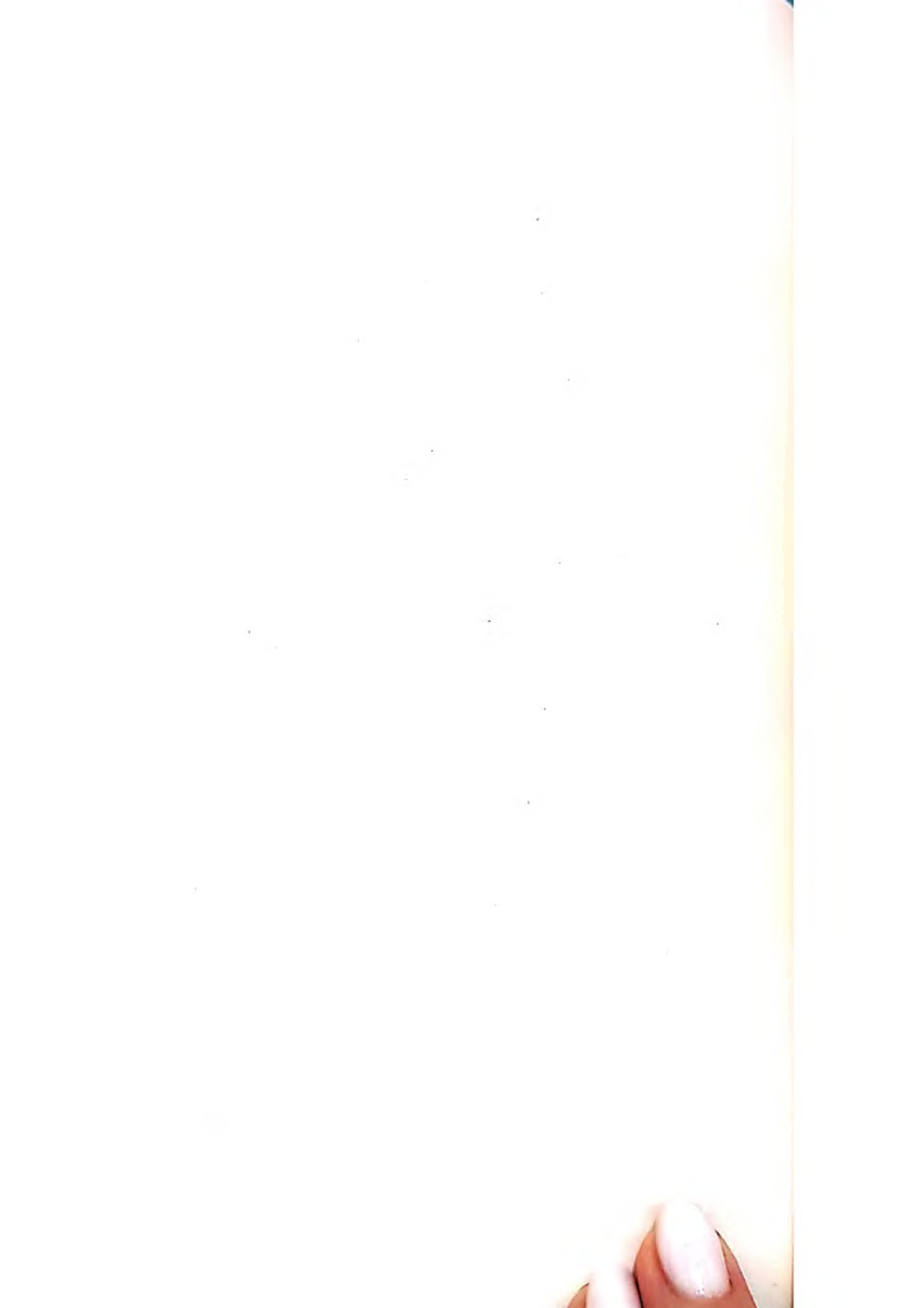

capitolul 8

– Te iau cu mine.

Aceste cuvinte delicioase, familiare îmi răsună în urechi în timp ce mă urc pe bancheta din spate a unui Uber care a oprit lângă noi, apoi trec pe celălalt loc pentru a-i face loc lui Quincy. Îmi țin brațele strâns în jurul trupului, privindu-l cum urcă lângă mine, dar nu văd acest bărbat așa cum este el acum, în costumul perfect croit. În schimb, văd trupul puternic și zvelt în blugii care îi îmbracă fundul perfect și coapsele încordate. Văd un pulover gri-deschis, purtat sub o jachetă din piele neagră, în locul cămășii albe apretate. Văd un bărbat a cărui privire aspră mă evaluează și al cărui zâmbet apreciativ mă încălzește.

Îl văd pe acel Quincy din prima dimineață în care m-am hotărât să merg la întâlnire și, în vreme ce taximetrul din Los Angeles demarează și bărbatul din această seară stă în tăcere lângă mine, mă las purtată înapoi în Londra și la amintirile legate de bărbatul de dinainte...

Am petrecut mare parte a nopții după ce el m-a urcat în taximetrul londonez spunându-mi că nu aveam să mă duc la întâlnire a doua zi. Timpul petrecut împreună explorând orașul fusese nemaipomenit, desigur, dar tipul era prea arogant. Prea imprevizibil. Mă așteptasem să petrec noaptea cu el, iar el mă lăsase cu buza umflată. M-a tachinat în loc să mă satisfacă și a făcut presupuneri arogante despre ceea ce îmi doream. Și cum putea ști

ce voiam sau la ce tânjeam când nici măcar eu nu reușisem să înțeleg?

Mai bine să rămână acel gen de experiență turistică incredibilă. Ceva ce într-o broșură ar fi apărut sub titlul *Întâlnire cu un localnic*. Dar nu avea de ce să mai continue.

Cel puțin, astea au fost lucrurile pe care mi le-am spus. M-am folosit chiar de vocea mea severă și rațională. Și, cu toate astea, la venirea dimineții, m-am pus să fac duș și să mă îmbrac, apoi am luat metroul până la Marble Arch și m-am plimbat pe străzile Londrei până la cafeneaua pe care mi-o indicase.

La fiecare pas îmi spuneam că aveam să plec *dacă*...

Dacă nu era acolo, aveam să mă întorc și să merg la cumpărături.

Dacă ar fi comentat că știa că aveam să vin, i-aș fi spus că am venit doar ca să îl informez că nu aveam de gând să îi dau satisfacție.

Dacă ar fi făcut cea mai vagă aluzie la faptul că venisem numai pentru că promisiunile sale senzuale brute mă ispitiseră și mă excitaseră, atunci pur și simplu m-aș fi întors pe călcâie și aș fi plecat. Eram fascinată, într-adevăr. Dar nu aveam de gând să îmi încredințez trupul unui bărbat care mi-ar fi folosit, la întâmplare, curiozitatea și dorința împotriva mea.

Primul *dacă* a fost negat în clipa când am intrat pe ușă. Cu toate că am ajuns cu zece minute bune mai devreme, el era deja așezat în cel de-al treilea separeu, cu fața la ușă. Iar în clipa când am trecut pragul, am văzut cum zâmbetul îi luminează ochii. S-a ridicat, apoi mi-a făcut semn cu mâna, fără să încerce să își ascundă plăcerea.

– Speram că o să vii. Mi-a fost teamă că te-am speriat.

Pfiu! Gata și cu al doilea *dacă*, evaporat într-un nor de fum.

– Să zicem că m-ai neliniștit puțin, am recunoscut eu, așezându-mă. Dar nu m-ai speriat.

– Îmi pare rău pentru asta, dar sunt foarte bucuros că ai venit. M-am simțit bine ieri. Sper că și tu.

– Chiar foarte bine, am spus eu, înțelegând că tocmai îmi anihilase toate scuzele.

Eram blocată acolo de propriile reguli și eram perfect mulțumită cu asta.

Cafeneaua servea clătite în stil american, iar eu am comandat o porție cu fulgi de ciocolată, o cafea neagră și o porție de bacon. Eram lihnită și am mâncat tot, lucru pe care nu l-aș face, în mod normal, la o întâlnire, căci nu mi-aș dori să fiu considerată un aspirator uman. Dar gustul de acasă a fost prea bun ca să îl ratez și, sincer, am fost atât de prinsă în conversație, încât nici nu mi-am dat seama cât de mult mâncasem până când chelnerița nu mi-a luat farfuria goală.

– Cât de mult te-ai jucat de-a turista de când ești în oraș?

– Nu mult, i-am spus eu.

Îi explicasem deja în ziua precedentă cum se anulase spectacolul și cum mă trezisem neașteptat de liberă.

– Mă gândeam eu. Și-a înclinat capul. Sper că ești liberă toată ziua. Am atât de multe lucruri să îți arăt!

Dacă nu aș fi fost deja gata să îmi petrec întreaga zi cu el, căldura din vocea lui m-ar fi făcut să îmi iau liber toată ziua. M-a plimbat prin toată Londra cu motocicleta lui Ducati, ceea ce, ca să fiu sinceră, a fost modul perfect de a vedea orașul.

– Te deranjează? m-a întrebat el, oferindu-mi o cască. Pot închiria o mașină dacă preferi.

– Glumești? E în regulă.

Vorbeam serios. Învățasem să conduc motocicleta de la 12 ani, deși Emma conducea aproape de fiecare dată. Era principalul nostru mijloc de transport, până

când a împlinit vârsta legală pentru permisul de conducere. Nimeni nu ne deranja când eram pe motocicletă, nici măcar când Emma era prea tânără. De parcă am fi fost invizibile. Motiv pentru care probabil a continuat să o conducă multă vreme, folosind mașina doar când avea ceva de transportat sau exista al doilea pasager. Sau când era în filaj. E dificil să acoperi distanțe lungi pe motocicletă.

Toate astea însemnau că eram mai mult decât fericită să urc în spatele lui. Și, sincer, sentimentul coapselor mele strânse în jurul șoldurilor lui nu era un mod deloc neplăcut de a petrece ziua. Dimpotrivă, pe măsură ce timpul trecea și trupul meu se freca de al lui, iar motocicleta torcea sub mine, gândurile mele alunecau din ce în ce spre promisiunile indecente pe care le făcuse cu o seară înainte. Promisiunea de a mă revendica. De a-mi produce plăcere. De a mă face să cedez.

Îmi doream asta. Și cu cât mă gândeam, cu atât trupul îmi vibra de nerăbdare.

Și totuși, orele treceau, fără nici măcar un sărut pasional care să sugereze că avea ceva mai mult în plan.

Am mers peste tot prin oraș, Quincy mi-a arătat pieţele lui preferate în aer liber, apoi m-a dus la niște grajduri lângă Hyde Park, unde am încălecat doi cai și am pornit în explorare. Sau, mai degrabă, eu am explorat. El știa exact unde mergea, dovedindu-se că acei cai erau ai lui.

– Ador să călăresc pe aici, dar nu prea îmi fac timp pentru asta, mi-a spus el când am făcut o pauză să ne așezăm lângă un iaz, să mâncăm niște brânză și să bem niște vin, aduse de un îngrijitor de la grajd pe care îl rugase să ni le pregătească. M-a luat de mână, degetul său mare mângâindu-mi pielea într-un mod care mi-a stârnit un fior prin tot trupul. Mă bucur foarte mult că am venit azi.

Când vorbea, mă privea drept în ochi, ca și cum eram singurul lucru din lume care conta. Era un sentiment plăcut, chiar rar. Iar adevărul era că avea obiceiul de a mă face întotdeauna să mă simt astfel.

Cum-necum, a aranjat un tur privat al Turnului Londrei, inclusiv al expoziției cu Bijuteriile Coroanei - „relații", mi-a spus el, impresionându-mă peste măsură - și abia la lăsarea serii m-a dus la locuința lui. Aceeași casă pe care o văzuserăm în turul cu autobuzul. Doar că el transformase casa servitorilor din curtea din spate în propria reședință.

- Mă gândeam să comandăm o cină ușoară, a spus el, ajutându-mă să descalec motocicleta.

- Oh, sigur, am zis eu, urmându-l în interiorul fermecătoarei case.

Ca să fiu sinceră, mă bucurasem la maximum de ziua petrecută cu el, dar nu ieșise așa cum mă așteptasem. Din ce spusese el cu o seară înainte, anticipasem un fel de întâlnire fantastică, asemenea unei scene dintr-un film deocheat. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit:

- Preludiu. Mai ales motocicleta, nu ai zice? Toată acea putere vibrând între picioarele noastre?

Gura mi s-a uscat de tot, iar el a afișat un rânjet poznaș, m-a luat de mână și m-a condus în living.

- Vin? a întrebat el în timp ce mă așezam pe canapea.

Vocea și atitudinea lui erau complet relaxate, ca și cum nu îmi spusese clar că știa exact la ce mă gândisem întreaga după-amiază. Am încuviințat din cap, iar el mi-a oferit un pahar cu vin roșu. L-am băut, recunoscătoare pentru amețeala pe care o simțeam, fără să simt prea mult gustul strugurilor. Nu doream decât să mă sărute.

Și, în cele din urmă, slavă Domnului, a făcut-o!

Nu mi-a cerut permisiunea. Pur și simplu și-a pus jos paharul, apoi mi l-a luat pe al meu dintre degete și l-a așezat tot pe masă. Apoi s-a aplecat și mi-a acoperit gura cu gura lui, iar eu aproape că m-am topit de plăcere, simțindu-i buzele peste ale mele, limba lui tachinându-mă și insistând să intre. Și-a înfipt degetele în părul meu și m-a tras mai aproape, sărutul devenind mai profund și mai sălbatic, ca și cum nu s-ar fi gândit la altceva toată ziua, iar acum nu se mai putea sătura. Și eu simțeam la fel.

Apoi mâinile lui mi-au cuprins talia și m-au tras la el în poală. Purtam colanți negri subțiri și i-am simțit cu ușurință erecția prin blugi, iar faptul că era la fel de excitat ca mine nu făcea decât să mă excite și mai mult. M-am frecat de el, lăsând senzațiile dulci să se intensifice pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund, el ținându-mi capul cu o mână, iar cu cealaltă cuprinzându-mi sânul.

M-am abandonat în acel sărut, în senzația lui. În fiorii de plăcere care își croiau drum prin mine, mai intens decât tot ce simțisem până atunci.

– Dă-ți jos hainele și treci pe pat, a spus el, iar eu am înmărmurit, șoldurile mele oprindu-se în mijlocul mișcării ce mă ducea spre propriul orgasm.

– Poftim?

S-a tras în spate, lăsând distanță între noi, în timp ce îmi ținea ambii sâni cu degetele mari și arătătoarele tachinându-mi sfârcurile tensionate în sutienul cu dantelă.

– Eu...

– Ai încredere în mine?

Mi-am lins buzele, dar am încuviințat din cap. Chiar aveam încredere în el.

– Atunci, hai! Goală, a spus el, ca și cum uitasem. Pe spate. Cu picioarele desfăcute. M-a privit de sus până

jos, iar focul din privirea lui aproape că mi-a provocat un orgasm. Și vreau să văd cum te masturbezi când intru în cameră.

Am înghițit în sec, căci nu eram deloc sigură că îmi plăcea asta. Să fiu expusă. Era prea mult. Și nu voiam să mă năpădească amintirile acelea crunte.

- Nu cred că...

Mi-a mângâiat buza inferioară cu degetul mare.

- Poți să refuzi, Eliza. Oricând poți să refuzi.

- Pot?

Dintr-un motiv complet nebunesc, această simplă afirmație a fost o revelație pentru mine. Pe el nu fusesem niciodată în stare să îl refuz. Și Emma cu siguranță nu fusese nici ea capabilă. Chiar vorbea serios? Privirea mea a coborât spre umflătura evidentă din blugii lui. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Quincy a chicotit.

- Promit că supraviețuiesc. Sunt multe alte opțiuni. Sau putem pur și simplu să ne uităm la televizor. M-a tras aproape de el, apoi m-a sărutat dulce. Vreau să te ating, a șoptit el. Vreau să îți provoc senzații pe care nu le-ai mai cunoscut și vreau să îți provoc orgasm în timp ce îmi strigi numele. Dar nu vreau nimic din toate astea dacă nu vrei și tu. Orice vrei tu, Eliza. Nu trebuie decât să te hotărăști.

Am tras aer în piept, apoi am încuviințat.

- Bine, am spus, apoi am vrut să plec către dormitor.

- Așteaptă.

Pentru o clipă, m-a cuprins teama, crezând că ezitasem prea mult și el se răzgândise.

- Știi ce e un cuvânt de siguranță?

- Cred că da.

- E un alt fel de a spune nu. Un mod mai bun, fără confuzii. Care e cuvântul tău de siguranță, Eliza? Ceva ce în mod normal nu ai spune în pat. Ceva ce poți ține minte.

– Rațe, am răspuns eu, gândindu-mă la clipa când l-am cunoscut. Rățuște.

Era o prostie, dar din zâmbetul lui mi-am dat seama că îl accepta.

– Du-te, a spus el și, cu aceste cuvinte, atitudinea lui s-a schimbat complet.

În vreme ce cu doar câteva clipe mai devreme fusese cald, atent și instructiv, acum părea întunecat, senzual și puțin periculos. Dar nu înfricoșător. Frica mea se risipise cu totul.

Am făcut ce mi-a cerut și m-am dezbrăcat.

Goală, cu inima zvâcnindu-mi în piept, m-am întins pe pat. Și, deși la început am fost îngrozitor de stânjenită, de îndată ce am închis ochii și mi l-am imaginat pe Quincy privindu-mă, am început să mă masturbez. Atât de intens încât, când i-am auzit pașii și glasul blând care mă îndemna să țin ochii închiși, trupul meu simțea deja scânteia premergătoare unui orgasm uluitor.

– Frumos, a murmurat el, iar eu am simțit patul lăsându-se sub greutatea lui, când s-a așezat pe marginea saltelei.

Apoi mi-a ridicat mâinile cu grijă, iar eu am icnit surprinsă, aproape deschizându-mi ochii când am simțit cum îmi pune la mâini cătușe cu scai.

– Quincy...

Am auzit încordarea din propria voce și probabil și el a sesizat-o pentru că a șoptit:

– Șșșt. E în regulă. Ține ochii închiși.

Și apoi, ca să se asigure parcă, m-a legat la ochi.

Fără să îmi dau seama, mi-am strâns picioarele, ca și cum trupul meu încerca să capete un strop de decență în condițiile în care nu le puteam mișca.

– Oh, nu, iubire! Nu face asta.

Am scâncit, apoi mi-am mușcat buza inferioară, dar el rămase nemilos. În schimb, a coborât spre gleznele

mele și m-a legat cu totul de pat, corpul meu formând un X. Sincer, eram bucuroasă că mă legase la ochi. Nu știu dacă aș fi putut suporta stinghereala de a-l vedea cum mă privea, cu toate că tonul lui și cuvintele pe care mi le spunea îmi arătau că îi plăceam și că era foarte excitat.

Nu mai făcusem niciodată așa ceva și m-am pierdut în senzualitatea lentă și delicioasă a atingerii lui. La început m-a tachinat cu o pană, apoi m-a chinuit cu un cub de gheață. Dar acele atingeri nu s-au comparat cu vibratorul care mi-a stârnit o asemenea nebunie de senzații încât m-am zvârcolit și m-am încordat, încercând cu disperare să îmi apropii picioarele, în timp ce trupul meu se răzvrătea și, în același timp, se delecta cu plăcerea atât de intensă încât era aproape dureroasă.

Cu gesturi de expert, mă tachina, ducându-mă până aproape de orgasm, apoi oprindu-se până când ajungeam la limită și imploram să mă elibereze. Abia atunci și-a continuat asaltul erotic cu propriile degete și cu gura, în timp ce eu mă frecam de el cu nerușinare, tânjind după controlul pe care el mi-l nega și îl imploram să mă pătrundă.

Când, într-un final, am ajuns la limită – atunci când mi-a dat el voie –, forța orgasmului a fost mai copleșitoare ca oricând, fiecare celulă din corpul meu părând să se întoarcă pe dos, până când nu a mai rămas din mine decât o carapace neputincioasă și satisfăcută.

– Ești minunată, a șoptit el, mângâindu-mi tot corpul, de la încheietura mâinilor până la glezne. Încet, mi-a desfăcut legăturile ca să mă pot ghemui lângă el. Ai idee ce incredibil e să te privesc? Să văd cum te zvârcolești de plăcere sub atingerea mea?

Nu puteam răspunde. Eram prea sfârșită. Dar mi-am lipit trupul de al lui, cu fața îngropată în gâtul său,

și am murmurat ceva despre felul în care mă pierdusem în paradis.

Râsul său grav mi-a scuturat trupul, iar el m-a tras mai aproape, apoi mi-a mângâiat părul, în timp ce eu pluteam undeva deasupra pământului, până când, într-un final, mi-am revenit suficient cât să pot forma fraze coerente.

– Credeam că nu o să-mi placă, am murmurat eu, adunându-mi forțele cât să mă ridic în coate pentru a-i vedea fața. Am crezut că o să strig cuvântul de siguranță în primele minute.

Pe fruntea lui au apărut câteva cute și am știut că îl îngrijorasem. Că înțelegea faptul că nu erau cuvintele unei femei care pur și simplu nu mai jucase vreodată acest fel de jocuri sexuale. Ci erau cuvintele unei femei care avea secrete.

Mi-a mângâiat obrazul cu blândețe.

– Eliza, iubito, ce îmi ascunzi?

Știam că ar fi trebuit să îi spun ceva mai devreme, dar, chiar așa agitată cum eram, voisem să fiu cu el. Să experimentez tot ce avea de oferit. Și nu voiam să îl alung, crezând că sunt prea fragilă.

Dar, când am fost amândoi relaxați, după ce faptul se consumase, i-am spus. Ba, mai mult, mi-am dorit să o fac.

Voiam să îmi înțeleagă ezitările. Și, Dumnezeule, voiam să-i împărtășesc cea mai ascunsă și întunecată părticică din mine.

Așa că i-am povestit. I-am povestit despre tatăl meu.

Despre lucrurile oribile pe care i le-a făcut Emmei. Despre lucrurile pe care mi le-a făcut mie.

E adevărat că nu eram legate. Fără cătușe la mâini sau sfori la glezne. Dar tot nu puteam scăpa. Tatăl nostru deținea toată puterea.

A fost oribil – i-am povestit lui Quincy totul.

Apoi, în timp ce îmi ștergea lacrimile, i-am mărturisit că mă așteptasem să fie la fel cu el.

- Mă așteptam să mă simt prinsă în capcană. Folosită. Am lăsat capul jos, stânjenită. Dar nu a fost deloc așa.

Preț de o clipă, s-a uitat doar la mine, iar eu am crezut că am stricat totul. Că ar fi trebuit să îmi țin gura.

- Credeai că vei fi neajutorată, a spus el. Așa cum erai cu el?

Am încuviințat din cap, în timp ce el mă cuprinse cu brațul pe după umeri și mă ridică mai sus, arătându-mi cu mâna liberă spre fereastră.

- Știu câte ceva despre asta, spuse el. Vezi fereastra aceea?

Am încuviințat din cap.

- Acolo era dormitorul părinților mei. În noaptea când au venit oamenii aceia – cei care voiau să se răzbune pe tatăl meu –, aveam 7 ani. Mă jucam lângă piciorul patului în timp ce mama citea o carte. M-a înghesuit sub pat și mi-a spus să nu ies pentru nimic în lume. Stăteam întins pe burtă, tremurând de groază și neputând face absolut nimic. S-a întors spre mine. Așa că știu ce înseamnă să te simți neputincios. Să nu ai nici un control. Când ești privat de control. Ca în cazul meu cu acei oameni, când nu am avut nici o șansă să îmi protejez mama. Și ca în cazul tău cu tatăl, când erai lipsită de putere și nu puteai face nimic.

Am clipit, încercând să alung lacrimile care mi se strânseseră în ochi.

- Cu tatăl tău, erai privată de control. Cu mine, ai tot controlul din lume.

- Nu înțeleg.

- Tu mi-ai dat controlul, El! *Tu* ai făcut-o. Aveai puterea să te oprești în orice clipă. Mi-ai dat încrederea ta. Și acesta a fost cadoul tău pentru mine. Ai cedat controlul. Nu l-am furat eu. Înțelegi?

– Da. M-am gândit la spusele lui, apoi am zâmbit, rostogolindu-mă până ce am ajuns deasupra lui. Vrei să mai încercăm o dată?

A râs, dar nu m-a refuzat. Și, sincer, mi-aș fi putut petrece tot restul zilelor în Londra stând în pat cu el. În momentul acela, eram dependentă.

Până la urmă, am ajuns să explorăm orașul la fel de mult pe cât ne-am explorat unul pe celălalt. Quincy mă făcea să mă simt liberă. Dar, lucrul cel mai important, mă făcea să mă simt iubită și, cu fiecare zi care trecea, deveneam tot mai apropiați pe măsură ce învățam fiecare limitele celuilalt. Ne forțam reciproc limitele sexuale și am descoperit despre mine lucruri pe care nu le știusem vreodată. Ne jucam, experimentam și râdeam. Cu el am aflat că sexul chiar îmi făcea plăcere. Că nu era ceva ce trebuia să suport, ci era ceva ce putea fi împărtășit.

Poate că, în cele din urmă, aș fi descoperit singură acest lucru, dar nu asta era ideea. Pentru că mă îndrăgostisem de Quincy.

Aș fi rămas pentru totdeauna dacă m-ar fi lăsat – în cele trei luni, chiar am crezut că ar fi făcut-o.

Nu m-am așteptat deloc ca dragostea lui pentru mine să fie o iluzie. Ca zilele petrecute împreună să nu fie nimic mai mult decât o fantezie, ceva efemer, care putea să dispară într-o clipă sau să dispară asemenea unui iepure aflat la capătul greșit al baghetei magicianului.

Dar asta s-a întâmplat. Și, destul de curând, povestea noastră desprinsă dintr-un roman de dragoste s-a sfârșit, lucru care m-a aruncat brutal în brațele unei realități reci și amare.

Și acum iată-mă aici, pe bancheta din spate a unei mașini care traversează Los Angeles, împreună cu bărbatul care s-a descotorosit de mine.

Și nu mă pot gândi la altceva decât la faptul că de data aceasta nu voi mai avea încredere în el.

De data aceasta, știu că minte.

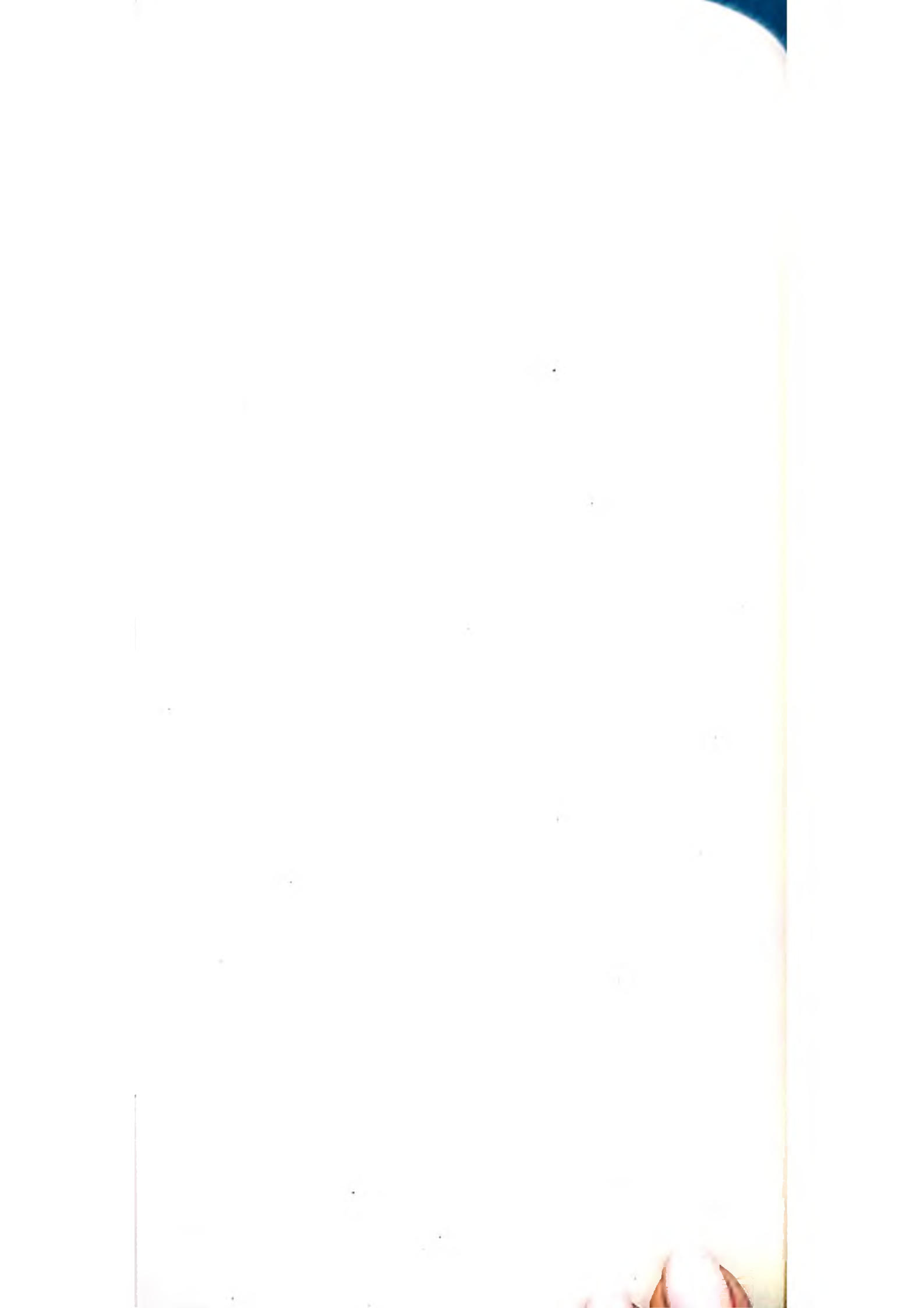

capitolul 9

- Ai găsit ceva? întrebă Quincy, plimbându-se de-a lungul unui șir de calculatoare.

Toate erau inactive, având câte o reprezentare tridimensională a emblemei SSA care se plimba pe ecranele altfel tăcute. Toate, cu excepția celui la care stătea Denny, îmbrăcată acum în pantaloni negri de trening și un maiou alb - ambele cu emblema SSA.

- Da, am deslușit misterul, a spus ea ridicând privirea. Un șir incomprehensibil de numere și litere se revarsă pe întreg ecranul precum o cascadă în sens invers, cu o asemenea viteză încât aproape că amețesc.

Denny s-a uitat la Quincy peste umăr.

- Majordomul e făptașul.

Izbucnesc în râs, iar Quincy își întoarce încruntătura adresată lui Denny în direcția mea.

- Serios, Q. E codat, ți-aduci aminte? Și abia acum zece minute ai intrat pe ușă. Sunt bună la ceea ce fac, dar trebuie să-mi lași puțin spațiu.

Quincy îmi surprinde privirea, vădit frustrat. Cât despre mine, pot spune că îmi place partenera lui.

Mi-am prins părul în coadă și port ceva asemănător cu ce poartă Denny, adică echipamentul oferit de sala de fitness a agenției Stark Security. După spusele lui Quincy, este o firmă relativ nouă, o părticică din universul extins al miliardarului Damien Stark.

Acel Damien Stark care - deși e ora 3.00 dimineața - se află în sala de conferință cu pereți de sticlă, vorbind la telefon prin difuzor împreună cu alt bărbat pe care, spre deosebire de Stark, nu l-am văzut niciodată

în ziarele de scandal. Are părul de aceeași culoare ca mine și un zâmbet care nu lasă loc de glume. Quincy l-a identificat drept Ryan Hunter, șeful SSA, și a promis să mă prezinte celor doi bărbați de îndată ce termină conversația telefonică.

În birou mai era un bărbat când am ajuns noi. Liam Foster. Un bărbat înalt, de culoare, cu un aer milităresc, constituție solidă și ochi blânzi, care păreau să aibă multe secrete. Luase cheia de la mine și plecase spre apartamentul Emmei. Nu doar ca să îmi aducă telefonul pe care mor de nerăbdare să îl verific, ci și pentru că îi spusesem lui Quincy că eu și Lorenzo nu căzuserăm de acord asupra posibilității să fi umblat cineva prin lucrurile Emmei. Quincy m-a asigurat că, dacă exista cineva care putea descoperi semnele unui intrus, acesta era Liam.

Mă uit la ceasul digital de pe peretele din capătul îndepărtat al biroului și mă gândesc să îl sun din nou pe Lorenzo. Dar am sunat deja de două ori. O dată din Uber, de pe telefonul lui Quincy, și o dată de pe linia fixă din centrul de fitness. Ambele apeluri au ajuns în mesageria vocală.

Sunt frustrată, dar nu foarte îngrijorată. Într-adevăr, Lorenzo știa că merg la o petrecere sub acoperire, dar știa și că era posibil să fiu nevoită să joc rolul de petrecăreață toată noaptea pentru a nu mă deconspira. Îi văzusem dezaprobarea în ochi când a înțeles ce intenționam să fac, dar, spre meritul lui, nu a încercat să mă oprească. În afară de Emma, nimeni nu mă cunoaște mai bine decât Lorenzo, iar el știe că nu există limite în ceea ce aș fi dispusă să fac pentru sora mea.

Astfel că, deși știa că era posibil să nu dau nici un semn până dimineață, mă așteptam să stea lipit de telefon. Dar, având în vedere că era ora 4.00 dimineața, trebuia să fiu mai îngăduitoare cu el. Probabil adormise.

Și în ciuda tuturor stereotipurilor cu privire la forțele de ordine care sunt mereu în alertă, Lorenzo dormea bușteан.

Se trezește la 6.00 în fiecare dimineață, așa că voi încerca să îl sun atunci. Între timp, privesc cum alunecă degetele lui Denny în viteză pe tastatură, încercând să îmi dau seama ce face. Întrucât nu am idee, mă plictisesc repede. Îl găsesc pe Quince la un calculator din apropiere. Poartă ochelari de citit cu ramă numai în partea de sus, care îi dau un aer nu doar intelectual, ci și incredibil de sexy, și se încruntă la ceva de pe ecran.

Mă gândesc să mă duc lângă el și să trag cu ochiul peste umărul lui, dar decid să nu o fac. Ușurarea și recunoștința pentru faptul că am fost salvată de cuțitul roșcatului încep deja să se atenueze, expunând din nou toate asperitățile mele în ceea ce îl privește pe Quincy Radcliffe. Iar aici – în acest birou elegant, în fața acestor străini – nu e tocmai locul unde îmi doresc să abordez acest subiect.

În schimb, traversez încăperea imensă până la peretele de sticlă dinspre apus. Clădirea e poziționată în centrul unui nou complex de birouri din Santa Monica, numit The Domino. Conform spuselor lui Quincy, SSA ocupă patru etaje, acest prim etaj fiind rezervat analiștilor și angajaților din departamentul de IT, ceea ce explică rândurile de birouri cu computere.

Acest perete este în întregime construit din sticlă unidirecțională, iar eu stau și mă uit la o zonă verde liniștită, proiectată în mod evident pentru a oferi un răgaz de la toată nebunia care se petrece în jurul ei.

Datorită luminilor, văd reflexia lui Quincy când se apropie de mine. Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu și-a schimbat hainele și, în vreme ce eu arăt ca o elevă șleampătă care s-a rostogolit din pat direct în sala de clasă, el arată de parcă ar fi stăpânul universului.

Discrepanța mă enervează, lucru nedrept, dar pic de oboseală și nu sunt cu nimic mai aproape de posibilitatea de a-mi găsi sora. Doar că acum, în loc să fiu singură și descumpănită, sunt înconjurată de tehnologie de trilioane de dolari și descumpănită.

Acest lucru nu mă face să mă simt mai bine.

Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, am petrecut ultimele câteva ore cu un bărbat pe care odată l-am iubit și pe care s-a dovedit că nu îl cunoscusem cu adevărat. Și nu sunt sigură dacă a fost din vina lui, pentru că a avut secrete, sau din vina mea, pentru că am fost ridicol de naivă.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea în sticla ferestrelor.

– Cum te mai simți?

– Bine. Cui nu-i place să fie azvârlit într-o gaură de iepure?

A ridicat o sprânceană și inima mea s-a strâns dureros. E un gest de afectare tipic lui Quincy, unul care mă făcea să mă topesc. Acum nu îmi vine decât să îl plesnesc.

– Ce e? întreb eu.

– Mi se pare că ai intrat în labirint din proprie inițiativă.

– La petrecere te referi?

Încuviințează din cap și trebuie să fiu de acord cu el. E posibil să nu fi fost cea mai înțeleaptă decizie, mai ales dacă mă gândesc la roșcat și la faptul că părea să mă vrea – sau cel puțin să o vrea pe Emma – moartă. Dar nu mă gândeam la asta.

– Mă referem la tine, i-am răspuns. La gaura de iepure săpată de tine.

Mă întorc ca să-l privesc pe el, nu reflexia lui.

– Panta alunecoasă creată de conștientizarea faptului că bărbatul cu care am petrecut trei luni – căruia i-am mărturisit dragostea mea și care m-a părăsit ca un nemernic – nu a fost niciodată bărbatul care credeam că e. Urât pentru mine, nu?

Nu reacționează. Sigur că nu. Quincy a avut întotdeauna o afurisită de față inexpresivă.

Îmi smulg elasticul cu care îmi este prins părul doar ca să am ce face cu mâinile, iar părul mi se revarsă peste umeri.

– Nu e o firmă nouă, nu-i așa? Nu te-ai săturat brusc de lumea finanțelor și ai decis să intri în lumea largă și incitantă a informațiilor secrete. Nu-i așa?

– Nu, spuse el. Ai dreptate.

– Nu, repet eu. Punct pentru mine. Hai să vedem cum mă descurc în runda bonus, pentru că eu cred că singura ta legătură cu finanțele este averea familiei tale. Cred că, înainte de a lucra aici, ai lucrat pentru guvern. Cel britanic, evident, deci pun pariu că făceai parte din MI6. Sau, ce știu eu, o organizație privată paramilitară ce își face veacul prin Londra.

– Își face veacul?

Iau o postură semeață și îmi încrucișez brațele la piept.

– După tot ce ți-am spus până acum, singura ta reacție este să-mi comentezi expresiile?

– Continuă!

Îmi ridic sprâncenele cu un gest teatral.

– Poftim? Ar mai fi ceva? Sau te referi la faptul că lucrai pentru serviciile secrete chiar și când eram împreună? Pot să pun pariu că așa este. Dublez potul și adaug că precis din cauza unei misiuni ai fost nevoit să pleci. Ce nu înțeleg este de ce naiba nu m-ai contactat deloc. Pentru că, sincer, Quince, chiar nu știu cum am suprav... La dracu'!

El nu spune nimic, îmi privește doar chipul. Și nu am de gând să mărturisesc profunzimea suferinței mele. Nici gând.

În schimb, îmi îndrept umerii și mă concentrez asupra chipului său.

– Eram îndrăgostită de tine.

Înghite în sec, dar expresia feței îi rămâne neschimbată. Preț de o clipă tace, apoi spune doar atât:

– Și acum?

Îmi trece prin cap să mint, dar care ar fi rostul?

– Acum? Acum aș zice că te urăsc.

Expir, simțindu-mă un pic mai bine după ce m-am descărcat. Nu îl privesc. În schimb, mă întorc și mă îndrept spre Denny, apoi mă așez pe scaunul de lângă ea.

Se uită la mine și am sentimentul că înțelege mai mult decât lasă să se vadă. Pentru prima dată, mă întreb care e relația ei cu Quincy. Sunt parteneri în plan profesional? Sau e ceva mai mult între ei?

Având în vedere că tocmai i-am spus lui Quincy că îl urăsc, probabil nu ar trebui să îmi pese, oricare ar fi adevărul. Dar, desigur, îmi pasă.

Îmi dreg glasul și arăt spre ecranul calculatorului.

– Sunt nedumerită, mărturisesc eu. Credeam că a trebuit să țin dispozitivul acela pentru ca un program de decriptare să poată rula pentru Quincy. Dar, dacă e așa, ce mai decriptezi acum?

Îi aruncă o privire lui Quincy, care ne privește de la fereastră, și îl văd cum încuviințează din cap, dându-i permisiunea să mă pună la curent.

– Acel software ne-a ajutat să trecem de sistemul de securitate și a derulat un program de clonare ultrarapid.

– Deci i-ați furat baza de date, dar e tot codificată?

– Cam așa.

Mă încrunt.

– Dar o poți decripta, nu?

– Eu, personal? Nu. Dar, din fericire, lucrez cu cele mai capabile genii pe care și le permite domnul Stark.

– Și de ce ați furat-o? Ce conține și pentru cine lucrați?

Își trece degetele prin părul blond minunat.

– Sunt destul de sigură că informația aceasta nu este pentru tine.

Oftez frustrată.

– În regulă. Cât crezi că durează? Mă aflu aici doar pentru că problemele noastre se suprapun și vreau să știu dacă acolo există și informații cu privire la sora mea.

– Ei bine, asta este întrebarea de un milion de dolari. Și motivul pentru care am luat clona cu noi în loc să ne facem treaba acolo. E posibil să mai dureze cinci minute. E posibil să mai dureze cinci luni.

– Nu vor trece cinci luni, spune Quincy, apropiindu-se. Prietenul meu Noah a condus echipa care a dezvoltat acest software. Va merge repede. Poți să te bazezi pe asta. Înalță capul, uitându-se spre sala de conferințe. Vino! Au terminat convorbirea. Te prezint.

De-a lungul anilor, am întâlnit numeroase celebrități. Așa se întâmplă când accepți roluri variate, cum am făcut eu. Dar nu am cunoscut niciodată pe cineva ca Damien Stark. E înalt și zvelt și îmi amintesc că, la un moment dat, a fost jucător de tenis profesionist înainte de a se reinventa, devenind unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Este brunet și are ochi fascinanți, de culori diferite – unul negru, unul chihlimbariu. Afișează o atitudine de superioritate, care ar trebui să fie intimidantă, dar nu este.

– Domnișoară Tucker, spune Stark, întinzând mâna. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Quincy, ai făcut treabă bună pe teren.

– Doar că baza de date e tot codificată, spun eu, căci sunt atât de obișnuită să spun ce îmi trece prin cap în fața lui Lorenzo și a Emmei, încât uit să mă abțin.

– Denny va rezolva aspectul acesta până când terminăm noi aici, spune Ryan Hunter. Cred că Damien

se referea la dumneata. Prietenul nostru roșcat a fost cât pe ce să te spintece, nu?

– Oh! Îmi dau seama că probabil Quincy le-a dat raportul pe drumul dintre Hollywood și Santa Monica. Sincer, sunt flatată că Stark și Hunter mă consideră a fi mai mult decât un posibil obstacol în misiunea lor. Dar înțeleg aluzia și mă întorc spre Quincy cu un zâmbet apologetic: Ți-am mulțumit?

Privirea i se luminează amuzată.

– Cu plăcere.

Ryan încuviințează, apoi arată spre scaunele de lângă noi. Mă așez, ușurată că am trecut de prezentări. Per total, Hunter pare mai abordabil decât Stark, dar cred că e doar o fațadă. După părerea lui Quincy, Ryan e mare și tare la SSA, ceea ce înseamnă că e treaba lui să fie abordabil. Să privească. Chiar în clipa asta, mă privește, iar eu mă întreb ce văd cei doi ochi albaștri la mine.

Am sentimentul că ambii bărbați leagă prietenii destul de greu, dar, când o fac, sunt loiali până la capăt. E o calitate pe care o admir și care îmi amintește de Emma.

Uitându-mă la cei trei bărbați așezați acum în jurul mesei, mă simt de parcă aș face figurație într-un film cu actori de primă clasă. Sunt chiar superbi. În același timp, toți trei par să fie oameni obișnuiți, neșlefuiți și oțeliți la interior. Nimic nu e trucat la ei.

Dintre cei trei, Quincy este cel mai real pentru mine. Dar până și el pare puțin cam neșlefuit. De parcă nu ar fi chiar domesticit. Am mai observat asta în Londra, dar acum e și mai evident. O vigilență întunecată. Sentimentul că vânează ceva.

Orice ar fi, pare să aibă și mai mult caracter acum și cred că parțial din acest motiv m-am simțit în siguranță, chiar și în noaptea aceea care a fost cea mai oribilă din viața mea.

Dar siguranța alături de Quincy este periculoasă la rândul ei. Pentru că, deși sunt fericită că am scăpat de lama cuțitului, sunt îngrozită la gândul de a dărâma zidul pe care mi l-am construit în jurul inimii pentru a-l ține la distanță pe Quincy Radcliffe.

– ... și poate rezuma rapid? Eliza?

Tresar, dându-mi seama stânjenită că Ryan Hunter vorbește cu mine, iar eu nu eram deloc atentă.

– Îmi cer scuze. A fost o zi extrem de lungă. E adevărat, dar nu acesta e motivul pentru care mintea mea era în altă parte. Ce ați spus?

– Îmi pare rău. Știu că ești extenuată, dar e evident că interesele noastre se suprapun. Quince ne-a spus pe scurt de ce te aflai la The Terrace. Poți să ne dai detalii?

Mă las pe spătarul scaunului.

– Păi, depinde. Îmi plimb privirea de la el la Damien Stark, minunându-mă de propria îndrăzneală. Aveți de gând să îmi spuneți de ce i-ați spart sistemul lui Lassiter? Pentru că, oricât de naivă par, sunt destul de sigură că acest lucru este ilegal.

– La naiba, Eliza!

Vocea lui Quincy este tăioasă. Frustrată. Mă uit urât la el.

– Scuză-mi dorința de a înțelege în ce fel de rahat am intrat.

– Ryan, vrea doar să știe...

– Nu, spune Ryan. E în regulă.

Se uită la Stark, care intervine cu ușurință în conversație:

– Ți-e cunoscut numele Marius Corbu?

Mă încrunt și clatin din cap.

– Ar trebui?

– Probabil că nu. Este liderul unei grupări care se ocupă cu traficul de persoane cu baza în România.

– Oh! Mă las din nou pe spătarul scaunului. Nu sunt șocată. Dimpotrivă, piesele încep să se îmbine. Continuați...

– Gruparea activează de mai bine de un deceniu, uneori au fost interceptați de forțele de ordine, dar în general zboară sub nivelul radarului. Sau peste, depinde de perspectivă.

– La fel ca mafia.

Încuviințează.

– Majoritatea victimelor provin din țări subdezvoltate. Oameni care încearcă să își facă o viață mai bună.

– Știu. Mulți refugiați nigerieni sunt atrași în așa ceva. Știu mai multe decât aș vrea despre traficul de persoane, întrucât Emma și-a petrecut mare parte din timpul cât a lucrat pentru serviciile secrete luptând într-un război ce nu putea fi câștigat.

– Există o echipă specială în Uniunea Europeană care localizează personajele principale și, până acum, au făcut o treabă fenomenală. Dar Corbu este Sfântul Graal și e greu de găsit. Așadar, Stark Security a fost angajată să ajute forțele speciale prin găsirea unui protocol de contact pentru Corbu.

– La petrecere? Dar asta nu... Oh!

Quincy încuviințează din cap, înțelegând că m-am prins.

– Aparent, Corbu se numără printre clienții lui Lassiter. Nu suntem siguri dacă Lassiter știe sau nu care este rolul lui Corbu în această operațiune. Din câte știm, este un gunoi obișnuit, care se ocupă cu extorcare, prostituție și trafic de droguri. Merită să îl urmărim, dar în clipa de față ne poate aduce o pradă mai importantă.

– Cum ar fi Corbu, spun eu. În cazul în care Corbu este client, Lassiter trebuie să aibă o modalitate de contact.

- Exact, zice Ryan. Iar informațiile pe care le deținem sugerează că Lassiter păstrează toate datele de contact pe hardul extrem de bine codificat.

- Care acum se află în posesia noastră, adaugă Stark.

- Deci totul face parte dintr-un flagrant, spun eu. Puneți mâna pe protocol, îl contactați pe Corbu, apoi...

- Nu noi, zice Ryan. Dar presupun că asta intenționează trupele speciale. De îndată ce Denny decodifică protocolul și îl transmitem către UE, rolul SSA în această operațiune este oficial încheiat.

- În regulă, spun eu. Dar ce legătură are asta cu fata de 13 ani pe care a menționat-o Quincy? Cred că e aceeași fată despre care vorbea roșcatul, nu?

- Așa credem, spune Ryan.

- Cine e?

- Prințesa Ariana de Eustancia. A fost răpită recent.

Simt cum fac ochii mari.

- O prințesă? Serios? Din ce țară?

- Eustancia, răspunde Stark.

- E o monarhie mică, dar incredibil de bogată, ascunsă bine între Elveția și Italia, adaugă Quincy.

Nu am auzit niciodată de ea, dar îl cred.

- Trupele speciale nu știu sigur de ce Corbu ar risca expunerea răpind pe cineva cu un asemenea statut, continuă el, dar sursele sunt de încredere.

- Iar Stark Security se ocupă și de cazul de răpire? Îmi sesizez scepticismul în voce și sper ca ei să nu se simtă jigniți. Serios, în Europa nu există organe de drept?

- De fapt, nu avem de-a face cu prințesa, spune Ryan, intervenind în conversație. Sau cel puțin nu aveam până să aflăm informațiile de la tine.

- Informațiile mele, repet eu, uitându-mă la Quince. Adică faptul că roșcatul a întrebat de ea?

- Până acum este singura pistă reală.

- Dar e posibil să nu fi vorbit despre această prințesă.

– Adevărat, spune Stark, dar regentul este dispus să își asume riscul. Vrea să urmărim această pistă. Și întrucât îi cunosc pe el și pe fratele lui, preluăm cazul.

– Oh! Singura mea legătură cu vreun rege sau vreo regină a fost cu Queen[1] Latifah, când am avut două replici într-un film de-al ei. Asta și observarea schimbului gărzilor la Palatul Buckingham împreună cu Quincy, așa că sunt puțin uimită.

O urmă de zâmbet se întrezărește pe chipul lui Stark și sunt sigură că mi-a citit perfect reacția.

– Evident, avem nevoie de ajutorul tău.

– Nu-mi place să fiu cel care aduce vești proaste, dar v-am spus tot ce știu. Nu știu cu ce v-aș mai putea ajuta.

Ryan se lasă pe spătarul scaunului.

– De ce te aflai la The Terrace?

– Știți de ce. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

Știe asta deja, desigur. I-am spus totul lui Quincy în Uber, iar el deja i-a informat pe Ryan și pe Stark.

– Aceeași soră despre care roșcatul crede că știe ceva despre fată.

Încuviințez.

– Și presupunem cu toții că această fată este prințesa Ariana?

Încuviințez din nou.

Ryan își întinde mâinile, într-un gest explicativ.

– Cred că trebuie să o găsim pe sora ta. Și pentru asta avem nevoie de ajutorul tău.

– Eliza, adaugă Quincy cu blândețe, cred că și tu ai nevoie de ajutorul nostru.

Sunt surprinsă cât de ușurată mă simt. Lorenzo e isteț și știu că este la fel de îngrijorat ca mine, dar resursele lui nu se compară cu ceea ce există în această încăpere.

– Da, șoptesc eu chiar în momentul în care Denny bate în ușa de sticlă. Chiar cred că am.

---

[1] Regină

Ryan îi face semn să intre, iar ea pur și simplu țâșnește în încăpere.

- Am reușit! spune ea. Nu-i așa că sunt grozavă?

- Abilitățile tale nu încetează să uimească și să inspire, spune Quincy sec.

Drept răspuns, Denny rânjește și își freacă unghiile de piept.

- E gelos pe măreția mea, îmi spune ea pe un ton conspirativ.

Încuviințez și mă forțez să zâmbesc, dându-mi seama în acea clipă că și eu sunt puțin geloasă.

Tachinările îl lasă rece pe Quincy, care mă conduce afară din sala de conferințe pentru ca Stark, Ryan și Denny să îl poată contacta pe comandantul forțelor speciale și să îi predea protocolul de contact pentru Corbu.

Ieșind din sala de conferințe, îl văd pe Liam intrând pe ușa principală. Ridică o mână în semn de salut și ne întâlnim cu el la jumătatea sălii, trăgând niște scaune de la birourile din apropiere.

- Ei bine, ai avut dreptate, îmi spune el. Cineva a pătruns în apartamentul ei.

- Știam eu, răspund. Lorenzo spunea că sunt paranoică, dar o cunosc pe Emma. Plec capul într-o parte, studiindu-l. Ești atât de bun pe cât se spune. Dar cum poți fi sigur?

Îmi arată telefonul lui. E deschis la galeria de poze - scot un geamăt când văd prima poză. Este apartamentul Emmei, dar arată de parcă a fost devastat de o tornadă.

- Presupun că s-au întors după pățania roșcatului, spune el, iar eu încuviințez înmărmurită. De asemenea, lipsește telefonul tău. Probabil ei cred că e al Emmei.

- La dracu'! Înjurătura îmi scapă, dar este sinceră. Întreaga mea viață se află în telefonul acela care, din fericire, are backup în cloud. E blocat, dar, dacă avem de-a face cu crima organizată, pun pariu că îl pot sparge.

Ceea ce înseamnă că, dacă nu aveau deja adresa de e-mail și numărul de telefon al Emmei, le au acum. Și dacă mi-a trimis vreun mesaj, îl au și pe acela. Dacă mi-a trimis mesaj? îl întreb eu pe Quincy. Vor afla unde este. La naiba, pot vorbi în numele meu! Și am aplicația de localizare care permite să îți găsești prietenii. Dacă are telefonul la ea, vor ști exact unde e.

Quincy mă ia de mână, iar acest mic gest de sprijin mă întărește.

– E isteață, îmi amintește el. Mi-ai spus asta de o sută de ori. Acum trebuie doar să ai grijă de telefonul tău.

Are dreptate. Nu cred că am ceva în telefon care să îmi creeze probleme – nu am aplicații bancare și nu îmi folosesc telefonul pentru plăți –, dar, chiar și așa, mă îndrept valvârtej spre un computer. Trebuie să îmi accesez contul și să șterg informațiile de la distanță și trebuie să o fac acum.

Quincy mi-a luat-o înainte și deja accesează și navighează în iCloud. Încerc să îmi dau seama cum să îmi șterg informațiile din telefon, apoi văd că pot localiza telefonul Emmei de aici. Dau click, pe ecran apare o hartă și aștept să apară punctul roșu care o reprezintă pe sora mea.

Nimic.

– Și-a șters și ea informațiile, spune Quincy. Ori l-a închis.

– Ceea ce înseamnă că probabil nu te-a contactat. Cel puțin nu de pe telefonul ei, adaugă Liam. Probabil nici de pe adresa ei obișnuită de e-mail. Presupunând că este atât de isteață pe cât spuneți.

Încuviințez încet din cap, ușurată. Apoi mă aplec și îmi șterg informațiile din telefon. Durează o vreme – computerul se asigură că vreau cu adevărat să șterg toate informațiile de la distanță –, dar destul de curând dispar toate.

Mă las pe spate, copleșită brusc de impactul a ceea ce tocmai am făcut. Pentru că e pentru prima dată în viața mea când sunt complet ruptă de sora mea.

Lângă mine, Quincy mă ia de mână.

– Va fi bine, spune el cu blândețe.

Cândva, l-aș fi crezut, consolându-mă cu vorbele lui. Dar acum?

Acum sunt doar speriată. Și chiar având-l pe Quincy lângă mine, mă simt extrem de singură.

capitolul 10

Apartamentul lui Quincy din Santa Monica este mai mic decât mă așteptam și, în același timp, i se potrivește perfect. Are un hol mic la intrare, cu un dulap pentru haine în dreapta și o bucătărie semideschisă în stânga. Bucătăria are un bar care servește drept loc de trecere către living, în al cărui capăt opus se află ușa glisantă a unei terase care poate fi închisă și mai bine cu o ușă de metal precum cele de garaj, dar care momentan este ridicată. O lumină slabă luminează terasa, putând astfel să văd scaunul de metal capitonat și șezlongul care umplu spațiul mic.

Impecabil și ordonat, apartamentul are puțină mobilă, în stil contemporan, în diferite nuanțe de gri și negru. Un centru media domină un perete, cu dulăpioare ce adăpostesc un sistem stereo impresionant, zeci și zeci de albume pe vinil și CD-uri și cărți cartonate, probabil de ordinul sutelor, variind de la clasici cunoscuți la nonficțiune istorică și thrillere moderne cu spioni.

Nu văd nici un televizor și nu sunt surprinsă. Quincy pe care îl știam se uita la televizor doar pentru știri și chiar și atunci pe un ecran mic pe care îl ținea în baia imensă și pe care îl pornea când se bărbierea. Mă întreb dacă mai are această rutină sau dacă a trecut la urmărirea știrilor pe o aplicație de pe telefon.

Ce mă surprinde este sacul de box de lângă ușa terasei. Nu e un sac mic, ci unul imens, care probabil cântărește mai mult decât mine.

Asta nu înseamnă că nu ar avea grijă de forma fizică – dacă nu s-a schimbat nimic între timp, sub costumul

acela se ascund niște mușchi de piatră și vaste cunoștințe de arte marțiale. Mai demult, credeam că interesul lui pentru taekwondo, karate și toate celelalte discipline provenea din copilărie, după uciderea mamei sale. Acum cred că e ceva mai mult decât atât, iar aptitudinile lui sunt legate de munca la serviciile secrete. Mai mult, am sentimentul că, în ciuda originii britanice, se aseamănă mai mult cu Liam Neeson decât cu James Bond.

Cu toate astea, Quincy din Londra nu ar fi avut echipament de box în apartamentul lui, iar eu mă întreb ce înseamnă faptul că acel sac ocupă un loc atât de important. E ca și cum aș beneficia de o incursiune în viața actuală a acestui bărbat, pe care cândva l-am cunoscut atât de bine, dar nu beneficiez și de notele de subsol explicative.

Mai sunt și alte indicii legate de bărbatul în care s-a transformat. Cum ar fi colecția de fotografii expuse pe consola din spatele canapelei. Într-una o recunosc pe mama lui – e o fotografie pe care o avea în casa din Londra. În alta apare el alături de o pseudocelebritate, Dallas Sykes, un bine-cunoscut fustangiu din New York, poreclit Regele sexului, care a fost în atenția presei după ce aventura cu sora lui adoptată a devenit publică.

Mă uit spre Quincy, dar el nu îmi oferă nici o explicație, iar eu nu întreb nimic. Nu aș fi ghicit niciodată că ar putea fi prieten cu cineva precum Sykes, dar sunt tot felul de lucruri despre Quincy Radcliffe pe care nu le știu.

Acest simplu adevăr mă întristează și îmi alung gândul din minte, vrând să plec de lângă consolă. Mă opresc totuși când atenția îmi este atrasă de o poză mică de pe margine. O femeie zâmbitoare, care ține un urs de pluș, pe fundal văzându-se neclar o tonetă de carnaval.

Denny.

Brusc simt cum mă trec căldurile. Nu, frisoanele. Sincer, nu știu ce am simțit, știu doar că nu îmi place reacția mea. La naiba, nu-mi place faptul că am o reacție - de ce mi-ar păsa ce face Quincy cu viața lui personală sau cu cine și-o trage?

Mă gândesc să plec de lângă consolă. În schimb, ridic privirea spre Quincy și îl surprind uitându-se la mine.

- Nu mi-am dat seama că tu și Denny sunteți împreună.

Vocea mea e senină. Veselă. Mă simt al naibii de ipocrită, dar nu am de gând să îi arăt că acest detaliu al vieții lui mă face să sufăr. Pentru că nu ar trebui să mă afecteze, nu ar trebui să îmi pese deloc.

- Nu?

Își încruntă sprâncenele și presupun că are tot dreptul. Era clar că aveau o legătură încă de la petrecere. Probabil mă crede oarbă.

- Sunt deja vreo opt luni, adaugă el.

- Oh! E grozavă. Îmi place mult.

- La fel și mie. Iar acum, când face mai multă muncă de teren...

Se întrerupe brusc și, înălțând capul, mă studiază. Încet, colțul gurii i se ridică și văd cum îi strălucesc ochii de amuzament

- Ce este? îmi aud glasul circumspect și mă întreb ce îmi scapă.

- E partenera mea, El. Nu a fost niciodată mai mult de atât. Și chiar dacă ar fi singură nu va fi niciodată mai mult de atât.

- Oh! Apoi mă izbește însemnătatea cuvintelor lui. Oh...

Face un pas către mine, apropiindu-se suficient încât, dacă ar întinde mâna, m-ar putea atinge.

Nu o face.

Nici eu nu mă mișc. Stau acolo ca o toantă, privindu-l și certându-mă pentru că i-am dezvăluit mai mult decât intenționam.

– Nu am mai avut pe nimeni după tine.

Vocea lui e blândă. Liniștitoare.

– Oh...

Mă chinui să respir, iar aerul dintre noi parcă pocnește. Mai face un pas, iar acum e suficient de aproape să îi simt parfumul, care încă se păstrează, în ciuda faptului că a trecut o noapte întreagă. Privirea lui nu mă slăbește, dar nu am nici o idee la ce se gândește. Respirația mi se poticnește și sunt sigură că mă va săruta. Dar nu știu dacă mă voi topi sub atingerea lui sau dacă îl voi plesni.

Nu am ocazia să aflu. Pentru că, în final, nu face nimic. În schimb, arată în spatele meu.

– Dormitorul e acolo.

– Nu vreau să îți iau camera. Voi dormi pe canapea.

– Nu, spune el. E casa mea, respecți regulile mele. Iar asta înseamnă că în noaptea asta dormi în patul meu.

– Oh, desigur. Îmi ard obrajii, deși nu am nici un motiv să fiu stânjenită. Mă opresc în ușă, apoi mă întorc spre el. Trebuia să accept oferta domnului Stark de a lua o cameră la hotelul Stark Century.

– Eu tot pe canapea aș fi dormit. Ești nebună dacă tu crezi că te-aș fi lăsat singură în noaptea asta.

– De fapt, e dimineață. Și Denny ar fi stat cu mine.

Mă privește drept în ochi.

– Probabil. Dar te vreau aici cu mine.

Inima îmi jubilează, iar reacția asta mă calcă pe nervi, pentru că nu are dreptul să mă facă să mă simt așa. Absolut nici un drept.

Mă întorc în bucătărie și mă servesc cu o sticlă de apă minerală din frigider.

– De ce? întreb eu cu spatele la el. Nu răspunde, iar când mă întorc, îl găsesc la câțiva pași de mine, între noi aflându-se doar barul. Quincy, de ce?

– Pentru că ai intrat în ceva mai complicat decât te așteptai. Pentru că nu înțelegi tot ce se întâmplă – și să nu îndrăznești să mă contrazici. Nu înțelegi, iar motivul pentru care știu asta este că nici eu nu înțeleg. Acum ești implicată adânc, Eliza. Și nu te scap din ochi până ce nu te știu în siguranță.

– Pentru că asta este treaba ta, spun eu, incapabilă să las deoparte tenta de sarcasm întunecat.

Expresia lui nu se schimbă deloc și, în timp ce tace, privirea lui nu se desprinde de a mea. Nu văd nici o reacție. Absolut nici una.

– Da, spune el în cele din urmă. E treaba mea.

Ticălosul!

Iau o înghițitură lungă de apă pentru a-mi masca emoțiile care mă tulbură, apoi părăsesc bucătăria. Fac un gest cu mâna în timp ce mă întorc spre ușa deschisă a dormitorului.

– Când ai spus că pot sta aici, am presupus că ai două dormitoare. Mi se pare mic locul pentru tine.

Privirea lui se rotește prin micul apartament.

– E suficient de mare pentru mine. Și e doar cu chirie. E al unui prieten și îmi satisface nevoile. Nu e mult mai mic decât apartamentul meu din Manhattan.

– New York? Locuiești în New York?

– Am locuit. Înainte să accept oferta lui Ryan și Damien de a lucra pentru SSA cu normă întreagă, am lucrat pentru o organizație mică din Hamptons. Job de noapte. Cât am lucrat la Deliverance, încă eram pe statul de plată la MI6. Ridică nepăsător din umeri. Când Deliverance s-a desființat, m-am gândit să mă retrag de tot, dar am decis să vin aici. Liam a luat aceeași decizie.

– Înțeleg, zic eu, deși am sentimentul că îmi spune doar detaliile de suprafață. Nu că mi-ar fi păsat prea mult. M-am blocat pe imaginea de ansamblu. Știai că și eu tot în New York locuiam?

El încuviințează din cap, iar eu îmi înghit un nod imens din gât, care brusc mă sufocă. Faptul că recunoaște nu schimbă nimic. Dar cumva gândul că el mă ignora de pe celălalt mal al Atlanticului era mai ușor de suportat decât să aflu că mă ignora de la o distanță de doar câteva străzi.

Ridic bărbia și mă întorc în dormitor.

– Noapte bună, Quincy. Mă opresc în prag, apoi privesc înapoi peste umăr. Ai idee cât mi-a luat să te uit?

E o minciună, desigur. Nu l-am uitat, indiferent câte minciuni îmi spun.

– Îmi pare rău.

– Sunt sigură. Și ce-i cu asta?

Nu răspunde. Ce ar putea spune?

Intru în dormitor și mă așez pe marginea patului, în timp ce el se apropie, oprindu-se în prag, ca și cum așteaptă să îl dau afară.

Nu o fac.

– Într-o zi, va trebui să îmi explici de ce, spun eu. Am dreptul să aflu.

Mi se pare că văd o scânteie de emoție în ochii lui furtunoși.

– Poate că da, spune el pe un ton liniar. Dar cred că știm amândoi că în viață nu ai parte tot timpul de ceea ce ți se cuvine.

Se întinde apoi spre întrerupător și stinge lumina, înainte de a închide ușa cu grijă, lăsându-mă singură în întuneric, cu amintirile mele. Și cu regretele mele.

capitolul 11

– Poftim, șoptește Emma, punându-mi-l pe domnul Wellington în brațe. Indiferent ce se întâmplă, te prefaci că dormi, da? Rămâi cu spatele către cameră și cu nasul în blana domnului Wellington. Nu te întorci și nu te uiți. Promiți?

Încuviințez din cap, strângând ursul de pluș în brațe.

– Spune-o! îmi ordonă ea. E o promisiune adevărată doar dacă o spui cu voce tare.

Îmi scot degetul mare din gură și șoptesc.

– P-pomit. Tocmai mi-a căzut primul dinte și nu prea pot pronunța litera r.

Emma – o adultă, faptul că are toți dinții demonstrează asta – se încruntă uitându-se la mine. Îmi dau seama că nu e mulțumită, dar nu mai spune altceva. Doar încuviințează din cap și apoi urcă în pat lângă mine.

Există două paturi în camera noastră rece și lipsită de geamuri, dar nu dormim niciodată separat. Suntem despărțite doar când intră el, iar atunci sigur nu e timp de dormit. E timpul pentru a te preface că dormi. Cel puțin pentru mine. Emma trebuie să fie trează. El spune că vrea să o vadă cu ochii deschiși. Spune că vrea ca ea să îl vadă când el se atinge în felul *acela*.

Eu nu mă uit niciodată. Nu vreau, dar, chiar dacă aș vrea, nu aș face-o. Am încredere în Emma, iar dacă ea îmi spune să țin ochii închiși, așa fac. Pentru că știu că ea va avea întotdeauna grijă de mine. O știu pentru că mi-o spune în fiecare zi. Și pentru că îmi mai spune că mă iubește. Este singura care o face. Și e singura pe care o iubesc.

Pe el cu siguranță nu îl iubesc. Îl urăsc. Dacă aș ști cum să îi fac rău, aș face-o, dar știu că sunt prea mică. Chiar și Emma e prea mică, iar ea are deja 14 ani.

Uneori îmi doresc ca mama să fi fost aici, dar de cele mai multe ori nu îmi doresc. Am învățat să nu cred în dorințe, pentru că nu se îndeplinesc niciodată.

Oricum nu mi-o aduc aminte, dar Emma spune că ne-a iubit. Spune că și mama îl ura, dar că nu ne-ar fi lăsat singure cu el în mod intenționat. Niciodată. Spune că e vina lui că ea a murit, dar nimeni nu știe asta. Și mai spune că va fi bine. Că ea va avea grijă de noi amândouă. Că, deși ne este dor de mama noastră, nu avem nevoie de o mamă. Că ea poate fi mama noastră. Și că într-o zi o să scăpăm de el.

Doar că nu știe când.

– Hai, culcă-te, mă îndeamnă ea, apoi își dă la o parte de pe față o șuviță roșcată.

Are părul des și ondulat, iar mie mi se pare că seamănă cu o vedetă de cinema. Și lui îi place, iar ea spune că s-ar tunde dacă ar putea, dar că asta l-ar înfuria. Nu o face pentru că nu e bine când e furios. În plus, spune că mama adora părul ei. Petrecea ore în șir cu Emma, pieptănând-o. Emma îmi spune că la asta se gândește ori de câte ori își trece degetele prin păr. Și-o imaginează pe mama și încearcă să nu se gândească la el.

Știu că e ceva diferit la seara asta, dar nu știu ce. Știu deja că trebuie să îmi țin ochii închiși și să nu îi deschid sub nici o formă când e el în cameră. Deci nu știu de ce Emma îmi tot amintește asta azi. Se comportă ciudat și sunt speriată, dar nu vreau să îi spun, pentru că apoi se va simți prost. Așa că îmi țin fața îngropată în domnul Wellington și degetul mare în gură. Emma se pune în pat în spatele meu și mă strânge în brațe, iar eu mă străduiesc cât pot de tare să adorm.

Dar nu reușesc.

Stau doar întinsă, respirând în blana prăfoasă a ursulețului și ascultând vântul de afară, care leagănă crengile copacului cel mare și le face să zgârie lateralul casei. E înfricoșător, dar Emma e cu mine, ținându-mă în brațe în timp ce eu îl țin pe domnul Wellington, așa că nu mi-e frică. Nici de casă, nici de copac.

Voi fi speriată mai târziu, pentru că știu că el va veni.

Și iată-l că apare. Pașii greoi. Tusea aspră, productivă.

Aud zornăitul cheilor în ușă, apoi scârțâitul ușii când se deschide. Închid ochii și mai strâns și îmi încleștez pumnii în blana domnului Wellington. Brațele Emmei mă strâng și mai tare, iar eu îi aud respirația. Apoi simt mâna lui pe șoldul meu și îi miros respirația acră în apropierea urechii mele.

– E rândul tău, fetițo!

Înmărmuresc, apoi îmi amintesc că i-am promis Emmei să mă prefac că dorm, indiferent ce s-ar întâmpla. Îmi spun mie însămi că sunt inertă ca o stâncă, visez, nu mă mișc deloc.

– Așa deci, târâtură mică? Te prefaci, da? Vedem noi.

Niște mâini imense mă cuprind de talie, iar eu țip, și țip, și țip, până când mâinile dispar, și Emma este deasupra mea, zbierând și zbierând, eu nu reușesc să înțeleg ce spune până când brusc dispare, iar eu ridic privirea și îi văd trupul slab cum zboară prin aer și aterizează pe celălalt pat.

El se întinde din nou spre mine, dar ea urlă.

– Nu! Eu! Las-o în pace pe Eliza! Fac tot ce vrei. Jur!

Încet, simt cum el se îndepărtează, până când, într-un final, reușesc să respir din nou.

– Tot ce vreau? spune el, cu o voce parcă desprinsă dintr-un coșmar. Păi, cred că atunci putem face să fie bine.

Un braț încordat mă ridică din nou de talie și mă aruncă înapoi.

– Deschide ochii, fetițo! Sau va fi rău pentru tine și va fi și mai rău pentru târâtura de soră-ta.

Scâncesc și aud vocea umedă și aspră a Emmei, spunându-mi:

– E în regulă, Eliza. Cred că trebuie să o faci. Cred că amândouă trebuie să o facem.

Mă pune să privesc. În fiecare seară mă pune să stau în fund pe pat, să îl îmbrățișez strâns pe domnul Wellington și să privesc lucrurile îngrozitoare pe care i le face surorii mele. De 157 de ori. Număr dățile și le marchez cu creionul pe perete după ce pleacă, în timp ce Emma se spală în mica vană din colțul camerei noastre minuscule.

De 157 de ori, până ca Emma să își dea seama ce e de făcut. Până să ne salveze.

Sau cel puțin până să încerce.

Sparge încuietoarea camerei și plecăm în jos pe scări. Înaintăm încet, atente să nu facem podeaua să scârțâie.

Văd ușa de la intrare în fața noastră. E deschisă, iar afară e soare cu nori, e o zi perfectă. Chiar acolo.

Suntem aproape. Atât de aproape.

În acel moment, strigătul Emmei sfâșie aerul. O văd cum zboară pe lângă mine în jos pe scări, rostogolindu-se într-un ghem de membre, carne și sânge pe pardoseala de la capătul scărilor.

Mă întorc îngrozită și îl văd în spatele meu. Are ochii injectați. Și pielea scorțoasă.

Buzele lui se curbează într-un rânjet hidos, iar când încerc să fug, mă prinde de braț și mă trage spre el, apoi își apropie gura de urechea mea și mâna lui îmi alunecă între picioare.

– Tu urmezi, spune el, iar eu țip, și țip, și țip.

Mă trezesc îngrozită, iar brațele tatălui meu mă țin strâns.

Nu mă pot elibera. Mă scutur, lovesc, strig, dar nu...

– Eliza. Eliza, gata! E în regulă. Nu e aici. Ești în siguranță. Ești cu mine.

Quincy.

Mă relaxez, iar brațele puternice care mă cuprind slăbesc puțin strânsoarea.

– E în regulă.

Vocea lui este blândă. Liniștitoare. Iar eu îmi îngrop fața în pieptul lui și inspir adânc, mâinile mele apucându-i strâns cămașa. Inspir și expir, în timp ce Quincy îmi mângâie încet părul, iar atingerea lui este la fel de liniștitoare pe cât de familiar este parfumul lui.

– Îmi pare rău. Cuvintele mele sunt înăbușite, dar nu vreau să mă mișc. Bătăile inimii s-au calmat și mă simt în siguranță în brațele lui. Îmi pare rău, repet eu, iar pieptul mă doare din cauza groazei care m-a cuprins.

– Ah, iubito, nu! Nu are de ce să îți pară rău. Aud compasiune și înțelegere în vocea lui și mă topesc și mai mult. Vrei să îmi povestești? L-ai visat pe tatăl tău?

Până la Quincy, nu povestisem nimănui despre tatăl meu. Și nici nu am mai povestit cuiva de atunci.

Nici Emmei. Și nici lui Lorenzo, pe care amândouă îl iubeam și aveam încredere în el. Unele lucruri trebuie să rămână dureros de personale, pentru că e prea periculos să le dai drumul în lume.

Lui Quincy i-am povestit pentru că îl iubeam. Pentru că văzuse cicatricile din sufletul meu și voia să mă ajute să mă vindec. Aveam încredere în el. Cred că încă am, pentru că încuviințez din cap, în timp ce brațul lui mă cuprinde mai strâns. Apoi inspir adânc, închid ochii și încerc să descriu oroarea.

– Mă prinsese. Mă trăgea înapoi, iar Emma nu mai era. O omorâse. Eu eram singură și nu știam cum să mă lupt cu el și...

– Șșșt! Îmi atinge fruntea cu buzele – o atingere atât de blândă, de dulce și dureros de familiară. E în regulă, sunt aici.

– Ești?

Știu că nu ar trebui, dar ridic capul spre el, dorindu-mi ce nu ar trebui să doresc, tânjind după ceva ce mi-aș dori să nu am nevoie. Quincy este singurul bărbat care îmi cunoaște trecutul secret. Singurul care a fost vreodată capabil să îmi îmblânzească demonii și, oh, Dumnezeule, am nevoie de el acum! Vreau să alunec sub el, să mă predau în totalitate și să îl las să mă ducă în toate acele locuri familiare, ca atunci când mă pierdeam în brațele lui.

Vreau să aduc trecutul înapoi și, chiar dacă nu pot dobândi acel „pentru totdeauna", îmi doresc clipa prezentă. Și în acest moment nici măcar nu mă urăsc pentru faptul că îl doresc cu atâta disperare.

Privirea lui o întâlnește pe a mea și văd furtuna cum crește. Acea intensitate familiară, acea sălbăticie controlată, ca o furtună într-un pahar cu apă.

– Eliza, spune el, deși eu aud un *nu*.

– Doar un sărut, îl implor. Îmi datorezi măcar atât.

Nu răspunde, dar palma mea se odihnește pe pieptul lui și simt cum îi bate inima. Îi simt răsuflarea pe față și căldura pielii lipită de mine. Nu știu ce s-a întâmplat cu noi și nu îmi fac iluzii că va mai fi vreodată așa cum a fost. Dar chiar în acest moment am nevoie să readuc trecutul. Am nevoie să mă pierd în amintiri dulci, nu în unele oribile și perverse.

Îl vreau pe Quincy, la naiba, și mă întind, petrecându-mi degetele prin părul lui aspru și închis la culoare. Nu sunt niciodată atât de îndrăzneață, dar am petrecut mai bine de patru ani dorind ceva ce nu puteam avea. Eram înfometată și nici măcar nu îmi dădusem seama.

El nu îmi rezistă când îi trag capul spre mine, iar eu sunt ridicol de recunoscătoare. Poftesc la buzele lui, la atingerea lui. Dorința mea pentru el este la fel de puternică acum ca în urmă cu mulți ani, la Londra, și nu sunt sigură că orgoliul meu ar supraviețui dacă el nu m-ar dori măcar un pic.

Atmosfera dintre noi e încărcată și sunt sigură că nu îmi imaginez dorința lui. Își dorește la fel de mult ca mine, iar acest lucru mă încurajează. Îmi frec buzele de ale lui – o atingere dulce, timidă. Dar vreau mai mult. Vreau ce a fost între noi. Trupul lui deasupra mea, mâinile lui prinzându-mi încheieturile mâinilor, imobilizându-mă. Încordarea mușchilor când se înfruptă din ceea ce își dorește, lăsându-mă să mă abandonez în plăcerea pură de a fi a lui.

Vreau toate astea din nou. Să fiu a lui. Să îi aparțin. Să simt.

Vreau toate astea, da, dar acum primesc orice, iar dacă asta înseamnă un singur sărut, atunci mă voi agăța de el și îl voi prețui pentru totdeauna. Dar te rog, te rog, atinge-mă acum!

Cuvintele îmi bubuie în cap în timp ce îi tachinez buzele, încercând să îl fac să se deschidă pentru mine. Nu știu ce l-a luat de lângă mine în Londra, iar acum nu îmi pasă. Acele zile nici măcar nu există. Nu au importanță. Tot ce am sunt aceste clipe, coșmarul meu și pe Quincy. Am nevoie de el. Am nevoie să alunge groaza.

– Te rog, șoptesc eu. Te implor!

Nu știu dacă e meritul cuvintelor sau al atingerii mele, dar barajul se rupe. Degetele lui se înfig în părul meu, în timp ce îmi ține capul ferm. Gura lui o devorează pe a mea, limba și dinții ciocnindu-se cât timp el ia și tot ia, oferindu-mi astfel exact ce îmi doream.

Stăteam într-o poziție ciudată pe pat, cu trupul răsucit pentru a fi cu fața spre el. Dar acum mă ia de umeri,

iar eu icnesc când el mă împinge înapoi pe pat. Până să apuc să îmi trag sufletul, se află deasupra mea, cu o mână pe sânul meu, în timp ce mă ține nemișcată și îmi revendică gura cu a lui. Scâncesc, deschizându-mă pentru el, degetele mele încleștându-se în părul lui când îl trag mai aproape, de parcă aș putea să îl imortalizez în acest moment și să îl aduc înapoi la mine.

Inima îmi bate cu putere, trupul îmi arde și o căldură disperată mi se instalează între coapse.

– Te rog, îl implor eu, iar când aud murmurul abia șoptit, *Eliza*, știu că s-a întors – poate că nu pentru totdeauna, dar în acest moment este al meu, iar eu...

– Îmi pare rău, El.

Până ce reușesc să procesez cuvintele lui, el se află deja în celălalt capăt al camerei. Privirea îi este sălbatică, respirația chinuită. Arată ca și când ar sta pe pervazul unei ferestre, încercând să se convingă singur să nu sară.

Mă ridic, confuză și stânjenită, trăgând cearșaful peste maioul subțire și chiloții pe care îi port.

– Quincy, ce vrei să...

– Nu pot. Cuvintele sunt grele, iar expresia lui e impenetrabil de tristă. Îmi pare rău, zice el. Îmi pare al naibii de rău.

– Dar...

Ridică o mână și clatină din cap.

– Îmi pare rău, Eliza, repetă el, privindu-mă drept în ochi. Te vreau, dar...

Mă încrunt și mă forțez să nu îl presez. E clar că nu mă vrea. Nu m-a mai vrut de multă vreme.

– Ar trebui să te îmbraci, spune el. Îți luăm un telefon nou în drum spre birou.

Încuviințez din cap, prea amorțită ca să vorbesc, iar el iese din cameră, închizând ușa în urma lui.

Îmi ridic genunchii la piept, apoi îi cuprind strâns cu brațele, inspirând adânc și lung. Lumina pătrunde

în cameră și, stând acolo și chinuindu-mă să nu plâng, văd pozele înrămate deasupra dulapului din capătul celălalt al camerei. Par cunoscute și mă încrunt, apoi mă târăsc până la capătul patului ca să le văd mai bine.

Înmărmuresc, pentru că sunt poze cu mine. La fântâna de lângă Palatul Buckingham. Hrănind rațele lângă Serpentine. Așezată pe iarbă în Paris, cu Turnul Eiffel înălțându-se în depărtare. Și una pe care ne-a făcut-o un necunoscut – eu și Quincy ținându-ne de mână în Montmartre, cu întreg Parisul la picioarele noastre, ca o vedere poștală.

Le-a păstrat.

Îmi strâng brațele în jurul corpului, mai plină de speranță. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât speranța dispare. Căci, deși e clar că încă mă dorește, e la fel de clar că e hotărât să rămână la distanță.

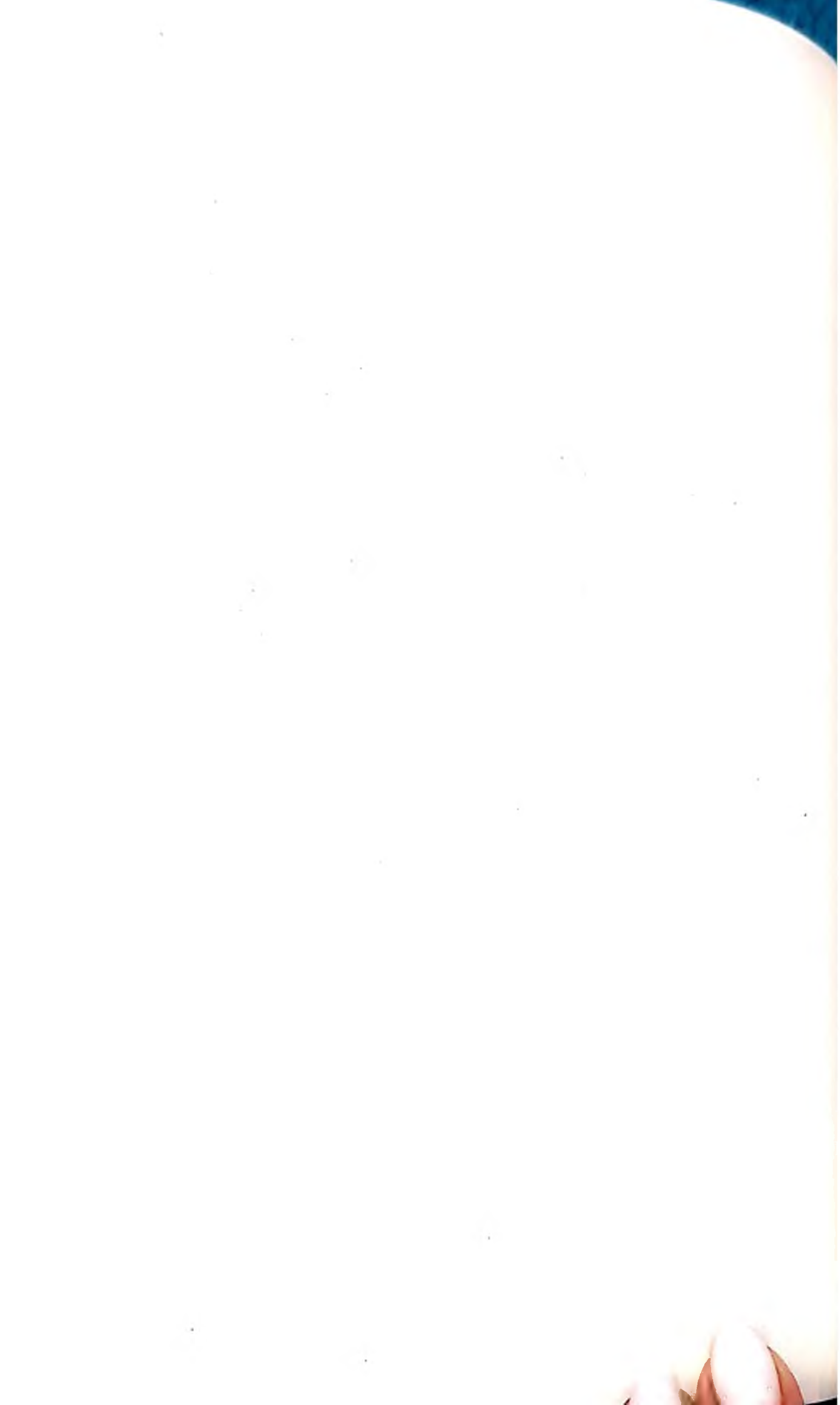

capitolul 12

Bum!

Quince plasă încă o lovitură în centrul sacului, urmată de o directă și de un croșeu rapid de stânga. Nu își mai pusese bandă sau mănuși, așa că lovea cu mâinile goale de când o auzise pe Eliza dând drumul la duș. Dumnezeule, dar o dorea și aproape că se convinsese că o putea avea. Dar nu, la naiba, nu!

Nu ar fi trebuit să o atingă. Trecuse prin atât de multe și merita mai mult decât un bărbat care inevitabil ajungea să o rănească. Nu conta cât de mult tânjea după ea, nu ar fi trebuit să deschid acea ușă.

Dar o făcuse, iar acum prin ea se revărsau amintirile. Umilința întunecată, durerea ascuțită. Teroarea. Și remușcările.

Poc! Jap! Poc!

Iar și iar, din nou și din nou. Ca și cum trebuia doar să găsească o combinație ideală de directe și de croșee ca să se poată teleporta în trecut. Poate că avea șansa să le oprească. Să o ia de la început.

Poate că ea nu ar fi fost moartă.

Poate că nenorociții aceia nu ar... Nu.

Inspiră adânc, forțându-și brațele să rămână în mișcare. Tot mai repede și mai repede, până când mușchii începură să doară, iar pumnii sângerau. Mai tare și mai repede, de parcă amintirile i-ar fi părăsit trupul odată cu sângele, ca apoi să poată fi din nou întreg.

O fantezie. O fantezie afurisită, iar el era prea bătrân pentru așa ceva. Văzuse prea multe pentru a crede că binele întotdeauna învingea la final. El în mod special

știa că nu se întâmpla așa. Binele era pedepsit. Binele pierdea totul.

Și, la naiba, nu putea face nimic!

O ultimă lovitură, apoi se aplecă și își sprijini mâinile pe genunchi în timp ce respira cu dificultate, epuizat. Fizic și emoțional.

– Ajută?

Înmărmuri, de parcă vocea ei blândă îl țintui pe loc. După o clipă, se întoarse și o văzu pe Eliza. Purta pantalonii de trening de la SSA pe care îi împrumutase seara trecută, dar tricoul era al lui. Un tricou uzat cu Manchester United, pe care îl avea de mai bine de zece ani.

Eliza trase de tivul tricoului.

– Am dormit cu maioul, așa că am împrumutat tricoul ăsta. Era împăturit într-un coș de rufe, așa că am presupus că e curat. Te deranjează?

Din punctul lui de vedere, tricoul acela nu arătase niciodată atât de bine.

– Da. Adică da, e curat. Și nu, nu mă deranjează.

O urmă de zâmbet se întrezări pe buzele ei, iar ea încuviință din cap. El își aminti cât de des îi împrumuta tricourile în lunile petrecute împreună. Eliza era genul de fată care se dichisea cu entuziasm pentru a ieși în oraș, dar în casă se simțea cel mai bine în vechii lui pantaloni de pijama și în tricourile lui. El își împărțea bucuros cu ea garderoba, gândindu-se că nu arăta niciodată mai sexy ca atunci când purta hainele lui. Poate cu excepția cazului când nu le purta deloc.

– Deci?

El își dădu seama că îl întrebase ceva.

– Îmi cer scuze. Ce spuneai?

Făcu semn din cap către sac, îndreptându-se spre bucătărie.

– Nu cred că ai auzit când am întrebat nici prima oară. Te întrebam din nou dacă ajută.

O studie, întrebându-se dacă ea înțelegea cu adevărat profunzimea întrebării.

– Da și nu.

Era cel mai simplu și mai adevărat răspuns. Dar știa că nu era nici pe departe suficient. Având în vedere felul în care îl studia în timp ce își punea o ceașcă de cafea, o știa și ea, iar el își ținu respirația, așteptându-se ca ea să întrebe din nou ce se întâmplase în Londra. Să îl preseze până când avea să îi povestească despre monstrul din interiorul lui. Bestia cu care trebuia să lupte încontinuu ca să îl lase în pace.

Dar nu o făcu, iar el se simți ușurat.

Era însă doar altă minciună pe care și-o spunea sieși.

– În regulă, spuse Denny, în timp ce Quince și Eliza se uitau peste umărul ei. Poți să îl folosești. Îi dădu noul iPhone Elizei, care se uită la el neîncrezătoare.

– Pot să îl folosesc? Chiar dacă au pus mâna pe el? E-mailuri și tot?

– Ți-am șters datele și te-am scos din toate aplicațiile care erau deja pornite. Tocmai ți-am schimbat ID-ul și m-am asigurat că nu mai ești conectată pe nici una. Ți-am reinstalat aplicațiile. Deci da, ar trebui să îl poți folosi fără probleme.

Eliza își mușcă buza inferioară și se uită la Quince.

– Chiar îl pot folosi?

Denny râse.

– Oh, da! Înțeleg unde mă aflu în ierarhie. Crede-l în schimb pe tipul cu care te culcai.

Quince simți un fior când Eliza întoarse capul și se uită când la Denny, când la el, gura ei schițând o grimasă.

Dacă Denny observase, nu spuse totuși nimic. Continuă doar spunându-i:

– Jur că poți să îl folosești liniștită. Dar am pus un filtru. Dacă ID-ul sau adresa de e-mail ajung să fie accesate de pe orice alt dispozitiv, vei fi notificată. Ridică nepăsătoare un umăr. Doar pentru siguranță.

Eliza încuviință din cap.

– În regulă. E bine așa. Nu vreau să îmi schimb numărul de telefon sau adresa de e-mail. Dacă încearcă Emma să dea de mine?

Quincy îi surprinse privirea.

– Dacă ți-a trimis deja e-mail sau mesaj, iar ei l-au șters, apoi l-au scos și din coș, nu ai ce face. Dar Denny tocmai ți-a schimbat parolele pentru conturile de Apple și Gmail. Nu vor vedea nici un mesaj nou pe care îl primești.

Se uită de la unul la altul.

– În regulă. Am încredere în voi.

Era un comentariu inutil, dar pe Quincy îl marcă într-un fel care părea atât plăcut, cât și puțin periculos.

– Și acum? întrebă ea.

– Ședință în cinci minute, spuse Denny. Indică sala cavernoasă plină acum cu peste o duzină de analiști care lucrau la computere. Aștept câteva rapoarte, apoi ne întâlnim cu Ryan și Liam în sala de conferințe.

– A mai fost cineva alocat pentru misiune? întrebă Quince.

Denny clătină din cap.

– Numai noi. Trevor și Leah sunt în New York. Iar Winston e în Hong Kong. Organizația era relativ nouă, iar Ryan era foarte selectiv. Ceea ce însemna că SSA încă avea doar câțiva agenți de teren activi. Dacă avem nevoie de ajutor, știi bine că Ryan va aduce pe cineva din partea întunecată pentru o misiune temporară.

– Partea întunecată? repetă Eliza. Ce vrei să spui?

– Denny a lucrat în divizia de securitate la Stark International, îi explică el. Iar Ryan era marele mahăr de acolo. Încă este, în principiu, deși a fost promovat. Sarcinile zilnice sunt acum în responsabilitatea altcuiva, iar Ryan ne supervizează activitatea.

– Dar, dacă avem nevoie de ajutor, e un loc bun de unde să aleagă, adăugă Denny. Se ridică, odihnindu-și mâinile pe partea de sus a monitorului. Cândva, anul ăsta, ar fi bine, Mario. Doar zic și eu.

– Trimit acum, șefa, spuse analistul slăbănog din capătul opus al încăperii.

– Ar trebui să fie ultimul raport, le spuse Denny lui Quincy și Elizei. Chiar la timp.

Quincy se întoarse în direcția în care se uita ea și îl văzu pe Ryan intrând în sala de conferințe. Toți trei îl urmară, iar o clipă mai târziu, li se alătură și Liam, așezându-se pe unul dintre scaunele capitonate cu un zâmbet larg.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Quincy. Au pus din nou Pepsi în automatul de băuturi.

– Ești amuzant, spuse Liam, apoi se întoarse spre Eliza cu o scânteiere conspirativă în ochi. Uneori cel mai bine e să-l ignori.

– Știu asta, crede-mă!

Îi aruncă un zâmbet, iar Quincy simți un nod în piept. Preț de o clipă, părea ca pe vremuri, când totul era atât de simplu între ei doi.

– Deci ce ai descoperit? întrebă Ryan.

– Tocmai am vorbit cu Enrique Castille, spuse Liam, referindu-se la șeful forțelor speciale UE. Folosesc informațiile recuperate de voi pentru a organiza o operațiune ca să-l contacteze pe Corbu. O vor face în noaptea asta. Cu puțin noroc, până mâine-seară va fi în arest.

– Excelent! spuse Quincy.

– Ați făcut o treabă bună amândoi, zise Ryan, făcând un semn din cap spre Quincy și Denny.

– Vei fi mai impresionat de noi când le vom găsi pe Emma și pe prințesă, spuse Quincy.

– Am trimis un e-mail chiar acum, spuse Eliza. Dar mă îndoiesc că va răspunde, chiar dacă îl primește. E prea precaută. Întreaga mea viață mi-a spus că, dacă te afli la ananghie, nu poți comunica pe canalele obișnuite.

– O filosofie profundă pentru un detectiv particular, zise Liam, dând glas gândurilor lui Quincy.

– E meticuloasă.

Eliza plecă privirea spre masă, o reacție probabil nebăgată în seamă de nimeni, dar care îi atrase atenția lui Quincy. Era, la urma urmei, cea mai elocventă reacție a ei atât la poker, cât și în viața cotidiană. La orice minciună, pleca privirea.

Ceea ce îl făcu să se întrebe ce secret legat de Emma ascundea.

– Ne grăbim puțin, spuse Ryan, lăsându-se pe spătarul scaunului și uitându-se la fiecare dintre ei, pe rând. În prezent, presupunem că Emma o are pe prințesă. Dar ne bazăm această presupunere pe un munte de dovezi conjuncturale. Facem progrese în a descoperi o dovadă reală? Dacă ne dăm seama cum au ajuns cele două împreună – dacă au ajuns –, avem șanse mai mari să aflăm unde sunt.

Eliza se aplecă în față, privind dincolo de Quince, pentru a se putea concentra asupra lui Denny.

– Te-au ajutat numele de utilizator pe care ți le-am dat aseară?

Înainte de a pleca, ea și Denny făcuseră o listă cu posibile nume de utilizator pe care Emma le-ar fi putut folosi când naviga pe rețeaua întunecată.

– Mă tem că nu, spuse Denny. Dar știam că șansele sunt mici.

– Ce anume? întrebă Liam.

– Speram ca Emma să fi intrat pe forumurile din rețeaua întunecată cu un nume de utilizator pe care îl știe Eliza. Așa am fi avut șanse mai mari să dăm de urma ei.

– I-am trimis un mesaj lui Lorenzo de îndată ce Denny mi-a reparat telefonul și l-am rugat să mă sune. Dar nu a făcut-o încă. E posibil ca el să știe parola, dar mă îndoiesc. Nu e genul de lucru pe care Emma s-ar gândi să îl împărtășească.

– E în regulă. Am altă pistă, spuse Denny. Întrucât nu am putut intra în locul Emmei, mi-am făcut un cont propriu. Știm că investiga traficul de persoane, așa că am urmărit acest fel de piste.

Quince sesiză entuziasmul din vocea ei și zâmbi.

– Și întrucât ne spui toate astea, presupun că una din piste a dus undeva.

– La Hotelul Perlmutter din Pasadena. Ai o singură încercare să ghicești cine e proprietarul.

– Scott Lassiter? încercă Eliza.

Denny îi atinse nasul cu degetul.

– Ai ghicit din prima. Devine și mai interesant. Discuția a fost despre o licitație pentru marfă de o calitate net superioară.

Eliza făcu ochii mari, iar Quincy o observă cum se cutremură. Se întinse și o prinse de mână, apoi o strânse încetișor. Ea și Emma nu fuseseră vândute, dar cu siguranță fuseseră abuzate. Iar ei nu-i era ușor.

Îl strânse și ea de mână. Și nu îi dădu drumul.

De partea cealaltă a mesei, Ryan își împinse scaunul în spate și se ridică.

– E evident că toți credem că marfa în chestiune este prințesa. Și, trebuie să spun, cred că e o presupunere justă.

Eliza se încruntă.

– Asta ar însemna că Emma a aflat adevărul și a salvat-o înainte de licitație? Își înclină capul, cu fruntea ridată de gânduri. Deci caută online, încercând să afle informații despre traficul de persoane și chestii de genul ăsta. Iar domnul X îi întinde o cursă. Îi cere să se întâlnească la petrecerea lui Lassiter. Probabil îi spune că o poate ajuta cu informații.

– Probabil plănuiește să o omoare, adaugă Denny, continuând scenariul. Își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

– Dar apoi află despre licitație, continuă Eliza. Totuși, nu am idee cum reușește să o salveze pe prințesă.

– Deocamdată, presupunem că a făcut-o, interveni Quince. Evident, are lucruri mai importante de făcut decât să ajungă la întâlnirea cu domnul X.

– Dar întrucât eu nu știu asta, în condițiile în care încerc să îmi găsesc sora, iar asta este singura mea pistă, decid să merg în locul ei.

Liam încuviințează din cap, gânditor.

– Iar domnul X este destul de surprins să te vadă acolo, dar o consideră o șansă extraordinară de a afla unde e prințesa, pentru că – nu știm din ce motiv – e convins că e la tine.

– Dar de ce ar fi Emma singurul suspect? întrebă Eliza.

Quince îi dădu drumul la mână, împingându-și scaunul în spate, alertat de greutatea lucrurilor aflate.

– Există o filmare, spuse el. Undeva, există o filmare de pe camerele de supraveghere. Zâmbi către Eliza. Iar acea filmare arată că tu ai luat-o pe prințesă.

capitolul 13

- Eu? Mă holbez la el, cu gura literalmente căscată până când îmi dau seama ce fac și mă adun. Quincy, despre ce naiba vorbești? Nu am furat nici o prințesă. Nici măcar nu îmi pot imagina pașii care trebuie urmați pentru a fura o prințesă.

- Poate că nu, dar Emma ar putea, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

- Păi, da. Nu e absolut imposibil. Asta este presupunerea pe care ne bazăm. Dar spuneai că eu apar în filmare.

- Dă-mi voie să reformulez. Pe filmare apare cineva care arată ca tine. Eliza, iubito, voi două semănați al naibii de mult!

- Nu chiar. E cu aproape zece centimetri mai înaltă decât mine și are părul roșcat. În plus, poartă cupa D, iar eu nici pe departe, adaug eu, uitându-mă la pieptul meu pentru a scoate în evidență ideea.

- Am văzut dovada. Îți amintești fotografia aceea cu voi două pe debarcaderul din Santa Monica? Alb-negru, iar părul tău părea de aceeași culoare. Era mai înaltă, desigur, dar în tricourile acelea stupide pe care le purtați, mărimea cupei de la sutien este un mister. Și într-o filmare ar fi fost singură. Nu aveau cum să își dea seama cât de înaltă e fără un punct de referință.

Continui să mă holbez la el, încercând să înțeleg ce anume spune. Denny pare să priceapă totuși. Se apleacă în față, iar părul blond i se revarsă ca o perdea în jurul feței.

– Vrei să spui că Emma a plecat cu prințesa și că undeva există imagini surprinse de camerele de supraveghere care dovedesc totul?

– Exact asta spun, zice Quincy.

Pe măsură ce procesez cuvintele lor, îmi dau seama că nu le pot contrazice.

– Păcat că nu îl putem întreba pe roșcat dacă avem dreptate, adaugă Denny. Dar ar trebui să am vești despre amprente cât de curând.

Și eu, și Quincy ne întoarcem și o privim.

– Nu mi-ai spus că i-ai luat amprentele.

Denny rânjește.

– Eram chiar acolo, îi verificam pulsul, făcând pe cetățeanul îngrijorat. Măcar atât puteam face.

– Chiar ești bună, spun eu.

Își încrețește nasul de plăcere.

– Știu.

Quincy ignoră sporovăiala noastră. În schimb, se îndepărtează de masă și începe să se plimbe prin încăpere.

– Presupunând că avem dreptate, asta înseamnă că Emma a aflat unde o ținea pe prințesă, a reușit să ajungă acolo, să păcălească securitatea și să salveze fata. Din nou, spune el uitându-se pieziș la mine, e impresionant pentru un detectiv particular.

Ridic un umăr.

– Am fugit de acasă când ea avea 15 ani. Înveți multe trucuri de supraviețuire când ești pe cont propriu de la o vârstă atât de fragedă.

– Precis e vorba de Perlmutter, spune Liam și ne uităm toți în direcția lui. Sunt șanse mari ca Emma să fi avut aceleași informații ca noi. Asta ar fi dus-o la Perlmutter. E deținut de Lassiter, despre care știm deja că e implicat într-un mare rahat.

– Dar nu s-a descoperit niciodată vreo legătură cu ceva atât de flagrant precum traficul de persoane, adaugă Ryan.

– Poate că a fost depășit de situație, spune Quincy. Dar Liam are dreptate. Perlmutter este cea mai bună șansă a noastră. Nu doar că e singura pistă pe care o avem, dar are și beci.

– Quince are dreptate, spune Ryan. Îmi amintesc că Jackson vorbea despre asta la un moment dat.

Îmi ia câteva secunde, dar îmi amintesc că Jackson Steele, arhitectul faimos pentru proiectarea clădirii Winn din Manhattan, este fratele lui Damien Stark. Lăsând la o parte faptul că e arhitectul complexului Domino.

– Spunea că Perlmutter este neobișnuit pentru California de Sud pentru că are subsol și încă un nivel dedesubt. A fost sediu de bancă înainte să devină hotel și, aparent, acolo se aflau seifurile. La un moment dat, el și Damien s-au gândit să cumpere proprietatea. Având în vedere că Lassiter a semnat contractul, presupun că s-au răzgândit.

– Un nivel sub subsol poate fi o scenă interesantă pentru licitația unei mărfi de calitate superioară, comentă Liam, folosind limbajul pe care Denny îl descoperise pe forumuri.

– Da, spune Ryan, așa este.

– Îl pun pe Mario să se ocupe, spune Denny. Dacă el nu poate sparge sistemul de securitate, înseamnă că nimeni nu o poate face. Dar, dacă apare Emma în timp ce o fură pe prințesă, pun pariu că voi găsi perioade mari lipsă.

– Verifică și filmările din trafic, de la ATM-uri și camere de supraveghere private, sugerează Quincy. În momentul acesta căutăm doar o confirmare.

Denny încuviințează din cap.

– Cât despre Lassiter, cred că e timpul să avem o mică discuție.

– E posibil să fie doar un pion în toate astea, spune Ryan. Petrecerile lui de la The Terrace sunt un secret public și teoretic legal. E cam riscant să adauge licitațiile pentru sclavi sexuali. Mai ales la acest nivel. Răpirea unei prințese nu are cum să fie mușamalizată.

– Nu e nici pe departe curat, comentează Denny. Informațiile pe care le-am recuperat sunt un plan pentru spălare de bani și șantaj. Suficient cât să îl bage după gratii vreme îndelungată.

Quincy încuviințează.

– Deci vorbim cu el, aflăm ce știe despre Emma sau despre prințesă, dacă știe ceva, și apoi îl predăm autorităților. Ollie?

Mi se învârte capul urmărindu-i cum discută și plănuiesc multe și repede. E adevărat, am văzut-o pe Emma în plin proces de investigare, dar a trecut ceva vreme de atunci. E revigorant, dar și obositor.

Mă aplec și îl întreb pe Quincy.

– Cine e Ollie?

Se pare că șoptesc mai tare decât am crezut, căci Ryan îmi explică cine este Orlando McKee – un bun prieten al soției lui Damien, Nikki. Fost avocat, lucrează acum pentru FBI.

– Ar trebui să fie o realizare pentru el. Și dacă îl aducem pe Lassiter acum, sunt șanse mai mici să descopere că i-a fost spart sistemul și să îi raporteze lui Corbu.

– Eu și Liam mergem să vorbim cu el, spune Quincy. Adică îl aducem aici și apoi îl băgăm în arest.

Liam rânjește.

– Sună bine. Și apoi, prietene, cred că tu ar trebui să conduci conversația.

Quincy se întoarce și se uită direct la mine. Mă inundă căldura, atât de vibrantă, încât pentru o clipă nici

nu pot respira. Brusc, pare că nu au trecut deloc anii. Știu exact la ce se gândește. Știu că își amintește cum își ține Lassiter mâna pe mine. Felul în care s-a strecurat lângă mine și a încercat să mă revendice.

– Oh, da, spune Quincy, lăsându-se pe spătarul scaunului. Cred că vom avea o conversație interesantă.

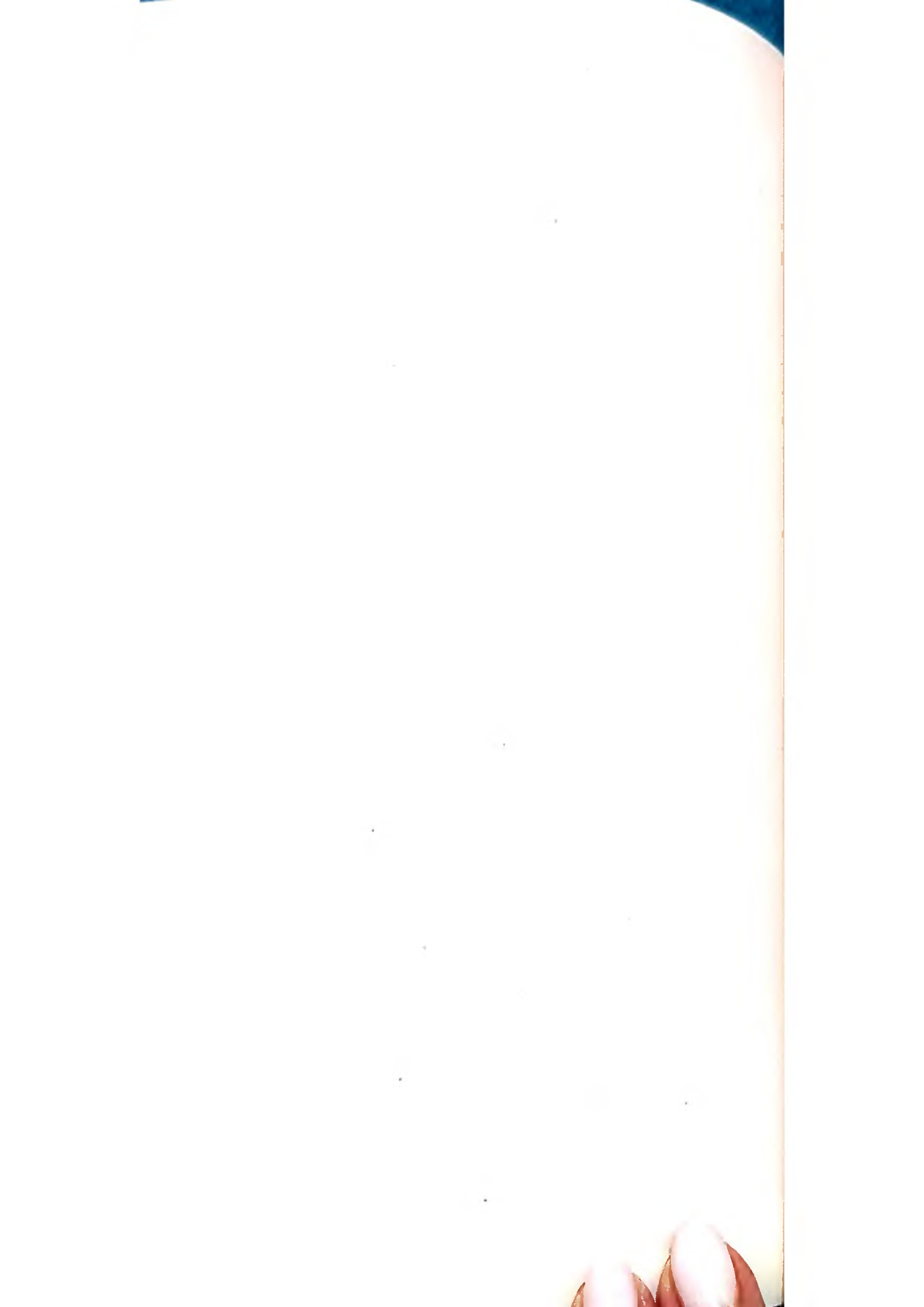

capitolul 14

– Fă dreapta aici, apoi stânga la semafor, îi spun lui Denny.

E trecut puțin de ora prânzului și ne aflăm în Venice Beach. Îi scrisesem lui Lorenzo că ne îndreptăm spre el și îmi răspunsese imediat: „Slavă Domnului, fetițo! M-ai îmbătrânit cu zece ani".

Având în vedere că nu mă sunase, nu îmi trimisese nici un mesaj și nici un e-mail – cel puțin pe telefonul meu nou-nouț –, mi s-a părut puțin melodramatic, dar fusesem atât de agitată din cauza petrecerii de la The Terrace, încât poate mă încurcasem eu. Din câte știu, protocolul standard pentru un agent care merge la o petrecere cu sex, pretinzând a fi prostituată, este acela de a-și contacta superiorul după misiune – în nici o împrejurare superiorul nu contactează fata.

Oricum, aveam să îl revăd curând și eram ridicol de fericită.

– Deci cât de multe știe Lorenzo despre tine și Quincy? Nu vreau să spun ceva nepotrivit. Ea îmi zâmbește. Am talentul să fac ceva.

Mă încrunt, gândindu-mă la întrebare și la toate implicațiile ei.

– Mai nimic. Doar că am avut o relație în Londra cu ceva vreme în urmă. Și că m-a părăsit. Lorenzo îmi este ca un tată, dar sunt unele lucruri pe care nu trebuie să le afle părinții. Dar tu cât de multe știi?

Ridică un umăr, apoi se îndreptă.

Nu sunt sigură cum să interpretez acest gest, dar presupun că știe tot. Mă încrunt.

– Quincy mi-a spus... Voi doi sunteți într-o relație?

Quincy îmi spusese că nu erau și vreau să îl cred. Dar nu am încredere totală în el.

Denny frânează brusc, deși nu era necesar, iar eu tresar când văd lumina roșie.

– Of, la dracu', nu! Niciodată. Și nu te supăra. Lucrăm împreună de ceva vreme și am ajuns prieteni foarte buni. El a trecut prin multe, să știi. Așa că îmi înțelege toanele.

– Toanele?

Îmi aruncă o privire piezișă, intrând în intersecție.

– E vorba de o chestie legată de soțul meu, spune ea. A fost puțin cam greu.

– Oh, îmi pare rău. Ai... Adică...

Tac pentru că presupun că vorbește despre o despărțire sau despre un divorț, dar nu prea știu cum să formulez întrebarea.

Pentru o clipă, pare confuză. Apoi face ochii mari.

– Oh, nu. Nu, nu! Suntem fericiți. Doar că suntem distanțați. Foarte-foarte distanțați.

Oftează zgomotos, iar eu nu sunt cu nimic mai lămurită decât în urmă cu câteva minute.

– E agent de teren. Neoficial, un agent extrem de important despre care nu pot vorbi pentru că, dacă o fac, ne vor urmări și ne vor ucide.

– Bun plan. Îmi dreg glasul. Presupun că e multă vreme plecat.

– De aproape trei ani. Se uită din nou la mine. Este cam greu.

– Dar puteți vorbi pe FaceTime și Skype, pe e-mail, nu-i așa?

Clatină din cap.

– Nici un cuvânt? Nimic?

Preț de o clipă, nu spune nimic. Apoi ridică un umăr în timp ce virează la dreapta, urmând indicațiile mele

gesticulate, complet inutile, căci ecranul GPS-ului îi arată fiecare cotitură.

– Cam asta e.

– Îmi pare atât de rău!

– Nu caut milă, serios. Îți spuneam doar că eu și Q avem o legătură specială. Fiind amândoi atât de multă vreme departe de persoana iubită...

Mă las pe spate și îmi simt pieptul atât de încordat, încât brusc mi-e greu să respir.

– Să știi că l-a sfâșiat pe dinăuntru.

Vocea ei e blândă, dar nu o găsesc liniștitoare.

– Oprește-te! Cuvântul îmi scapă înainte să mă pot abține. Crezi că mă ajuți? Dacă a suferit atât de tare, nu ar fi trebuit să plece.

– Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău. Eu...

– Tu știi? Mă întorc brusc în scaun, astfel că sunt cu fața spre ea. Știi unde a fost? Ce s-a întâmplat cu el? Știi dacă există măcar o fărâmă de justificare cu care să îmi pot alina rana pe care mi-a lăsat-o în suflet și să opresc sângerarea? Pentru că, dacă e așa, trebuie să îmi spui. Altfel, te rog să taci, pentru că mă doare mult prea tare.

Lacrimile îmi încețoșează ochii și îi închid strâns, trântindu-mă înapoi în scaun și ridicând genunchii la piept. Nu voi plânge. Nu voi plânge.

Dar îmi e atât de teamă că voi pierde această luptă, căci de la pierderea Emmei și regăsirea lui Quincy am fost complet rănită pe dinăuntru.

– Îmi pare atât de rău! Sincronizarea mea e proastă. Dar am ajuns, spune ea, în aceeași clipă în care GPS-ul ne anunță că am ajuns la destinație.

Îmi dă un șervețel.

– Vrei să așteptăm puțin?

Clatin din cap, urând faptul că trebuie să se îngrijească de mine. Trebuie să mă concentrez asupra Emmei,

nu a lui Quincy. Dacă fac asta, poate că reușesc să rămân întreagă la minte. Deschid portiera.

– Nu. Să mergem.

Odată ieșită din mașină, mă grăbesc să ajung la ușa firmei Double-T Investigations cât mai repede. Tate și Tucker, numele lui Lorenzo și al Emmei. Nu e cel mai interesant nume, dar nu par să ducă vreodată lipsă de clienți. Parțial datorită faptului că Emma primește multe recomandări din partea colegilor din serviciile de informații. Lorenzo crede că se datorează reputației lor strălucite, în creștere.

Clădirea în sine este un birou simplu într-un centru comercial poziționat pe o stradă ce dă direct spre ocean. Nu că s-ar vedea Pacificul de unde suntem noi. De pe acoperiș, uneori se vede o pată de culoare albastră dacă cerul nu e prea tulbure, dar cam atât. Nu sunt demne de reclamă toate cotloanele din Venice Beach. Dar e un cămin, iar biroul este deținut direct de sora mea, care a plătit prima rată pe când avea doar 16 ani. Viața a încercat să o zdrobească, dar Emma i-a venit de hac. E dură din acest punct de vedere. Și de asta știu că trebuie să fie în siguranță. Pentru că, după toate lucrurile prin care am trecut, nu se poate să o pierd acum.

Eu și Denny am ajuns aproape de ușă când aceasta se deschide, trântindu-se de perete, iar Marissa se repede spre mine. Unica nepoată a lui Lorenzo, care are aproape 20 de ani, a început să lucreze pentru firmă în urmă cu aproximativ șase luni, când tatăl ei vitreg a anunțat că trebuie să înțeleagă valoarea banilor. Având în vedere ținuta alcătuită în întregime din haine de firmă, presupun că scopul lecției nu este atins și că salariul ei ajunge la Nordstrom.

– Eliza! Slavă Domnului! Unchiul Lorenzo a fost atât de îngrijorat pentru tine aseară!

– Nu-i adevărat, spune vocea morocănoasă din ușă. Îmi face cu ochiul. Știu că își poate purta de grijă. Sprâncenele lui stufoase se mișcă, mijind ochii către Denny. Și tu cine naiba ești?

– Denny, spune ea simplu. O să mă hazardez și o să spun că tu ești Lorenzo.

– Isteață fată, îmi zice Lorenzo. Înalță capul, poftindu-ne înăuntru. E doar o sală imensă cu patru birouri reciclate, pentru Lorenzo, Emma, Marissa și oricine altcineva ar mai avea nevoie de o masă de lucru.

Mă prăbușesc pe scaunul de la biroul liber, iar Denny se lasă pe un scaun de oaspeți. Marissa stă cu picioarele încrucișate pe biroul ei, iar Lorenzo se așază la biroul lui, cu coatele sprijinite pe suprafața laminată. Arată spre mine.

– Știu că nu ți-ai luat telefonul cu tine la The Terrace, dar de ce dracului nu mi-ai scris înapoi azi-dimineață? Nu că aș fi fost îngrijorat, adaugă el, aruncând o privire mijită spre Marissa. Voiam doar să aflu noutățile.

Întâlnesc privirea lui Denny și îi răspunde ea.

– Telefonul ei a fost furat. Se pare că au șters toate mesajele primite înainte de a reuși noi să ștergem tot.

– Excelent, spun eu, întrebându-mă ce altceva am pierdut și ce informații personale dețin acum despre mine.

– Furat?

– Din apartamentul Emmei, îi explic eu.

Și apoi, pentru că totul e atât de complicat, o iau de la început și îi povestesc tot ce s-a întâmplat. Inclusiv despre Quincy.

– Dobitocul ăla de rahat? întreabă Marissa, făcând ochii mari când Lorenzo lansează un elastic către ea. Ce e? Așa îi spunea Emma. E tipul cu care te vedeai la Londra, nu? Și te-a părăsit.

– Chiar și așa, nu se cade să îl faci dobitoc, spune Lorenzo. Sora mea nu te-a învățat bunele maniere?

– Îmi cer scuze!

– Desigur, ai dreptate, spune Lorenzo. Dacă cineva le face rău fetelor mele, ajunge pe lista neagră. Nu îmi pasă dacă acest Quincy Radcliffe e chiar mâna dreaptă a reginei. A făcut-o pe Eliza mea să sufere. Asta îl transformă într-un dobitoc.

În scaunul de lângă mine, Denny se foiește inconfortabil.

– Mă ajută să o găsesc pe Emma, spun eu. La fel și Denny. Sunt prieteni.

– Dar ca să fie clar, ai dreptate, spune Denny. Și Quince ar fi de acord. S-a mustrat mult pentru ce s-a întâmplat la Londra. Nu a intenționat să îi facă rău Elizei.

– Ei bine, atunci e un dobitoc și un idiot. La ce se aștepta? La felicitări și o paradă?

Denny face o grimasă.

– Ei bine, ca să știți, acum e alături de noi. În căutarea Emmei, vreau să spun. Și eu, la fel.

– De ce? întreabă Lorenzo, mutându-și atenția de la Denny la mine.

Sunt luată prin surprindere.

– De ce ne ajută?

Nu știu cum să răspund la întrebarea asta. Ca să se revanșeze? Pentru că încă ține la mine? Pentru că dispariția Emmei se suprapune cu cazul la care lucrează? Știu cu siguranță doar că ultima parte e adevărată și e exact partea pe care nu i-o pot spune lui Lorenzo.

– De ce e implicat? întreabă Lorenzo. Tipul e bancher. Sau cel puțin asta mi-a spus Emma.

– Probabil ai înțeles greșit, spune Denny cu lejeritate. Quincy lucrează în domeniul securității private pentru corporații. Când s-au cunoscut el și Eliza, făcea asta pentru o firmă internațională de investiții.

– Exact, spun eu, aprobând minciuna cu nerăbdare. Și oricum nu contează. Tot ce contează acum e s-o găsim pe Emma.

Vreau să îi spun despre hotelul Perlmutter și despre prințesă, dar toată lumea, de la Quincy la Ryan, mi-a spus că nu am voie să divulg aceste lucruri. Ajunsesem singură la concluzia asta, desigur. Regula numărul unu: când trupele speciale ale UE și un membru al familiei regale dispărut fac parte din ecuație, trebuie să ții detaliile pentru tine.

– Ai vești de la ea? Sunt sigură că răspunsul va fi negativ, dar, în schimb, un zâmbet larg i se așterne pe față. Ce anume? întreb eu. Când? Și de ce nu ai spus nimic mai devreme?

– Îți spun acum. Marissa a primit un mesaj de la ea în urmă cu puțină vreme. Cel puțin presupunem că e ea.

– Nu avem nici o idee ce înseamnă, adaugă Marissa.

– În regulă, zic eu. Spuneți-mi!

Marissa scoate telefonul, iar eu țâșnesc peste birou ca să-l apuc. Citesc textul criptic, apoi mă uit de la el la Marissa.

– Ce naiba?

– Știu, spune Lorenzo. Nu are nici o afurisită de urmă de logică.

Citesc cuvintele din nou, asigurându-mă că fața mea rămâne inexpresivă. Fiindcă pentru mine are logică, iar în clipa asta nu vreau decât să plec naibii de aici și să o găsesc pe sora mea.

capitolul 15

„Spune-i prietenului meu care vorbește cu animalele să nu conducă agresiv, ci să înconjoare camionetele."

Quince se încruntă la ecran, citind textul pentru a treia oară. Fără noroc. Tot nu i se traducea în ceva cât de cât inteligibil. Pentru o clipă, își dori ca Denny să nu fi plecat deja către sediu. Era întotdeauna utilă când era vorba de un puzzle.

În cele din urmă, clătină din cap.

- În regulă. Mă predau. Care dintre voi are de gând să îmi traducă?

- Nici ei nu înțeleg, spuse Eliza, arătând cu degetul spre Marissa, o fetișcană deșirată, la vârsta facultății, care avea obiceiul de a-și răsuci părul pe degetul mijlociu. Totuși, tu ar trebui să înțelegi, spuse Eliza. La urma urmei, ai fost acolo. De două ori.

- La naiba, unde? întrebă Lorenzo.

Quince ajunsese cu cincisprezece minute în urmă, după ce Denny îl sunase să-i spună să își miște fundul până în Venice Beach. Întrucât în privința lui Lassiter lucrurile se mișcaseră mult mai rapid decât se așteptase, reușise să ajungă numaidecât.

În primele zece minute după sosirea lui Quince, Lorenzo îl certase neîncetat. Acum, cel puțin părea mai prins de misterul situației și mai puțin de chestionarea lui Quince.

- Ferma, spuse Eliza, de parcă asta ar fi trebuit să aibă sens pentru toată lumea.

Deși, judecând după oftaturile zgomotoase și corul de exclamații - oh, da, desigur -, se părea că, în sfârșit, atât Lorenzo, cât și nepoata lui pricepuseră.

- Te rog explică-mi, spuse Quince, puțin frustrat pentru că era singurul care nu pricepea.

- Prietenul meu care vorbește cu animalele... începu el, apoi făcu o pauză, privind-o expectativ pe Marissa.

- Adică Eliza, spuse Marissa. Emma se referă la Eliza.

Quince se uită la Lorenzo și se bucură să îl vadă pe bătrân la fel de încurcat ca el.

Marissa își dădu ochii peste cap și suspină.

- Vorbește cu animalele, da? Doctorul Doolittle. Adică... Tipul e britanic. Tu ar trebui să pricepi fără probleme.

- Ei bine, eu nu sunt britanic și tot nu pricep, mormăi Lorenzo.

- Doctorul Doolittle. Eliza Doolittle. Din *My Fair Lady*, da? Iar numele ei e Eliza.

De la biroul la care stătea, Eliza ridică din umeri și încuviință.

- Da, partea asta se referă la mine.

- O să mă mulțumesc să vă cred pe cuvânt, spuse Quincy. Poate că era o chestie între surori. Și ce-i cu partea despre condusul agresiv?

- Nu sunt sigură în ce privește partea cu agresivitatea, spuse Eliza. Dar a conduce înseamnă exact asta. Mă gândesc că agresiv înseamnă să conduci rapid. Deci ne spune că nu trebuie să ne grăbim. Pentru că, evident, s-a ascuns undeva în siguranță.

El încuviință din cap.

- Continuă!

- Înconjoară camionetele înseamnă, de fapt, furgonete, spuse Marissa. Pentru că așa ar trebui să ajungem acolo. În furgoneta aceea veche și hidoasă a Emmei.

Și există un cerc de pietre în fața casei, adăugă ea, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee. Ne prefăceam că era un fort.

- Vezi? spuse Eliza, de data asta adresându-se Marissei, nu lui. A fost ușor. De ce nu ai ghicit imediat?

Marissa își încovoie umerii.

- Nu știu.

Eliza se întoarse spre Quince.

- Acum e clar ca bună ziua?

- Cred că e cel mai încurcat mesaj pe care l-am văzut vreodată. Dar da, are sens acum, după ce l-ai tradus. Presupunând că știi unde e locul acela.

Ea râse, iar chipul i se lumină. Pentru prima dată de când o zărise la The Terrace, nu desluși nici un semn de îngrijorare pe fața ei. Din punctul ei de vedere, sora ei genială și sigură pe sine reușise să scape.

El nu era la fel de optimist, dar nu avea de gând să spună ceva care să alunge acea expresie de fericire.

- Sigur că da, e ferma noastră.

El simți un fior pe șira spinării.

- A voastră. Adică a ta și a Emmei?

Acest lucru ar fi însemnat acte de proprietate. Iar asta însemna că puteau fi găsite. Erau șanse mari ca oamenii lui Corbu să fie deja acolo, cu sau fără mesajul codat.

- Trebuie să ne punem în mișcare.

- Așa e, spuse ea. Dar nu din motivul la care te gândești tu. Nu e pe numele meu, nici pe al Emmei. Nu e nici măcar pe numele tatălui nostru.

- Dar e a voastră? Adică vă aparține?

Ea încuviință din cap.

- Atunci îmi poți explica totul pe drum.

- Am un răcitor în spate, niște băuturi carbogazoase și chipsuri pe care le puteți lua cu voi, spuse Lorenzo. Am și saci de dormit, în caz că aveți nevoie. Arătă spre femei. Voi două mergeți și încărcați totul în mașină. Vreau să vorbesc cu băiatul ăsta.

Eliza afișă un zâmbet încurajator când Quincy se îndreptă spre ea, simțindu-se ca un băiețel, așa cum nu își amintea să se mai fi simțit vreodată.

– Da, domnule?

– Nu știu ce s-a întâmplat între voi la Londra. Și nu știu ce se întâmplă între voi acum. Nu, spuse el, ridicând o mână. Nu e treaba mea. Vreau doar să știi că fata aia și sora ei sunt ca fiicele mele. Dacă îi faci vreun rău – oricăreia din ele –, te voi urmări ca un câine turbat și te voi ucide cu propriile mâini. Mîji ochii, sprâncenele lui stufoase coborându-i peste nas. Ne-am înțeles?

– Da, domnule, spuse Quincy. Ne-am înțeles foarte bine. Încuviință din cap în direcția lui Lorenzo, apoi se îndreptă către ușă. Se opri, apoi se uită înapoi. Apropo, domnule, cred că e foarte norocoasă să vă aibă.

Apoi ieși pe ușă, fără să se mai uite în urmă.

În mica parcare din fața agenției, Marissa tocmai trântea ușa portbagajului de la mașina ei, un Range Rover negru.

– Sunteți gata. Fainã mașinã! Chiar dacă e imensă.

Stând lângă portiera din dreapta, Eliza își dădu ochii peste cap.

– Marissa vizează un Ferrari.

– Trebuia să primesc unul când împlinesc 20 de ani, dar tăticul meu cel drag s-a dus și i-a împuiat mamei capul cu privilegii, responsabilități și chestii din astea. Serios, el are două mașini Ferrari și un Porsche.

– Da, ți-e greu.

Eliza o îmbrățișă pe fată, apoi urcă în mașină.

– Ne ții la curent? îl întrebă Marissa, îndreptându-se înapoi spre trotuar.

– Absolut.

– Perfect. Găsiți-o pe Emma, da? Toată chestia asta e nasoală.

El urcă în mașină și îi spuse Elizei ce zisese fata.

– Păi, nu se înșală, spune Eliza. Chiar e nasoală. Mai bine o iei pe autostrada 10, apropo.

– Interesantă puștoaică, comentă el, intrând în trafic.

– E în regulă. Puțin confuză când vine vorba de locul ei în lume. Sub privirea lui întrebătoare, ea continuă: Mama ei este sora lui Lorenzo. Și au crescut în Inglewood, deci nu s-au scăldat în bani, înțelegi? Fiind mamă singură, s-a apucat de actorie. A sfârșit prin a juca roluri mici, apoi a primit un rol într-un serial de comedie, după care a primit un rol într-un film – prostituată care este ucisă după ce are o aventură cu un polițist.

– Cred că l-am văzut. Polițistul nu era actorul acela... Cum îl cheamă? Mare vedetă. John cumva?

– El e. S-au căsătorit când Marissa avea 15 ani. Deci a ajuns de la sărăcie aproape lucie la un tată vitreg care probabil ar putea cumpăra Australia.

– Și asta e o problemă?

– Cred că este când mama și tatăl vitreg vor să se asigure că ea înțelege valoarea banilor.

– Ah. Tineretul frustrat.

– După cum spuneam, e copil bun. Dar, după spusele Emmei, lucrează tot mai multe ore la agenție. Cred că vrea să arate că e responsabilă. Ori asta, ori ca să câștige destul ca să meargă la cumpărături cu prietenii ei, care au cu toții bani, desigur. Își schimbă poziția în scaun, punându-și un picior sub ea. Cred că e ca o combinație între noi. A început săracă lipită ca mine, dar a ajuns destul de înstărită ca tine.

– Doar că eu am avut acces la banii mei.

– Adevărat. Cred că e frustrant. O cunosc de multă vreme. Se descurcă. Majoritatea oamenilor o fac.

El se încruntă.

– Ce anume?

– Se descurcă, spuse ea. Viața îți aruncă rahat în față, te rostogolești în el, te murdărești și te enervezi, dar apoi te cureți și rezolvi.

El o privi pieziș.

– Asta faci tu?

– Cu cele mai multe lucruri, cred. Dar cu tine... Nu cred că am reușit să te curăț de tot de pe mine.

– Nu sunt sigur că îmi place analogia.

Ea se lăsă pe spate, își scoase pantofii și își puse picioarele pe bord.

– Nu sunt sigură că intenționam să îți placă.

El nu spuse nimic – pe bună dreptate, merita asta – și nu protestă când ea se întinse și porni radioul.

– Ia-o pe 101 spre nord, spuse ea, lăsându-se pe spate și închizând ochii, în timp ce muzica rock îi învăluia. Mergem tocmai la San Luis Obispo.

Mai bine de trei ore, The Doors, The Beatles, AC/DC, Aerosmith și Queen bubuiră în difuzoare, iar Eliza reuși să doarmă în tot acest timp. Nu că l-ar fi surprins. Își amintea cum dormea buștean, învelită în cearșafuri direct pe pielea goală, în timp ce el își începea dimineața. În prima săptămână, el umblase în vârful picioarelor prin casă. De obicei se trezea devreme și nu voia să o deranjeze, mai ales că obișnuia să o țină trează până târziu.

După o săptămână însă, se învățase să nu își mai bată capul. De altfel, în curând își făcuse obiceiul să își bea cafeaua și să asculte știrile la radio în pat doar pentru plăcerea de a o simți ghemuită lângă el.

Îi lipsise asta – la naiba, îi lipsise ea! Dar știa prea bine că nu o putea avea. Nu mai era posibil. Nu după ce...

Clinchetul ascuțit, muzical al telefonului său îl trezi din gândurile tot mai melancolice, iar el privi automat spre Eliza, care, desigur, nu s-ar fi trezit decât dacă ar fi înghețat iadul.

Apăsă butonul pentru a răspunde prin sistemul integrat în bord și zâmbi când vocea gravă a lui Liam inundă mașina. Cei doi lucraseră la multe misiuni împreună, iar Quince era bucuros că prietenul lui se angajase la Stark.

– Am primit mesajul tău. Ce-i cu povestea asta despre fermă?

– Eliza mi-a spus că a aparținut bunicului ei – o cabană de vânătoare. Și i-a dat-o unui mogul latifundiar care cumpăra teren în zonă și împrejurul cabanei. Dar nu a vrut s-o vândă, așa că mogulul i-a propus o alternativă. Familia are acces liber și poate folosi cabana timp de cincizeci de ani. Însă e doar o înțelegere verbală, contractul semnat aflându-se în seiful mogulului. Oricine ar verifica actele ar vedea doar numele fermierului.

– În cazul acesta, pare a fi un loc destul de sigur pentru a se ascunde, spuse Liam.

– Așa pare. Dar știm amândoi cât de repede o pot lua la vale lucrurile care sună bine.

Liam chicoti, dar nu amuzat.

– Asta așa e.

– Apropo de mers la vale, azi lucrurile n-au stat foarte bine pentru Lassiter. Nemernicul arogant fusese pradă ușoară pentru Ryan și Liam, care îl aduseseră la sediu, în fața lui Quince. Cum se simte oaspetele nostru în această după-amiază?

Quince dobândise multe aptitudini în perioada petrecută la MI6, dar cea care se dovedise a fi cea mai utilă era repertoriul său de interogări. Ce-i drept, MI6 nu făcuse decât să îl introducă în această artă. Quince își dezvoltase propriile tehnici, își rafinase propriile instrumente și își prepara singur adjuvanții farmaceutici.

Când fusese instruit pentru prima dată, considerase unele metode dezagreabile și fusese oarecum reticent în a le folosi. Dar fusese novice în acea perioadă. De îndată ce se afundase în tenebrele lumii criminale și înțelesese

perfidia și maleficul, reținerile sale se evaporaseră. Și după ce fusese și el legat în scaunul victimei, își dăduse seama că ar fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-i închide pe ticăloși și a-i proteja pe cei nevinovați.

– Am mai spus-o și o repet, ești incredibil de înspăimântător în camera aia, spuse Liam. Lassiter abia acum pricepe cât de multe ți-a spus și este extrem de nervos din cauza asta.

– Tipul nici măcar nu mi-a dat bătăi de cap. E un vierme lipsit de coloană vertebrală, căruia nu-i pasă de consecințe câtă vreme el câștigă un ban. Fusese destul de ușor să smulgă informații de la Lassiter. Știa că hotelul era folosit pentru o vânzare privată și, deși nu i se spusese direct, suspecta că era vorba de o tânără pe nume Ariana. După ce insistase cu această chestiune o oră întreagă, Quince fusese convins că Lassiter nu își dăduse seama că fata era din familie regală. Cel puțin știm că prințesa chiar a scăpat.

Fusese dusă într-o cameră păzită de un gardian, iar tot ce știa Lassiter era că, nu se știe cum, fugise. Quince și restul echipei presupuseseră că Emma reușise să facă asta, dar cum toți știau ce periculos era să facă presupuneri, încă lucrau la confirmarea acestui lucru.

Și întrucât procesul de a afla informații legate de fată fusese atât de ușor, Quince își făcuse timp să sape adânc în informațiile ascunse pe hardul lui Lassiter.

– Stark l-a adus pe prietenul său, Ollie, pentru o discuție, spuse Liam. Se pare că FBI va cerceta pe îndelete registrele lui Scott Lassiter. Agenții federali sunt al dracului de sensibili când vine vorba de șantaj și de spălare de bani.

– Așa am auzit și eu, spuse Quince, reprimându-și un zâmbet.

Încheiară convorbirea cu promisiunea lui Quince de a-i da raportul de îndată ce ajungea la fermă. Eliza încă dormea, dar el avea nevoie de cafea, iar mașina, de combustibil, așa că trase la o benzinărie și opri motorul, lăsând-o să doarmă în timp ce el intră după provizii.

– Deci l-ați prins pe Lassiter, spuse ea când porniră din nou la drum.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Erai trează în timpul discuției?

Ea căscă și se îndreptă în scaun, apoi observă cafeaua din suportul de lângă ea.

– Dacă-mi spui că e pentru mine te voi iubi pe vecie.

Lui i se uscă gâtul, iar ea făcu ochii mari.

– Îmi pare rău, nu voiam să... La naiba! Încă sunt pe jumătate adormită.

– E o figură de stil. Nu-ți face griji. Și da, e pentru tine. Am luat și niște biscuiți, spuse el, făcând semn cu capul către biscuiții din aluat fraged de pe consola dintre ei.

Ea luă cutia și o deschise în grabă, dar lui Quince nu-i era clar dacă își dorea atât de mult biscuiții sau dacă încerca să își acopere gafa.

– Și da, spuse ea. Adică într-un fel. A fost ca și cum ai fi purtat o conversație în visul meu. Totul a fost foarte suprarealist. Am auzit bine că prințesa a fugit? Cu Emma?

– A fugit, într-adevăr. Cu Emma? Detaliul acesta nu e confirmat, ci presupus.

– Păi, asta e treaba noastră, nu? spuse Eliza. A ta și a mea. Să ajungem la cabană și să confirmăm că sora mea e cu ea.

– Denny se ocupă de asta. Caută filmarea de pe camerele de siguranță care să o surprindă pe sora ta. Nu vom avea nevoie de asta dacă o găsim pe Emma, dar...

– O s-o găsim, spuse ea ferm, apoi se lăsă pe spate și își puse picioarele goale înapoi pe bord.

Unghiile degetelor de la picioare îi erau vopsite în roz, observă el. Avea niște degete teribil de drăgălașe.

După o clipă, ea se întoarse să se uite la el, cu capul înălțat și gura schițând o grimasă.

Privi în direcția ei.

– Vreo problemă?

– După cum spuneam – suprarealist.

El derulă din nou conversația în minte, dar nu înțelese mai mult nici a doua oară.

– Poți să repeți, te rog?

– Tu. Eu. La drum. Nu mă așteptam să te mai văd vreodată, cu atât mai puțin să fim împreună. Chiar dacă suntem împreună doar în virtutea proximității.

– Ah! Privi fix în față și inspiră adânc. Apoi se întoarse suficient cât să o vadă și apucă taurul de coarne. Nu ți-am spus niciodată că îmi pare rău.

– Nu, nu mi-ai spus. Îți pare?

– Bineînțeles.

– Hm...

El se încruntă.

– Asta e tot? Doar *hm?*

– Cred... Nu știu. Probabil nu mi-ai cerut iertare pentru că era inutil. Te gândeai că nu o să mă mai vezi vreodată, deci la ce bun să îți bați capul?

– Nu a fost acesta motivul, spuse el tăios.

Cuvintele ei erau ca un cuțit, iar el regretă că deschisese această portiță. Sau ea o deschisese? Nu era tocmai sigur.

Așteptă ca ea să întrebe care era motivul real, dar rămase tăcută, iar indiferența ei, marcată de tăcerea stăruitoare, durea mai mult decât crezuse vreodată că ar fi fost posibil, mai ales după atât timp.

Kilometrii treceau unul după altul. Doi. Patru. După șase, ea începu să vorbească, vocea ei fiind insuportabil de blândă.

– Am sunat la biroul tău. Mi-au spus că te-ai transferat în Taipei. Ți se năzărise să lași totul și să te muți în Asia, așa cum face multă lume.

– Nu ar fi trebuit să...

– Știu că te-ai întors la Londra.

Cuvintele erau liniare, fără ocolișuri și complet lipsite de emoție.

– Poftim?

O auzise cât se poate de bine.

– Te-am văzut.

El trase aer adânc în piept, dar nu reușea să își tragă sufletul.

– Îmi pare atât de rău!

– Ei bine, cel puțin acum poți spune că mi-ai cerut scuze.

– Eliza...

– Nu. E în regulă. E mai mult decât în regulă. Am supraviețuit, nu-i așa? O vreme, nu am crezut că voi reuși. Sincer, Q. Eram atât de îndrăgostită de tine, încât a fost copleșitor. Cele trei luni? Au părut cât trei vieți și voiam mai mult. Apoi totul a dispărut – paf! Și nu am înțeles. Am fost îngrozită că ți s-a întâmplat ceva. Apoi am fost furioasă. Apoi am crezut că e vina mea. Că era ceva în neregulă cu mine.

– Nu.

Se întinse spre ea, dar ea se feri.

– Dar nu a fost vina mea. Ci a ta. Trase aer în piept, zgomotos. Tu ai dat-o în bară, Quincy. Aveam ceva extraordinar, iar tu ai dat-o în bară. Preț de câteva clipe, se lăsă tăcerea. Voiam doar să mă asigur că știi asta.

– Da, spuse el. Știu chiar foarte bine.

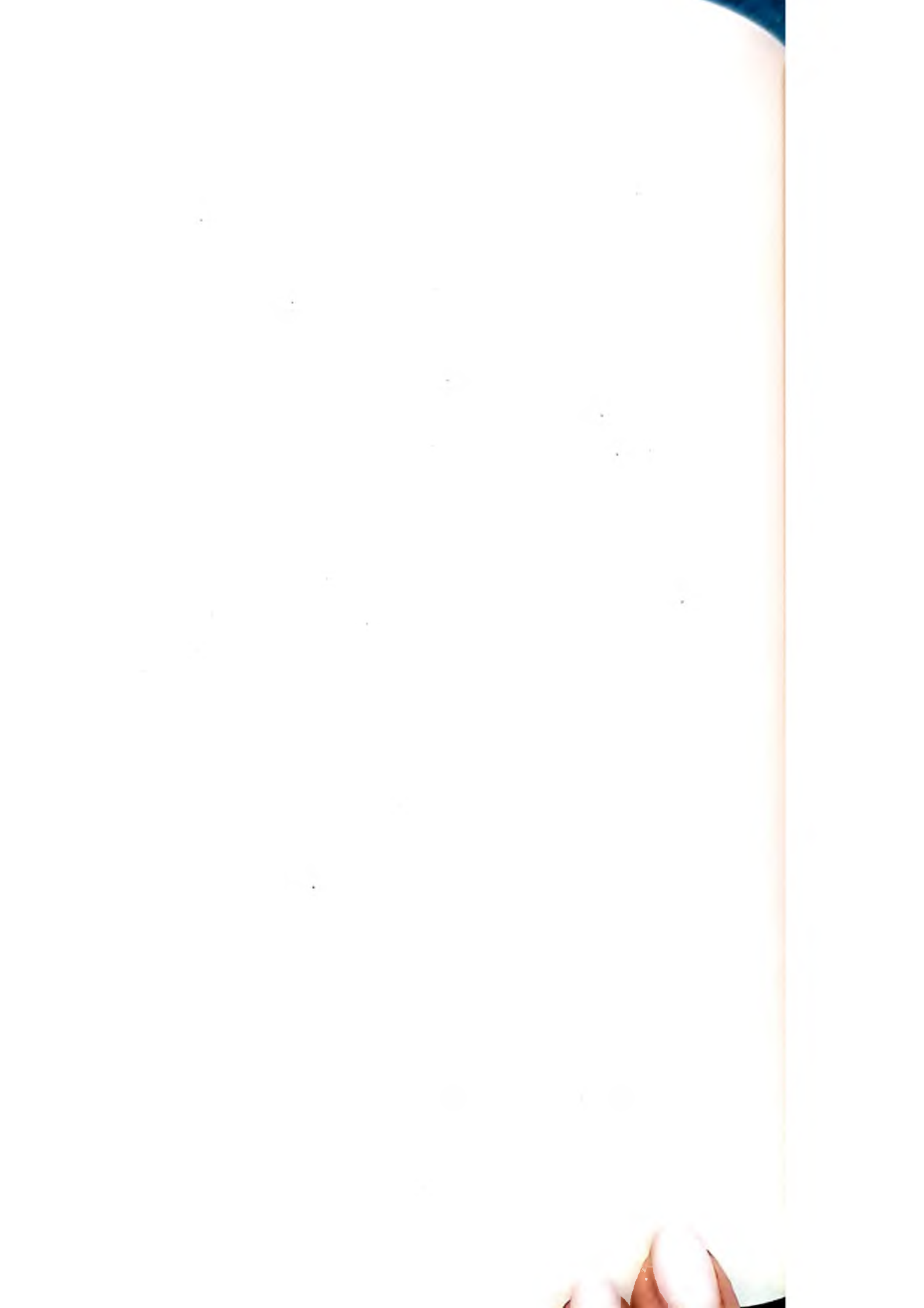

capitolul 16

– Chiar aici, spun eu, arătând spre un drum de pământ plin de bălării, ce se deschide în dreapta.

– Ești sigură?

Lovesc cu piciorul în bord, frustrată, pentru că nu, nu sunt sigură. Nu am mai fost aici de ani întregi. Probabil nu de când eu și Emma am adus-o pe Marissa aici cu cortul, când a împlinit 11 ani.

– E aproape un deceniu de când nu am mai fost aici, răbufnesc eu. Și întotdeauna am fost pasager, niciodată șofer. Așa că nu, nu sunt sigură. Vrei să ne jucăm de-a navigatorul?

Ia mâinile de pe volan, într-un gest de predare. Eu mă calmez.

– Scuze. Sunt îngrijorată, frustrată și... Stai, nu era asta intrarea! E următoarea.

El se uită la mine, dar nu spune nimic. Îi citesc totuși întrebarea în privire. Reușesc să ajung la destinație?

– Serios, îl asigur eu. Vezi X-ul roșu de pe bolovan? E șters, dar încă se distinge. Emma m-a lăsat să îl fac cu spray. Aveam 8 ani. Poate 9. L-am făcut ca să marcăm intrarea. Uitasem complet.

În momentul acesta sunt recunoscătoare pentru simțul prevăzător al surorii mele. Căci ferma se întinde pe vreo 250 de hectare, iar cabana e ascunsă undeva la mijlocul domeniului. Fără repere, șansele de a o găsi sunt foarte mici. Și, deși acest lucru o face să fie o ascunzătoare excelentă, eu mă apropii cu repeziciune de punctul de clacare. Trebuie neapărat să o găsesc pe Emma și să mă asigur că este bine.

– Tot îți mai pare cunoscut? întreabă Quincy după ce mergem pe drumul șerpuitor parcă o veșnicie.

Ezit, nedorind să recunosc că nimic nu mai arată la fel. De ce ar mai fi la fel? În jur nu sunt decât copaci și tufișuri, iar chestiile astea cresc constant. Cu excepția...

„Da."

– Aproape că am ajuns, spun eu, arătând spre un copac uscat, spintecat pe mijloc de sus până jos. Victimă a unui trăsnet, presupun că proprietarii nu au considerat necesar să îl adune de pe jos. Vom urca un mic deal, apoi cabana se află în vale. Acolo, adaug eu cu voioșie, arătând spre drumul de pământ care șerpuiește în sus pe o movilă de pământ, care nu prea poate fi numită deal, dar e suficient de înaltă cât să ascundă vederii ceea ce se află dincolo de ea.

Pur și simplu vibrez în scaun în timp ce urcăm dealul. Fantazez la Emma care ne așteaptă în fața cabanei, cu mâna streașină la ochi pentru a se proteja de soarele după-amiezii târzii.

Însă nu văd asta.

În loc de bucurie, sunt cutremurată de spaimă. Stomacul mi se strânge și mă aud țipând la Quincy să oprească, pentru că trebuie să cobor și să vomit din cauza privelștii oribile din fața mea.

Cabana.

Nu e. Nu mai e acolo. E doar o adunătură de rămășițe carbonizate, încă fumegânde ale stâlpilor de susținere și ale câtorva bucăți de acoperiș. În jur, pământul este și el ars, iar vegetația s-a transformat în cenușă.

Văd ca prin vis cum dau ușa de perete. Picioarele mele bătătoresc podeaua. Îmi ard genunchii și palmele când cad la pământ, apoi brațele puternice ale lui Quincy mă cuprind și mă țin strâns, în timp ce plâng la pieptul lui.

– A fugit, șoptesc eu, în timp ce Quincy mă strânge în brațele lui puternice. Sunt sigură că au fugit!

Quincy nu spune nimic, iar după o clipă, ridic privirea și urmăresc direcția privirii lui.

Jeepul Emmei. Doar că acum e numai o carcasă arsă.

Îmi cedează genunchii și cad la pământ, strânsoarea lui Quincy fiind singurul lucru care mă împiedică să mă prăbușesc cu zgomot.

Se ghemuiește lângă mine, apoi mă ia în brațe, fața îmi e îngropată la pieptul lui și lacrimile mele îi udă cămașa. Cu blândețe, îmi mângâie părul, iar eu încerc să îmi trag sufletul. Încerc să gândesc.

– O vom găsi, spune el, iar eu mă dezlipesc de el, având nevoie să îi văd fața.

– Crezi că le-au luat cu ei, spun eu, simțind cum lăstari noi de speranță își fac loc prin întunericul care mă cuprinde.

– Tu, nu?

Încuviințez încet din cap. Sigur că le-au luat cu ei. O vor pe prințesă – ea e marfa lor. Cât despre Emma... Ei bine, ar valora mult dacă ar reuși să o vândă. Lucru pe care sunt destul de sigură că nu l-ar putea face. Ar vrea cel puțin să o interogheze. Să afle ce știe despre amploarea organizației lor – și cui i-a mai spus.

– Ba da, încuviințez eu. Ba da, sigur că le-ar vrea pe amândouă în viață. Mă eliberez din strânsoarea lui. E prea liniștitoare și nu vreau să mă bazez pe ceva ce nu pot avea. În plus, mi-e greu să gândesc limpede în brațele lui Quincy. Vreau să mă ridic, apoi mă opresc. Cum le-au găsit? Chiar dacă au interceptat mesajul, nu ar fi putut să îl decodifice. Nu crezi?

După încruntătura lui, îmi dau seama că întrebarea aceasta îl macină și pe el.

– Nu, nu văd cum ar fi putut să îl decodifice. E posibil să o fi urmărit de când a plecat de la hotel. Sau să-i

fi implantat un cip prințesei. Nu știu, dar cu siguranță e îngrijorător. Acum problema noastră este exact la polul opus. Dacă vrem să le recuperăm pe sora ta și pe prințesă, trebuie să dăm de urma lor.

– Așa e, spun eu. Cum?

Mă sărută ușor pe creștetul capului, o atingere simplă și degajată, de care sunt mult prea conștientă. Apoi se ridică și își scoate telefonul. Închid ochii și încerc să gândesc în timp ce îl aud.

– Ryan, eu sunt. Ce șanse avem să cerem o favoare pentru supraveghere prin satelit?

În timp ce Quincy joacă rolul de superspion, iau la pas circumferința zonei arse. Ceva nu pare în regulă, pe de altă parte, nimic nu pare în regulă la situația asta. Dacă la asta adăugăm distrugerea singurului loc din copilăria mea în care am câteva amintiri fericite, e un miracol că mă pot concentra la ceva.

Nu-i ca și cum cabana a fost un refugiu fericit cât timp tatăl nostru era în viață. Obișnuia să ne încuie în pivniță când pleca la vânătoare, chipurile ca să nu ne aventurăm prea departe și, din greșeală, să ne pierdem sau să ne împuște cineva, dar Emma spunea că o făcea din cauză că era un nemernic dornic de control, care trebuia să știe în permanență unde să ne găsească.

Ne-a pus să și dormim acolo, dar numai când voia lucrurile alea de la noi. Atunci Emma ocupa patul, iar el îmi spunea că trebuia să stau pe scaunul de lemn. Trebuia să privesc, spunea el. Ca să știu la ce să mă aștept când venea rândul meu.

Mă cutremură această amintire, dar sunt ușurată că nemernicul nu mai e în viață. Sunt ușurată că Emma ne-a scăpat de el.

Și absolut îngrozită la gândul că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Ceva mai îngrozitor decât tatăl nostru.

Tresar când Quincy pune o mână pe umărul meu, atingerea lui readucându-mă în prezent.

- Ești bine?

- Tatăl nostru ne aducea aici, îi spun eu.

Nu spune nimic, ci doar se duce în spatele meu și apoi îmi cuprinde talia cu brațele.

- Și după aceea?

- După?

- Tu și Emma ați venit singure aici, nu-i așa? Ați copt bezele sub lumina stelelor. Ați făcut plimbări până la râu. Ai folosit vechiul aparat Canon ca să faci poze fluturilor. Și ați adus-o pe Marissa aici și ați transformat locul într-un refugiu pentru adevărata voastră familie. Nu într-o cușcă ridicată de un monstru.

Închid ochii, uimită și totodată recunoscătoare că înțelege.

- Nu am copt niciodată bezele, spun eu, zâmbind vag. Emma se temea să nu ardem locul din temelii. Scot un sunet ironic. Presupun că a prevăzut ceva. Dar ai dreptate, adaug eu, întorcându-mă în brațele lui, apoi mă las pe spate ca să-l pot vedea. Am transformat locul în casa noastră. În special pivnița aceea dezgustătoare. Am cumpărat litri întregi de vopsea albă și am zugrăvit toți pereții. Am curățat chiar și tunelul de scurgere ca să scăpăm de mirosul de mucegai, înainte de a... Oh!

Fac un pas înapoi atât de repede încât aproape cad.

- El?

- Tunelul! Oh, Dumnezeule, am uitat de tunel!

- Despre ce...

Dar am plecat în goană, cu Quincy pe urmele mele.

Emma îi spunea tunel de scurgere pentru că apa care se strângea în pivniță în urma unei ploi se scurgea tot timpul în direcția aceea. Dar adevărul e că nu știam care era adevăratul scop al tunelului. Din câte aflasem, cabana nu fusese prima structură pe acel loc. Am găsit ceea

ce părea a fi o fundație de piatră, la o distanță de câțiva metri, când am plantat o grădină de legume și Emma spusese că probabil fusese o casă și că tunelul nostru e posibil să fi făcut parte din ea.

Nu am încercat niciodată să aflăm scopul tunelului, dar odată am intrat în el. O experiență claustrofobică, oribilă, ce m-a făcut să plâng până la urmă pentru că tunelul devenea atât de îngust, încât îmi rupea mânecile bluzei acolo unde umerii mi se frecau de perete. Am vrut să mă întorc, dar nu voiam să mă târăsc înapoi, iar Emma m-a încurajat cu blândețe să continui, spunându-mi că avea să fie mai bine.

A fost mai bine – pentru că, în cele din urmă, am ajuns la capăt. O peșteră mică, pe o fațadă stâncoasă ce dădea spre un curent de apă rapid.

Asta este destinația mea când o iau la fugă și, când ajung la locul de pe stâncă de deasupra peșterii, mă întind pe burtă și mă aplec peste margine.

– Emma! Ariana! Sunteți acolo?

Quincy mă ajunge din urmă și mă trage în picioare.

– Ce naiba?

– Tunelul de scurgere. Arăt în jos. Acolo duce!

Îmi dau seama imediat că a înțeles și, câteva minute mai târziu, se întinde și el pe burtă, privindu-mă cum urmez pietrele de sprijin puse de Emma de-a lungul anilor. Mă strecor în peștera strâmtă, apoi folosesc telefonul cel nou pe post de lanternă.

– Vezi ceva? întreabă el, în timp ce eu cad în genunchi, ușurată. Pentru că acolo, pe peretele de stâncă, se află un mesaj pentru mine. Nu spune decât „În viață".

Dar e de ajuns.

capitolul 17

Se face târziu până ce plecăm, în sfârșit, de la fermă. Suntem amândoi epuizați, fizic și emoțional, iar eu nu am nici un chef de un drum lung cu mașina.

Cu toate astea, sunt surprinsă când Quincy trage la un hotel mic și fermecător în Avila Beach, la doar o jumătate de oră distanță de cabană. Mă răsucesc în scaun.

- Glumești, nu?

Inspiră adânc, întorcându-se să se uite la mine.

- Amândoi ne simțim obosiți și inconfortabil, Eliza, spune el cu blândețe. Avem nevoie de mâncare și de somn. Mâine ne întoarcem în Los Angeles.

Vreau să îi spun că mă bucură faptul că ne oprim aici. În ce îl privește pe Quincy, singurul lucru care m-ar face să mă simt confortabil este să mă ghemuiesc lângă el. Să îi simt brațele puternice în jurul umerilor mei și să aștept ca inimile noastre să își sincronizeze bătăile. Căci, deși apreciez faptul că mă ajută să îmi găsesc sora, mă doare inima atât timp cât sunt în preajma lui.

O parte din mine vrea să îi spună asta. Să îi spun în față că vreau să continuăm drumul ca să ajung acasă. Dar adevărul este că nu contează dacă suntem aici sau acolo. Pentru că va insista să stea cu mine chiar dacă ne întoarcem în LA. Am mers neinvitată la petrecerea lui Lassiter. Roșcatul a murit după o luptă dusă în camera mea. Și i-am ajutat pe Quincy și pe Denny să fure informații. Poate că este Emma prioritară pentru mine –, iar prințesa, pentru Quincy –, dar, orice ar fi, va spune că și eu sunt în pericol. Și va sta lipit ca scaiul de mine.

– Putem rămâne, spun eu. Dar vreau să mănânc la restaurantul de pe terasă. Nu vreau room-service. Vremea e perfectă, oceanul e minunat. Iar apusul se anunță a fi uimitor. Singurul lucru care ar putea îmbunătăți și mai mult lucrurile ar fi să avem o întâlnire. Dar presupun că e bine și trei din patru decât nimic.

Întrucât nu avem bagaje – lucru pe care recepționera aflată la vârsta pubertății pare să îl găsească amuzant –, ne îndreptăm direct spre restaurant. Și, pentru că am nevoie, comand o sticlă de vin. Roșu, pentru că e preferatul meu. Pinot Noir, pentru că e preferatul lui Quincy.

– O să le găsim?

Lansez întrebarea de îndată ce chelnerul ne pune vin în pahare și lasă un coș cu pâine pe masă. Nu am chef de flecăreli sau cocoloșeli și iau o gură sănătoasă de vin, delectându-mă cu furnicăturile din gât și anticipând amețeala care, știu cu siguranță, va urma. Nu am mâncat decât biscuiți toată ziua. Vreau doar să îmi mănânc salata, să îmi beau vinul, să adorm și să nu visez nimic.

Cel puțin asta încerc să mă conving. Ceea ce vreau cu adevărat e ceva de care nu voi mai avea parte vreodată. Și vreau să o fac cu bărbatul care stă în fața mea. Trag aer în piept, mă adun și îi studiez chipul.

Spre meritul lui, nu se eschivează în fața întrebării sau a privirii mele fixe.

– Da, spune el simplu. O să le găsim.

– E un răspuns bun. Acum explică-mi de ce e adevărul și nu o păcăleală.

– Pentru că nu am de gând să accept un eșec și pentru că eu nu mă țin de păcăleli.

Mă las pe spătarul scaunului și sorb lung din vin.

– În mod evident te referi la conduita profesională. Căci în ceea ce privește relațiile personale, eșecul și păcăleala sunt un real talent.

Își împinge scaunul și se ridică.

– M-am scuzat de nenumărate ori, Eliza, deja începe să sune redundant.

– Chiar crezi că am ajuns în punctul acela? Inima îmi bate cu putere. O parte din mine vrea să retragă cuvintele. Vreau doar să iau cina. Vreau doar liniște.

Cealaltă parte din mine vrea să urle, să țipe și să facă scandal. Vreau să îi arunc vinul în față și să sparg paharul de podea. Vreau să aud o explicație, nu o scuză. Pentru că mă doare în cot că îi pare rău. Tuturor le pare rău pentru ceva. Vreau să știu de ce.

Vreau să știu ce naiba am făcut greșit.

Îl privesc nedumerită cum se lasă înapoi în scaun, apoi se întinde să îmi ia mâna.

– Oh, Eliza, iubito! Nu ai făcut nimic greșit. Absolut nimic.

La dracu'!

– Am zis-o cu voce tare?

Colțul gurii îi zvâcnește. În Londra, spuneam întotdeauna lucruri pe care nu intenționam să le spun. De obicei, comentarii despre cât de ridicol de sexy arăta sau cât de mult îmi doream să fac sex în loc să fac orice altceva se întâmpla să facem. Eram întotdeauna îngrozită. El considera că era adorabil. Atât de adorabil încât, de obicei, partea cu sexul se materializa.

Probabil din cauza asta nu am încercat niciodată prea mult să îmi controlez această ciudățenie...

Acum însă sunt extrem de stânjenită și, în timp ce obrajii îmi ard, mâna lui îmi strânge degetele.

– Nu o face, șoptesc eu.

– Ce anume?

Încet, îmi eliberez mâna.

– Nu mă atinge. Este... Aș prefera să nu mă atingi.

Nu suntem împreună. Știu asta. Nu vrea să fim împreună. Înțeleg. Dar trupul meu tot reacționează în fața

lui, iar simpla atingere a degetelor lui în palma mea îmi trimite fiori până în măduva oaselor.

Mă bucur că avem un apartament – și mă bucur că îmi lasă dormitorul mie –, pentru că știu deja că în seara asta voi adormi cu mâinile între picioare. Patetic probabil, dar în momentul acesta chiar nu îmi pasă. După Londra, am crezut că nu îl voi mai vedea niciodată pe Quincy Radcliffe. Date fiind împrejurările, cred că am dreptul la puțin patos și câteva orgasme autoprovocate.

Trage aer în piept și încuviințează din cap.

– Desigur. Cum vrei tu.

– Dar nici asta nu e adevărat, așa-i?

Nu răspunde și nu îl pot învinui. Sunt destul de sigură că am întrecut măsura, nu mai sunt rănită, sunt răutăcioasă. Iau încă o gură de vin ca să mă calmez. Apoi – la naiba cu toate – dau paharul peste cap și îmi mai pun unul. În timpul acesta, observ că și el a terminat, iar eu aplaud în tăcere. Suferinței îi place compania, la urma urmei, așa că îi umplu și lui paharul.

Sosește mâncarea și mâncăm în liniște, în timp ce soarele se cufundă încet la orizont. Este nespus de frumos și simt cum pieptul mi se umple de uimire. În acel moment, simt aceeași speranță și aceeași mirare pe care obișnuiam să le simt cu Quincy. Și faptul că am pierdut toate astea este insuportabil de trist, astfel că îmi scapă o întrebare pe care am jurat că nu o s-o pun vreodată.

– M-ai iubit cu adevărat vreodată?

Văd cum suferința îi brăzdează chipul înainte de a coborî privirea spre farfuria goală. Ecoul întrebării mele se estompează, iar inima mi se strânge, știind că nici măcar nu îmi va da satisfacția de a răspunde.

Îmi stă inima în loc și nu reușesc să îmi recapăt suflarea. Înghit în sec, apoi clipesc întorcând privirea, încercând cu disperare să nu plâng.

– Atunci de ce?

– Te rog, spune el. Te rog, nu mă întreba asta!

Ba vreau să fac exact asta, dar vine chelnerul, iar Quincy cere nota. O pune în contul camerei, apoi se ridică, fără să mă întrebe dacă am terminat. Sigur că nu am terminat, dar îl urmez supusă, cu intenția clară de a continua discuția odată ajunși în cameră. Mă iubește. Dacă mă iubește, atunci putem face relația să meargă. Și nu înțeleg de ce el nu pricepe asta.

– Trebuie să vorbim despre asta, spun eu în secunda în care ușa apartamentului se închide în urma noastră.

Dar Quincy clatină din cap.

– Suntem amândoi obosiți. O să fac un duș rapid și apoi dormitorul îți aparține în totalitate.

– Quincy, te rog. Noi...

– Mâine, spune el. O să stau să te ascult mai bine de trei ore. Se întoarce și se îndreaptă spre baie, lăsându-mă în picioare în living, întrebându-mă ce naiba să fac acum.

Nu sunt pregătită să pun capăt discuției. Nu pot să las totul deoparte până mâine, când se va aduna și se va retrage și mai mult. Tocmai mi-a spus că mă iubește. Același bărbat care m-a părăsit fără măcar să îmi spună „pe curând".

În ce mă privește, nu-i datorez nimic, cu siguranță nu acceptarea politicoasă a cererii lui de a pune pur și simplu conversația pe pauză.

Dimpotrivă, el a jucat murdar în Londra. Eu pot juca murdar acum.

Și, cu toate că sunt îngrozită că aș putea întrece o limită de unde nu am cum să mă întorc, îmi dau jos hainele și mă îndrept spre baie, apoi răsucesc clanța, deschid ușa și pășesc de pe covor pe gresia alunecoasă și rece.

Dușul este imens și închis în sticlă. E cu fața la perete și nu mă vede. Preț de o clipă, mă bucur de priveliștea spatelui său musculos și a feselor ferme, în timp ce dă capul pe spate și lasă apa să îi inunde fața.

Are o aluniță pe partea stângă, chiar deasupra șoldului. Văzând-o acum, îmi imaginez cum s-ar simți sub degetele mele. De câte ori i-am atins pielea și i-am mângâiat leneș acel loc, în timp ce stăteam întinși în pat după ce făcusem dragoste?

Vreau asta din nou. Acea intimitate. Nici măcar sex nu-mi doresc, deși nu voi nega felul în care trupul meu tânjește după el acum sau căldura crescândă dintre coapsele mele. Dar nu acesta e esențialul. Îmi lipsește apropierea noastră. Atingerile dulci. Discuțiile lungi din noapte. Felul în care a știut întotdeauna să mă strângă în brațe și să mă facă să mă simt în siguranță.

Înghit în sec ridicol de tristă și, pentru o clipă efemeră, îmi vine să ies, îngrozită la gândul că, dacă merg la el, iar el mă respinge din nou, nu voi mai supraviețui pierderii.

Dar nu supraviețuiesc nici acum, nu-i așa?

Încă de când am revenit din Londra sunt în purgatoriu. Jelesc pierderea lui. Nu merg mai departe.

Poate că e greșit să îl presez, dar a greșit când a plecat așa cum a făcut-o.

Am nevoie de o încheiere. Am nevoie să știu dacă mai avem cea mai mică șansă.

Fie fac un pas în încercarea de a pune înapoi piesele vieții noastre, fie el trebuie să termine ce a început și să mă distrugă cu totul. Într-un fel sau altul, e timpul pentru un nou început, iar primul pas este să traversez baia aceasta.

Îndreptându-mi umerii, pornesc. Încă nu s-a întors, ceea ce face totul mai ușor, deși sunt surprinsă că nu știe

că sunt aici. Quincy e întotdeauna atât de conștient de ceea ce în jur!

Mă opresc când ajung la duș și trag aer în piept să îmi fac curaj. Apoi întind mâna spre mânerul ușii de sticlă.

Văd cum i se îndreaptă trupul când o deschid. Înmărmuresc, apoi îmi spun că am traversat deja râul Rubicon. Nu are sens să mă opresc acum.

– Speram să te răzgândești, spune el, tot cu spatele la mine și îmi dau seama că a știut tot timpul că sunt acolo.

– Am fost aproape, recunosc eu. Dar cred că merită să ne asumăm acest risc.

Mă strecor în spatele lui și îmi pun brațele în jurul taliei lui.

– Nu voiam să te resping, spune el.

– Păi, nu ai de ce să o faci. Îmi lipesc buzele de omoplatul lui, mâinile mele mângâindu-i ușor abdomenul inferior. Liberul-arbitru și chestii din astea. E la modă.

Nu-l văd zâmbind și nu-l aud chicotind. Dar mușchii lui se cutremură puțin, ceea ce, cred eu, poate fi din cauza râsului, iar eu mă bucur în tăcere.

– Mi-aș dori să nu fi intrat aici.

Risc și îmi las mâna să alunece încet în jos, apoi zâmbesc când descopăr că are erecție.

– Serios? Nu pari nemulțumit.

De data asta știu sigur că îl aud chicotind.

– Sunt om, Eliza. Nu am zis niciodată că nu te doresc. Dar nu pot să te am.

Mă inundă un val de frustrare și încerc să nu se simtă în vocea mea.

– Ba da, poți. Sunt chiar aici.

Mă strecor pe lângă el, trebuie să îl văd.

– Vorbește-mi, Quincy! Spune-mi ce s-a întâmplat și atunci poate că voi înțelege. Te închizi în fața mea.

Ca și cum ai trage o poartă din aceea imensă de metal. Bum și ai dispărut. Ai idee cât de tare doare asta?

Mă uit la fața lui și îl văd cum tresare. Înțelege – sunt sigură de asta. Știe că m-a rănit.

Și mă vrea.

Dar nu cedează deloc.

Pur și simplu nu înțeleg.

– Eu sunt de vină? De data aceasta, nu reușesc să îmi ascund frustrarea din glas. Sau doar te-ai hotărât să iei calea celibatului? Scoate un sunet care seamănă cu un râset și simt cum lama fierbinte a geloziei taie prin mine. Oh, excelent! Deci te-ai culcat cu altele de când ai plecat. Până la urmă, eu sunt de vină.

Nesimțitul! Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu spun acest ultim cuvânt cu voce tare.

– Nu m-am culcat cu ele. Le-am tras-o.

Lacrimi, lacrimi idioate îmi pișcă ochii.

– Și eu? De ce nu?

Expresia lui e atât de blândă, încât lacrimile aproape mi se rostogolesc pe obraz și sunt bucuroasă că suntem la duș, unde probabil nu le va vedea.

Îmi cuprinde cu grijă capul.

– Pentru că tu ești importantă.

Clatin din cap, neștiind dacă sunt confuză, furioasă sau tristă. Știu doar că nu e bine.

– Mi-ai spus odată că o să mă protejezi. Îți amintești? Ai arătat spre dormitorul mamei tale și mi-ai spus povestea.

Îmi amintesc totul. Cum îl băgase sub pat. Cum își dorise să iasă și să lupte pentru ea, dar fusese prea speriat. Și cum mai târziu a jurat că nu va mai permite să se întâmple din nou.

– Și nu mi-am ținut promisiunea? Cuvintele lui sunt aspre – știu că am atins un punct sensibil. Nu te-am scos de la The Terrace?

– Ba da. Dar asta nu repară lucrurile. Pentru că tu ești cel care m-a rănit, Quincy. M-ai rănit când ai plecat.

Văd cum mânia îi brăzdează chipul, dar o ascunde rapid, transformându-se în acceptare în timp ce încuviințează încet. Și apoi văd regretul.

– Crezi că eu nu știu asta? Crezi că nu mă urăsc pentru asta în fiecare zi?

– Și atunci de ce?

Tremur, dar nu e din cauza apei. E încă fierbinte, umplând încăperea cu abur. Nu, tremur de frică, pentru că nu am idee care va fi răspunsul lui, dar sunt sigură că nu îmi va plăcea.

Vrea să deschidă gura și am impresia că o să îmi spună. Dar apoi pumnul lui se repede cu atâta tărie în sticla de la duș, încât mă mir că nu se face țăndări.

Rămân cu gura căscată, neștiind dacă sunt speriată de ieșirea lui sau mulțumită că am obținut o reacție. Nu am timp să decid, pentru că brusc mă apucă de umeri. Mă lipește cu spatele de perete și mă țintuiește acolo, privindu-mă cu ochi sălbatici.

– Nu pricepi? Nu pot fi bărbatul de care ai nevoie.

– Nu cer să fie pentru totdeauna, mint eu. Doar pentru clipa asta. Nu înțelegi? Îndrăzneață, îi cuprind erecția. Iar în clipa asta am impresia că ești pregătit.

Preț de o clipă, doar ne uităm unul la altul, respirând greu. Apoi se apleacă, îmi prinde gura și mă sărută, lung și apăsat.

E rai și iad în același timp. Asta e ce mi-am dorit. După asta am tânjit. Și mă tem că se va evapora mult prea repede. Dar, la naiba, voi lua ce pot acum și la dracu' cu consecințele!

Cu această mantra, îmi pun brațele pe după gâtul lui și apoi pur și simplu urc pe el, până când spatele mi-e sprijinit de perete, dar picioarele îmi sunt încolăcite strâns în jurul taliei lui.

Răsucește robinetul, oprind apa, apoi iese din baie, mergând până la pat. Suntem amândoi uzi, dar nu îmi pasă. Nu îi dau drumul pentru nimic în lume. Nu până când nu mă lasă pe pat, acoperindu-mi apoi sânul cu gura.

Gem și mă arcuiesc în timp ce el suge cu putere, trimițând scântei electrice care pornesc de la sân până jos, în punctul central. De parcă firul ar fi vizibil, el îl urmărește de-a lungul corpului meu cu buzele, până când, în cele din urmă, își îngroapă fața între picioarele mele, iar limba lui face tot felul de minuni, în vreme ce degetele lui alunecă adânc în interiorul meu, iar eu îmi legăn șoldurile, dorindu-mi mai mult. Dorindu-mi totul.

Când începe să-și facă drum cu sărutările înapoi spre partea de sus a trupului meu, știu ce urmează – ce ne dorim amândoi – și tremur de nerăbdare și de dorință. Mă întind, ducându-mi mâinile deasupra capului, așteptând ca el să mă apuce de încheietură. Să mă țină nemișcată și să mă penetreze adânc. Sau să mă întoarcă pe partea cealaltă și să mă plesnească înainte de a se afunda adânc în mine.

Și totuși, nu face nimic din toate astea.

Gura lui mă tachinează, mâinile lui mă mângâie și totul se simte delicios și minunat. Nu mă plâng, dar, în același timp, vreau să mă întorc în trecut. Îl vreau pe Quincy care mă poseda. Care mă forța să mă predau. Care mă lăsa să alunec în propria dorință și să mă pierd, în siguranță, în acele locuri întunecate. Pentru că de asta am nevoie acum. Având în vedere că Emma a dispărut și teama mă macină, am nevoie ca el să mă împingă până la limită. Am nevoie să știu că pot merge până acolo și că mă pot întoarce în siguranță.

Dar nu o face. Mă cunoaște al naibii de bine – a știut întotdeauna exact de ce aveam nevoie. Totuși, pur și simplu nu o face.

În schimb, mă ține pe spate și mă călărește agresiv și, da, mă simt minunat, chiar dacă e puțin îmblânzit. Îmi agăț picioarele în jurul lui și îi prind fesele cu mâinile, trăgându-l mai adânc și mai puternic. Până când, în cele din urmă, fricțiunea dintre trupurile noastre mă trimite învârtindu-mă până la limită și explodez, trupul meu încordându-se strâns în jurul lui, iar el mă urmează în stratosferă.

E incredibil. Uluitor. Și nici pe departe suficient...

Înăbușindu-mi un oftat, îmi împletesc degetele în părul lui. Se întinde peste mine și mă trage mai aproape. Vreau să vorbesc, deși nu sunt sigură ce intenționez să spun. Nu contează, pentru că îmi pune un deget pe buze.

– Ai câștigat războiul, iubito! Lasă-mi mie această mică victorie. Lasă-mă doar să te țin în brațe! Lasă-mă să adorm cu tine în brațe!

Întrucât nu e deloc o cerință dificilă, accept și mă cuibăresc lângă el, simțindu-mă în siguranță și iubită pentru prima dată de foarte multă vreme.

Plutesc între starea de veghe și cea de somn, până când sunt trezită cu totul de bărbatul de lângă mine care se agită și se întoarce.

Mă întorc, sprijinindu-mă într-un cot, apoi pun cu grijă o mână pe pieptul lui și încerc să îl trezesc din visul lui.

Dar, înainte să înțeleg ce se întâmplă, mă apucă de încheietura mâinii și mă azvârle jos din pat. Aud ecoul propriului strigăt în cameră, în timp ce mă izbește de perete, tăindu-mi răsuflarea.

Încerc să îmi trag sufletul, dar e imposibil acum, pentru că mâna lui se află în jurul gâtului meu, iar eu încep să ametesc, sunt îngrozită și complet confuză.

Disperată, ridic genunchiul și reușesc să îl lovesc între picioare. Urlă și deschide ochii, dar e clar că este prins

într-un coșmar și nu mă vede. Cel puțin mâna lui nu mă mai strânge de gât. Și când vrea să mă prindă iar, fac singurul lucru care îmi vine pe moment în cap. Strig.

– Rață! Rățușcă! Rață! strig din toți rărunchii și sper din suflet ca vechiul cuvânt de siguranță să ajungă până la el.

capitolul 18

– Rață! Rățușcă! Rață!

Cuvintele îi răsunară în cap, dincolo de ceața roșiatică a amintirilor, iar Quince se poticni în spate, înțelegând cu groază că se năpustea asupra Elizei, care părea îngrozită.

Asta era. De asta plecase. De asta avusese dreptate să stea departe de ea. Misiunea din Berlin îl distrusese. O pierduse pe Shelley. Se pierduse pe sine.

Și chiar dacă ei nu i-o luaseră pe Eliza, o pierduse și pe ea.

Trase aer în piept, cu mintea încurcată în gânduri sălbatice și emoții violente. Dumnezeule, trebuia să nu o atingă! Fusese un idiot să creadă că avea să fie în regulă. Să creadă că mai putea avea vreodată o șansă.

Îl distruseseră de-a binele și complet, iar el ar fi făcut bine să țină minte asta.

– Quincy? Se întinse spre el, cu un gest nesigur și o expresie îngrijorată. Fată isteață. E în regulă. Ești treaz acum. Totul e în regulă.

El scoase un sunet brut – lucrurile erau departe de a fi în regulă –, apoi se îndepărtă de ea, clătinând din cap. Deschise gura, ca și cum ar fi avut cuvintele care să poată explica totul, dar bineînțeles că nu le avea. Era distrus, iar acest lucru era destul de evident. Ce mai putea să adauge?

Ridică mâinile, parcă încercând să îi respingă compasiunea. Evitând expresia ei confuză și preocupată, se întoarse, își văzu blugii lăsați pe spătarul scaunului și îi trase pe el. Nu se obosi să își ia o cămașă. Nu se obosi

să se încalțe. Ieși doar pe terasa din spate, deschise portița de metal și o luă pe cărarea ce ducea spre mare.

Cerul era senin, luna aproape plină atârna destul de jos pe cer, lumina ei reflectată luminând agitația valurilor care se rostogoleau. Stătu pe mal, lăsând apa rece a Pacificului să îi ude picioarele goale. Pentru o clipă, se lăsă pradă fanteziei că putea să înainteze în apă. Că putea să înoate către orizont, până când oboseala avea să îl tragă la fund, iar el avea să cadă adânc și adânc, doar pentru a se ridica din nou triumfător, purificat de tot răul la care fusese martor. Ororile care se țineau scai de el îl pătau și îl murdăreau.

Dar nu avea timp de fantezii prostești și știa al naibii de bine că sângele de pe mâinile lui nu putea fi spălat niciodată. Astfel că își încrucișă brațele la piept ca să se protejeze de frig și porni de-a lungul țărmului, fără un alt motiv decât acela de a-și limpezi gândurile și de a induce oboseala. Pentru ca astfel, cu puțin noroc, când se întorcea în cameră, să se poată strecura înăuntru fără să o trezească pe Eliza, să se întindă pe canapea și să doarmă.

Sigur că nu se întâmplă așa. Trebuia să știe că ea nu avea să îi ușureze situația. Și nu putea face absolut nimic să o evite, pentru că ea stătea așezată pe o pătură, pe nisip, chiar în mijlocul cărării pe care trebuia să o apuce pentru a ajunge înapoi în cameră.

– Ar trebui să dormi, spuse el, rămânând în picioare la marginea păturii ei.

Ea îi întinse cămașa, iar el o acceptă recunoscător.

– Și tu la fel. Făcu semn din cap către locul liber de pe pătură, lângă ea. Ar trebui să stăm de vorbă.

– Sunt obosit. Nu vreau decât să intru.

– Așază-te, spuse ea. Îmi datorezi asta.

– Pentru că te-am atacat.

Nu era o întrebare.

Ea tresări.

– Nu. Serios! Pentru că m-ai părăsit. Pentru că m-ai lăsat în întuneric ani întregi. Pentru că nu ai avut încredere că te pot ajuta așa cum m-ai ajutat tu pe mine. Își încrucișă brațele la piept. Asta crezi tu despre mine? Că te-aș da la o parte din cauza unui coșmar?

El nu răspunse. Dar se așeză.

Ea nu îl presă. Nici măcar nu se uită la el. Stătea doar cu genunchii ridicați la piept și cu a doua pătură înfășurată în jurul umerilor. Întinse mâna stângă și îi prinse mâna dreaptă și, deși primul lui instinct fu acela de a se feri, nu o făcu. Dorea atingerea ei, confortul siguranței că ea era acolo cu el. Că nu îl ura pentru ceea ce se întâmplase. Și consolarea că nu o alungase, speriind-o.

Nu voia ca ea să știe ce se întâmplase la Berlin, dar, în același timp, voia să îi povestească. Îi lipsise atât de mult! Poate că, dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată, ar fi putut trăi cu acest gol în stomac. Dar o revăzuse. Ea se află acolo, la hotelul The Terrace, o văzuse și totul se schimbase.

În primul rând, el.

– Quincy?

Ea vru să se răsucească din talie, intenționând în mod evident să îl verifice.

– Nu, spuse el. Stai acolo! Lasă-mă un minut!

Făcu așa cum o rugă. Și, deși nu ar fi crezut vreodată că ar fi fost posibil, el se auzi cum începe să povestească.

– Probabil ți-ai dat seama că nu am lucrat niciodată în domeniul finanțelor. Și, deși am fost în China, în Hong Kong și Taipei de multe ori, în acea vară nu am fost. Făcu o pauză, dar ea nu îl întrerupse și nici nu se întoarse să-l privească. Trase aer adânc în piept, recunoscător, și continuă: În schimb, am primit o misiune rapidă și ușoară de escortare. O favoare pentru o persoană importantă din Berlin. Nimic mai mult. Risc foarte

scăzut. Fără spionaj. Doar o delegație ca oricare alta. La acea vreme lucram și pentru MI6 și pentru Deliverance, dar eram în concediu din ambele locuri și mă distram de minune.

Ea lăsă capul jos, iar el observă o urmă de zâmbet. Îi puse un deget sub bărbie și îi ridică fața spre el.

– Tu ai fost cea mai bună parte din acel concediu.

Ea zâmbi și dădu să întoarcă din nou privirea.

– Nu. E în regulă, spuse el și o strânse și mai tare de mână. Oricum, după cum spuneam, trebuia să fie ceva neînsemnat. Fata călătorise cu niște prieteni care se dovediseră a fi mai petrecăreți decât ea. Își sunase tatăl să vină să o ia din Londra și să o ducă înapoi acasă, dar el era în Hong Kong. Așa că acesta l-a sunat pe șeful meu să îi ceară o favoare. Nu trebuia decât să o duc acasă în Berlin.

– Presupun că nu a mers bine.

– Nu. Chiar deloc. Trase din nou aer în piept, încercând a se gândi cum să îi explice cât mai repede și cât mai simplu. Voia să îi povestească, dar nu voia să zăbovească prea mult. Și odată ce îi povestea și atmosfera se detensiona, voia să se culce și spera să nu viseze.

– Am căzut într-o ambuscadă, spuse el repede pentru a termina odată. Am fost răpiți și duși într-un depozit abandonat. Cinci bărbați. Nu-l mai văzusem pe nici unul dintre ei. Sau cel puțin așa credeam. Dar se pare că le văzusem gleznele când aveam 7 ani.

El văzu mișcarea gâtului ei când înghiți în sec.

– Uciderea mamei tale?

– Presupun că nu s-au mulțumit să îi ucidă doar pe ea și pe tatăl meu. Voiau să extermine întreaga familie. Dar, mai mult decât atât, voiau să ne tortureze. Se ridică pentru că nu putea sta locului cât povestea restul. Au început cu Shelley, spuse el, cu spatele la ea și privirea către ocean. Era o misiune simplă. Să duc fata acasă

la Berlin. Vocea lui se poticni, lacrimile blocându-i gâtul. I-am spus că va fi în siguranță. M-au doborât cu o armă cu tranchilizante. M-am trezit legat de un perete, complet gol. Iar Shelley era pe un scaun în fața mea. Cu brațele legate. Cu gleznele legate. Încă îmbrăcată. O pieptănaseră. Au zis că voiau să arate bine pentru mine. El întoarse capul, suficient cât să se uite peste umăr și să îi vadă expresia îngrozită. I-au făcut poze. Cu un Polaroid. Le-au lăsat să cadă acolo, pe podeaua depozitului. Apoi au îndreptat o armă spre ea și i-au spus că avea să moară. Dar, dacă mă implora pe mine, poate că aveam să o salvez.

– Oh, Dumnezeule!

Cuvintele ei erau blânde, abia șoptite, dar îi frângeau inima.

– Avea doar 16 ani. Și da, m-a implorat. Chiar a plâns, și fiecare rugăminte îmi sfâșia sufletul. Jur pe Dumnezeu că și eu am murit în acea zi!

– Au împușcat-o.

El se întoarse către oceanul întunecat și infinit.

– Direct între ochi.

– Ție ți-au dat drumul?

Pufni.

– M-au violat. Vocea îi era liniară, lipsită de emoții. Din nou și din nou.

Când se uită din nou la ea, părea amorțită. Așa cum se simțea și el.

– Cum ai scăpat?

El își împreună degetele la ceafă și închise ochii, lăsând amintirile să îl năpădească doar de data aceasta.

– O parte din instructajul meu s-a axat pe rezistența la droguri. Uneori, mă drogau și mă dezlegau. Cred că și-au dat seama că era mai special dacă mă violau așa. Mă amețeau, dar nu mă voiau complet inconștient, pentru că nu ar mai fi fost distractiv. O dată, nu au folosit

suficiente droguri. Pentru oricine altcineva ar fi fost de ajuns. Dar eu aveam o oarecare rezistență. M-au atins, iar eu am explodat. După acea izbucnire inițială, nu îmi mai amintesc nimic. În mintea mea sunt doar o ceață roșiatică, mirosul de sânge și sunetul strigătelor lor.

Eliza era tot cu genunchii la piept și îi îmbrățișa strâns, cu ochii mari și gura deschisă de groază.

– Când mi-am revenit în fire, erau toți morți, împrăștiați și plini de sânge pe jos. Cinci cadavre lățite și însângerate. I-am lăsat acolo pe podeaua depozitului. Am plecat. Am ajuns la casa de siguranță din Berlin și am cerut ajutor prin radio, apoi am leșinat. Când mi-am revenit, le-am dat coordonatele, dar cadavrele dispăruseră. Am stat în spital săptămâni la rând. Apoi m-am întors la Londra pentru fizioterapie. Cred că mă întorsesem de vreo două săptămâni când m-ai văzut, dar eu te-am văzut înainte de asta.

Ea ridică brusc capul, încruntându-se.

– Poftim? Unde?

– Erai cu prietena ta. Femeia aceea slabă, cu păr negru și cârlionțat. Ne-ai făcut odată cunoștință la teatru și...

– Da, Alicia. Am ieșit de câteva ori cu ea la prânz după ce ai plecat – de fapt, am cam petrecut timp împreună.

– Nu am putut s-o fac, spuse el simplu. Râdeai. Păreai fericită. Iar eu eram într-o stare depresivă, însetat de răzbunare. Nu dormeam din cauza coșmarurilor. Și nu am putut...

Se opri, clătinând din cap.

– Ce nu ai putut?

– Sexual. Emoțional. Clătină din cap, frecându-și tâmplele. Nu eram într-o stare bună. Nici acum nu sunt.

El observă jocul emoțiilor de pe chipul ei și fu sigur că ea încerca să se gândească la un argument. La niște cuvinte magice care să facă totul să fie bine, când nu exista, de fapt, nimic magic.

– Uneori, am impresia că sunt blestemat, spuse el. Mama mea. Tatăl meu. Apoi eu.

– Nu, spuse ea simplu, iar el doar pufni, apoi ridică încheietura mâinii, arătându-i ceasul Patek Philippe.

– Ți-am spus vreodată de ce îl port? E o busolă, continuă el când ea clătină din cap.

– Nu e doar un ceas?

– Vreau să spun că mă ghidează. A fost al tatălui meu. M-au lăsat să îi caut prin lucruri după ce i-au descoperit cadavrul. Ceasul era un cadou primit de el de la familia regală. I-a trădat. A trădat țara. Așa că acest ceas a devenit busola mea. Îl port ca să țin minte că trebuie să mă controlez foarte bine. Să gândesc întotdeauna înainte de a acționa. Trase aer în piept. Nu am făcut-o în seara asta și îmi pare rău.

– Erai prins într-un coșmar.

– Nu ar fi trebuit să te duc în pat de la bun început.

Ea se ridică și făcu un singur pas către el.

– Nu mi-ai făcut rău. Te-ai trezit.

Cuvintele ei înfloriră în interiorul lui, asemenea unei minuscule semințe de speranță. Dar nu se putea încrede în asta. În schimb, spuse:

– Mi-ai lipsit.

Un zâmbet timid apăru pe buzele ei.

– Mă bucur nespus că nu sunt singura care simte asta.

– Mi-ai lipsit, repetă el. Și a fost al naibii de bine să te ating din nou. Dar nu știu cum să fac să fie bine.

– Putem încerca?

În interiorul lui, monstrul se ghemui. O vină rece și o furie roșie.

– Nu știu.

– Nu a fost vina ta. Știi asta, nu? Nici ce i s-a întâmplat lui Shelley. Nici ce ți s-a întâmplat ție.

– Știu, spuse el simplu. Dar nu e suficient că știu.

capitolul 19

– Totul e în regulă între voi?

Speriată, ridic privirea de unde stau cu picioarele scufundate în capătul mai puțin adânc al piscinei lui Damien Stark. Denny stă deasupra mea, uitându-se în jos, ochii ei verzi reflectând îngrijorarea care îi răzbate în glas.

– Poftim? Între mine și Quincy? Desigur. Vorbesc cu convingere, de parcă tăria pe care o adaug cuvintelor mele le face să fie adevărate. Ce te face să întrebi?

Denny clatină din cap.

– E doar un sentiment. Își scoase sandalele din picioare și se așază lângă mine, bălăngănindu-și picioarele în apa limpede precum cristalul. Am ajuns să îl cunosc destul de bine și pare abătut azi. Și tu, la fel.

– Pe mine nu mă cunoști suficient de bine ca să știi dacă sunt abătută.

Denny îndreaptă un deget spre mine.

– Adevărat. Ar trebui să ne cunoaștem mai bine.

Râd.

– Poate că azi nu este cea mai potrivită zi pentru asta. Se vor întoarce toți în curând.

Întreaga echipă de la Stark Security – inclusiv, în mod implicit, subsemnata – s-a adunat la incredibila casă din Malibu a domnului Stark pentru o petrecere spontană de primire a prințului Michel de Eustancia, unchiul prințesei Ariana și director al Securității Naționale din acea țară mică. Sosise în Malibu cu un mic grup de bodyguarzi, în vreme ce echipa de informații rămăsese în apartamentele din hotelul Stark Century,

împreună cu Liam Foster drept persoană de contact din partea SSA.

Momentan, prințul și majoritatea celorlalți oaspeți se află în imensul garaj subteran al domnului Stark. Se pare că prințul Michel este un admirator al mașinilor de epocă, la fel ca Damien Stark.

– În situația de față, continui eu, nu sunt sigură că azi e cea mai potrivită zi pentru a discuta despre relația mea cu Quincy. Ar trebui să ne concentrăm asupra prințesei.

Denny clatină din cap.

– Un mic sfat gratuit? Promit că valorează mai mult decât dacă te taxez.

– Bine.

– Nu poți continua să gândești așa. Nu dacă vrei să supraviețuiești în domeniul acesta.

– Sunt actriță. Nu sunt tocmai în domeniu.

Denny își dă ochii peste cap și lovește din picior, stropind cu apă.

– În regulă. Reformulez. Dacă vrei să reușești într-o relație cu cineva din acest domeniu, trebuie să înveți că nu poți aștepta ca lucrurile să se calmeze. Pentru că nu se vor calma niciodată.

Clipește des și îmi dau seama că e pe cale să plângă.

– Denny?

– Scuze! Își trage nasul, apoi își freacă fața cu palmele. Scuze, uneori sunt cât se poate de bine și apoi gata, nu mai sunt. Dar tocmai asta e ideea. Aș da orice ca Mason să fie aici. Să vorbim despre lucrurile care au rămas nespuse. Să avem o viață pur și simplu. Am luat totul de bun înainte – adică înainte de misiunea lui. Și acum nu am mai primit vești de atâta vreme, încât încep să mă întreb dacă voi mai avea vreodată șansa să spun lucrurile care au rămas nespuse.

O iau de mână și o strâng.

– Vei avea.

E un comentariu stupid, pentru că nu am de unde să știu asta. Dar vreau să cred că va fi așa. Și în clipa aceea, cred că asta are nevoie să audă.

Își ridică picioarele pe punte.

– Îmi pare rău. Nu intenționam să devin siropoasă. Mă gândesc la toți anii fără Quincy.

– Înțeleg. Serios.

– Bine. Atunci vorbește cu el. Între voi e ceva real. Nu lăsa să se piardă în tot vacarmul acesta! Expiră zgomotos. Dumnezeule, vorbesc ca o bunică băgăreață! Dar eu doar vreau să cred că, dacă atrag o karma pozitivă în privința relațiilor, universul mi-l va trimite înapoi.

Nu am idee ce să spun, așa că doar mă întind spre ea, o strâng de mână și îi mulțumesc.

Ea ridică un umăr.

– Dacă mă bag unde nu-mi fierbe oala, spune-mi să tac. Dar Quince îmi este ca un frate, iar tu chiar îmi placi. Vreau să văd cum voi, doi nebunatici, faceți lucrurile să meargă.

Râd.

– Și tu îmi placi, spun eu, lucru care e o subestimare.

Ezit, mușcându-mi buza inferioară în timp ce mă uit la Denny. Apoi decid că nu am nimic de pierdut și apuc taurul de coarne.

– Cât de multe știi? Despre trecutul lui Quincy, vreau să zic.

– Ah, păi aș putea să te întreb același lucru.

Eu zâmbesc larg.

– Dar eu am întrebat prima.

– În regulă. Dar rămâne doar între noi, fetele, da? Dacă din greșeală îți spun ceva ce nu știi, nu ai aflat de la mine. Și știi că singurul motiv pentru care vorbesc cu tine este binele lui. Dar și din cauza vinului și a bârfei.

– Pe cuvânt de cercetaș, spun eu, făcând apoi semnul cercetașilor.

– Cred că ai greșit semnul, dar nu contează. Își strâmbă buzele, căutându-și cuvintele, apoi spune:

– Știi despre tatăl lui?

– Da. Și despre mama lui. Și că încă are casa – sau cel puțin o avea când eram împreună în Londra.

– Atunci știi că asta îl macină. Povestea cu tatăl lui. Faptul că nu a reușit să își salveze mama.

Încuviințez din nou din cap.

– Mai e ceva. Ceva important, care l-a dat peste cap când lucra încă pentru MI6 și Deliverance. L-ai întâlnit pe Dallas, nu-i așa?

Ultimul detaliu pare a nu avea legătură și îmi ia un minut să îmi amintesc că Dallas Sykes este prietenul lui Quincy, cel care a înființat Deliverance, despre care am aflat recent că este un fel de organizație justițiar-paramilitară, în prezent defunctă, care a existat în principal pentru a localiza și salva copii răpiți.

– Nu încă, spun eu. Dar am văzut poze cu el în ziarele de scandal. Nu e aici?

Ea încuviințează.

– El și Stark sunt prieteni și cred că îl cunoaște și pe prințul regent, tatăl Arianei. Dallas e ca un crai al lumii occidentale. Sau era înainte să se căsătorească. Oricum, nu e important. Ziceam doar că s-a întâmplat ceva atunci. Ceva foarte rău, cred, dar nu cunosc detaliile.

Având în vedere că nu știe nimic, nu sunt sigură de ce îmi spune asta. Probabil mi se citește confuzia pe față, pentru că adaugă:

– L-am întrebat odată dacă vrea numele psihologului meu – merg uneori la el, când e prea greu să mai suport despărțirea de Mason.

– Oh! Mă ridic, interesată. A acceptat?

– Nu și nu mi-a spus de ce. Dar cred că din cauză că muncea atât de mult, încât să nu îi pese suficient cât să aibă grijă de persoana lui. Se ridică în picioare, apoi

ridică din umeri, uitându-se la mine. Cred că acum s-ar putea să-i pese suficient.

Zâmbesc, teribil de măgulită de cuvintele ei.

- E o petrecere și merg să îmi iau ceva de băut, îmi spune ea pe un ton care sugerează că e timpul să lăsăm deoparte subiectele serioase. Vrei ceva?

- Nu, mulțumesc. Poate mai târziu. În clipa aceea, mă gândesc la spusele ei. Sau, de fapt, mă gândesc la Quincy și la ce s-a întâmplat cu el. La ceea ce știu eu, iar Denise, nu.

Și la ceea ce eu și Quincy nu am spus în această dimineață, pe drumul de întoarcere de la San Luis Obispo la Los Angeles.

El dormise pe canapea azi-noapte, ceea ce presupun că era de așteptat, dar sperasem să vorbim mai multe pe drum. Era clar că avea demoni care trebuiau exorcizați și voiam să îl ajut. Dar fusese tăcut mare parte din drum, iar când vorbea, nu pomenea deloc de revelațiile serii precedente sau despre incursiunea în lumea întunecată.

În schimb, vorbiserăm despre Emma și prințesă și despre detaliile investigației. Amândoi ne întrebam cum reușiseră urmăritorii să găsească cabana. Locul era complet nemarcat pe hartă, și totuși băieții răi ajunseseră acolo înaintea noastră. Și nu cu mult, având în vedere că pământul fumega încă la sosirea noastră.

- Chiar dacă i-au spart cumva telefonul, nu aveau cum să deslușească mesajul. Nici măcar Marissa nu l-a priceput, iar ea a fost aici.

- E posibil să o supravegheze, a spus Quincy. Dacă s-au mișcat repede după ce a luat-o pe Ariana, e posibil să o fi prins din urmă.

- Atunci de ce nu au pus mâna pe ele mai repede?

- Nu știu, a recunoscut el, adevărul acelei afirmații frustrându-ne pe amândoi.

M-am încruntat, venindu-mi altă întrebare în minte:

– De ce să-i fi scris Marissei? am întrebat eu. Emma de ce nu mi-a scris mie? De fapt, nu contează. Crede că sunt plecată în croazieră.

– Chiar dacă nu ar crede, e posibil să nu îți scrie. Bănuiala mea este că nu voia să o implice pe sora ei mai mică.

Am pufnit, dar știam că are dreptate.

– Ai mai primit vești despre satelit?

Sunase pe cineva de la fermă, iar eu visam că NASA avea chiar în acel moment un laser spațial imens, îndreptat spre răufăcători.

– Din păcate, e o pistă moartă. Nu au existat sateliți alocați pe acea poziție și nu se poate realoca unul suficient de repede cât să ne fie de folos. Cât despre camerele din trafic, avem analiști care verifică filmările din zonă, dar aici nu suntem în Los Angeles și nu există atâtea camere instalate.

– Excelent. Mă lăsasem pe spătarul scaunului, dezamăgită.

– Cel puțin știm de camionetă.

Încuviințez, pentru că asta e chiar important. Cam cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la fermă, proprietarii contactaseră poliția locală, reclamând furtul camionetei lor Ford F-150 chiar de pe aleea din fața casei.

– Dar Emma e prea isteață să o păstreze multă vreme. Ceea ce înseamnă că, dacă nu e interceptată curând de un polițist sau de vreo cameră de filmat, pista va fi inutilă.

– Așa e, a spus el. Dar cel puțin știm că au plecat de la fermă.

Am încuviințat pentru că era un detaliu major și am petrecut restul drumului în tăcere, cu Quincy care numai Dumnezeu știe la ce se gândea, în timp ce eu purtam conversații lungi în gând despre ceea ce i se întâmplase

și cum să facă față și, dacă m-ar lăsa să îl ajut, cum am putea trece prin asta împreună.

În mintea mea, conversația a decurs minunat.

În mașină nu am spus nimic în timp ce am ascultat rock clasic tot drumul până în Los Angeles.

Am făcut o scurtă oprire la apartamentul lui Quincy pentru a ne schimba hainele, apoi am pornit către Malibu, căci primisem pe drum mesajul lui Ryan despre prințul Michel.

Întrucât apartamentul Emmei fusese vandalizat, până ce se rezolvau lucrurile, urma să fiu oaspetele permanent al lui Quincy. I-am spus că eram sigură că aș putea sta la Denise dacă ar prefera. Având în vedere cât de mult îl tulburase seara precedentă, m-am gândit că ar prefera să plec.

– Nu, a spus el, iar acel simplu cuvânt mi-a îmbunătățit dispoziția în jumătate din timpul petrecut pe drum.

Acum aud sporovăieli din interiorul casei și îmi dau seama că grupul se întoarce din garaj. Mă ridic, intenționând să îmi iau o băutură înainte ca mulțimea să se îndrepte spre bar.

Cer un martini, apoi privesc cum barmanul de vârsta facultății îl pregătește cu deosebită pricepere. Îmi dau seama că probabil a fost verificat – se află în casa unui miliardar, servind băuturi familiei regale – și mă întreb dacă face des astfel de lucruri sau dacă țopăie de bucurie în interior, disperat să se întoarcă la prietenii lui și să le povestească.

– Pari amuzată, spune Nikki Stark când plec de la bar cu băutura în mână. Sper că asta înseamnă că te simți bine.

Soția lui Damien este frumoasă într-un sens foarte comun. Știu că au existat cândva numeroase bârfe despre ea și despre faimosul său soț, dar, ca să fiu sinceră, nu le-am urmărit la vremea aceea. Acum, nu prea mă mai

interesează. O plac prea mult și urăsc gândul că a fost târâtă prin ziarele de scandal, mai ales că pot vedea cu ochii mei ce cuplu minunat fac.

O altă femeie ni se alătură, punând un braț în jurul umerilor lui Nikki, întinzându-mi mie cealaltă mână. O iau de mână, puțin intimidată nu doar de manierele ei, ci și de faptul că este superbă. Ca o actriță în rol principal. Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că e posibil să o fi văzut la televizor.

– Îmi cer scuze că am întârziat, spune ea. A trebuit să renunț la ceva treabă, dar nu puteam rata asta. Se apleacă în față, într-un gest conspirativ. Fețe regale? Serios, Nicholas, ai urcat pe scara socială!

O împunge cu șoldul pe Nikki, care clatină din cap, vădit amuzată.

– *James*, ți-o prezint pe Eliza Tucker. Sora ei...

– ... este detectivul particular care a salvat-o pe prințesă de traficanții de sex. Jur că vreau să aud toată povestea. Îți dai seama ce lovitură ar fi să fac un astfel de interviu și să îl difuzăm în direct?

– Nu e momentul, James, spuse Nikki.

– Scuze. Așa e. Apropo, sunt Jamie Archer. De fapt, Jamie Hunter, dar încă folosesc numele Archer în domeniul profesional.

– Oh, bună!

Totul devine clar acum când înțeleg că este soția lui Ryan.

– Eu și Jamie suntem prietene de o veșnicie, îmi explică Nikki. Nu-ți face griji! O să-ți devină simpatică.

– Ca mucegaiul, spune Jamie sec, iar eu râd, pentru că îmi plac amândouă foarte mult. Oh, vin bărbații!

Nikki clatină din cap, semănând cu o mamă exasperată, expresie pe care bănuiesc că a dezvoltat-o de când ea și Damien au două fete mici, ambele fiind trimise

la unchiul și mătușa lor pentru a nu sta în drum în timpul petrecerii.

Cât despre bărbați, Jamie a avut dreptate. În afară de Quincy, îi văd pe Damien, Ryan, prințul Michel, doi bodyguarzi, Dallas Sykes și un bărbat care mai devreme mi-a fost prezentat drept agentul FBI Ollie McKee. Ne spusese mie și lui Quincy că Lassiter nu doar că se afla în arest, ci că și coopera pe deplin. E incredibil ce poate face promisiunea unei pedepse cu minimă securitate când pedeapsa iminentă ar fi ani grei de închisoare, la un loc cu criminali și mafioți.

Presupun că bărbații vin doar să ni se alăture mie, lui Nikki și lui Jamie pentru conversații relaxate și băuturi proaspete. Așa că sunt nepregătită când prințul iese în fruntea plutonului, vine direct la mine și spune:

- Tu, povestește-mi despre femeia care s-a sustras cu nepoata mea!

- Sustras? repet eu, uitându-mă de la prinț la Quincy și înapoi la prinț. Poftim?

Damien face un pas în față, apoi se întoarce și face o mică plecăciune.

- Sunt sigur că prințul Michel s-a exprimat greșit. Îmi imaginez că voia să spună că a salvat-o.

Prințul își încrucișează brațele la piept. Am impresia că nu este corectat prea des. Nu își cere scuze, dar își concentrează din nou atenția asupra mea.

- Este sora ta?

Eu încuviințez.

- Da.

- Înțeleg că a avut loc un incendiu. Că a avut grijă de nepoata mea.

- Da, domnule.

- De ce nu v-a mai contactat?

Arunc o privire spre Quincy, dar răspund cu sinceritate.

- Nu știu.

– Unde ar putea să meargă acum?

– Nici asta nu știu.

– De ce ar trebui să am încredere că această femeie poate să aibă grijă de nepoata mea?

Mă deranjează tonul lui și implicațiile sale.

– Nu cred că aveți de ales, domnule, având în vedere că nu știm unde se află.

Mijește ochii, sunt sigură că l-am înfuriat, dar nu pot spune că îmi pasă. Nu îmi place tipul. Iar acum mi-e și mai milă de Ariana. Sper ca tatăl ei să fie mai de treabă.

Prințul mă fixează cu privirea, apoi mă surprinde înclinând capul, abia deslușit.

– Scuzele mele! Sunt îngrijorat de starea nepoatei mele. Îi suntem profund îndatorați surorii dumitale, desigur. Mă tem doar că, dacă stau prea mult timp singure, șansele ca persoanele care le urmăresc să le găsească sunt tot mai mari. Aș aprecia, domnișoară Tucker, dacă m-ai putea liniști cu privire la capacitatea surorii dumitale de a avea grijă de nepoata mea.

– Oh! Fie, îl plac ceva mai mult. Emma este o supraviețuitoare, domnule. Practic, ea m-a crescut. A făcut toate cursurile de arte marțiale imaginabile și este absolut genială. Lucrează ca detectiv privat de o viață. Și se pricepe de minune la copii. Va avea grijă de prințesă, domnule. Și va avea grijă să nu se sperie prea tare.

Sper să nu mă mai întrebe altceva. Nu știu de ce nu am pomenit că Emma a lucrat în serviciile secrete ani întregi. La urma urmei, tipul e cu siguranță în serviciile secrete dacă este directorul de securitate al întregii țări. De altfel, ar putea ști deja despre Emma. Mă gândesc la asta, încercând să îmi stăpânesc încruntarea. Oare știe că mint? Sau dacă știe secretul Emmei, presupune că eu habar n-am?

Nu știu. Și tot ce au reușit să facă gândurile mele întortocheate a fost să reitereze faptul că nu sunt făcută

pentru spionaj. Pot juca rolul unui spion la televizor, dar acolo îmi e limita în ce privește pericolul și intriga.

Îi zâmbesc prințului, sperând să pară natural, apoi mă concentrez asupra lui Quincy. Nu pentru că m-ar putea ajuta, ci pentru că mă liniștește să știu că e acolo.

În cele din urmă, prințul face încă un semn scurt din cap.

– Mulțumesc pentru sinceritate. Sunt ușurat să aflu că nepoata mea e pe mâini bune.

Ryan face un pas în spate, ieșind din grup pentru a verifica un mesaj pe telefon. Acum pășește în față și i se adresează prințului.

– Alteță, am primit vestea că Marius Corbu se află în arest. Cu puțin noroc, până la sfârșitul zilei vom afla care dintre locotenenții lui a răpit-o pe nepoata dumneavoastră.

capitolul 20

– Spune-mi tot! zise Dallas, urmându-l pe Quince pe aleea către terenul privat de tenis al lui Damien. Ce te frământă? Apropo, îmi place Eliza. Și e superbă. Așa cum mi-ai spus acum cât timp... trei, patru ani?

– Aproape cinci, spuse Quince, apoi se așeză pe unul dintre șezlongurile înșirate de-a lungul terenului.

Dallas își trase un scaun pliabil, îl încălecă asemenea unui adolescent și își încrucișă brațele pe spătar, privindu-l pe Quince, ochii lui de un verde adânc părând să-i citească toate secretele.

El și Dallas fuseseră cei mai buni prieteni în copilăria petrecută la St. Anthony, o prestigioasă școală cu internat situată chiar la marginea Londrei. Quince se dusese acolo pentru că tutorelui său i se păruse mai ușor să îi facă bagajele și să scape de el. Iar Dallas fusese trimis tocmai din SUA, pentru că tatăl lui era convins că trebuia să își pună viața în ordine.

Fuseseră la St. Anthony, de fapt, când Dallas și sora lui, Jane, fuseseră răpiți. Quince fusese chiar martor la răpire și nu putuse să facă absolut nimic să o oprească.

Ca adult, își dăduse seama că orice încercare ar fi dus la moartea lui. Dar fiind copil, simțise povara vinovăției ani la rând. Și, deși Quincy nu aflase niciodată detaliile sordide, prietenul său îi mărturisise suficient cât să afle că fusese torturat. Brutal. Sexual. Emoțional. Și acest lucru nu făcuse decât să îl împovăreze și mai mult pe Quince din pricina vinei.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care, atunci când Dallas își folosise miliardele moștenite pentru

a înființa Deliverance, Quince i se alăturase fără ezitare, singura lui condiție fiind aceea de a nu trăda MI6, lucrând pe la spatele agenției. Tatăl său fusese duplicitar, dar Quince nu avea de gând să fie.

Datorită posibilității de a afla informații suplimentare, supervizorul său fusese de acord și așa se născuse o identitate dublă complexă, Quince fiind sută la sută loial celor două entități. Cu excepția securității naționale, împărtășea toate informațiile. Singurul lucru pe care nu-l împărtășea cu Dallas, de fapt, fusese ceea ce se întâmplase în timpul misiunii din Berlin. Îi spusese prietenului său doar că nu ieșise bine, fusese rănit și avea nevoie să își ia concediu de la Deliverance.

Adevărul era că nu voia să îl împovăreze pe Dallas cu suferința lui. Prietenul lui trecuse deja prin multe.

Dar acum...

Ei bine, acum se uita la Dallas și vedea un om care avea viața sub control, o soție frumoasă și un copil pe drum. Și al naibii să fie dacă nu dorea să înțeleagă cum reușise Dallas să iasă din întuneric!

– Ce mai face Jane? întrebă Quincy. Îmi pare rău că nu a venit. A trecut atât timp!

Dallas se lumină pur și simplu.

– Face foarte bine. E frustrată ca naiba de când doctorul a pus-o să stea la pat, dar se ține de treabă.

– Să o saluți din partea mea.

Dallas își mișcă brațele pentru a-și putea sprijini bărbia în pumni.

– Așa o să fac, spuse el încet. Deci ce s-a mai întâmplat cu retragerea ta? Într-o vreme, te gândeai să renunți la stilul ăsta nebun de viață. Stark ți-a făcut o ofertă de nerefuzat?

– Cam așa, recunoscu Quincy. Dar am plecat din MI6. E mai ușor să nu am doi stăpâni. Cel mai

important e că mi-am dat seama că îmi place ce fac. Și cineva trebuie s-o facă.

Se gândise la Shelley. La toate victimele pe care le ajutase de-a lungul anilor. Și înțelesese că nu voia să lase toate astea în urmă. Slujba era dificilă, dar era și lumina care lupta cu întunericul din el. Și asta, când lucrurile stăteau cât se poate de rău, îl ajuta să reprime monstrul care trăia în interiorul lui.

– Mă bucur să aud. Ești prea bun la ceea ce faci pentru a pierde timpul făcând puzzle.

– Păi, da, acesta era planul meu pentru retragere.

Dallas își înălță capul.

– Am terminat?

– Terminat?

– Cu flecăreala asta de rahat. Nu mă deranjează să mai aflu câte ceva despre tine, dar nu prea cred că la asta te gândeai când m-ai chemat la o plimbare.

– Nu, spuse Quince. Se ridică și își băgă mâinile în buzunare. Sincer, mă gândeam la Jane.

Dallas se încruntă.

– La Jane?

– A ajutat? Faptul că ai fost cu ea. Te-a ajutat să ții la distanță amintirile sau a înrăutățit lucrurile și mai mult?

Preț de un minut, Dallas nu spuse nimic. Apoi spuse doar atât:

– Berlin. La naiba, ce ți-au făcut în Berlin?

Quince se așeză, cu capul în mâini, apoi ridică privirea spre prietenul lui.

– Ea ți-a fost de ajutor?

– Trebuia să îmi fi spus atunci. Dumnezeule mare! De ce să treci singur prin așa ceva?

Quince nu răspunse. Nu mai putea spune nimic în acel moment. Și, după o clipă, Dallas încuviință și se ridică, făcând câțiva pași și apoi revenind, de parcă ar fi înnebunit dacă nu s-ar fi mișcat.

– A ajutat, spuse el în cele din urmă, apoi pufni. Desigur, primul obstacol a fost să ajungem împreună. Există niște complicații când ești îndrăgostit de sora ta adoptată. Se opri în fața lui Quince, studiindu-și prietenul cu capul înclinat. Dar asta a fost cheia. Ne iubim. Tu o iubești pe Eliza?

– Da, spuse Quince, înțelegând cât de patetic era să îi spună lui Dallas acel adevăr fundamental înainte de a-i spune femeii în cauză.

– Și ea? Te iubește?

– Da.

O știa. O știuse întotdeauna. Iar în ceea ce-l privea, faptul că ea îl iubea era un mic miracol.

– Ei bine, asta e cheia. Dar nu este o pilulă magică. Trebuie să vorbești cu ea. Trebuie să comunici cu adevărat. Înfricoșător, nu?

Quince chicoti.

– Se poate spune și așa.

Dallas își afișă zâmbetul faimos, cel care apăruse pe copertele a zeci de reviste de-a lungul anilor.

– Vorbim de lup, spuse el, privind peste umărul lui Quince.

Quince se întoarse, o văzu venind spre ei și simți căldura produsă de plăcere gâdilându-i trupul. Era dragoste cu adevărat. La bine și la rău, Eliza era în inima lui.

– Nikki mi-a spus că v-a văzut luând-o încoace.

– Ai nevoie de mine? întrebă Quince și se ridică.

– Întotdeauna, glumi ea, apoi se întoarse să se uite la Dallas. De fapt, speram să vorbesc cu amândoi.

– În regulă, zise Dallas, reluându-și poziția pe scaun, în timp ce Quince îi făcu semn Elizei să se așeze pe șezlong.

– Eu... Ei bine, adevărul e că nu am fost complet sinceră cu prințul.

Quince își intersectă privirea cu a lui Dallas și își văzu reflectată propria îngrijorare.

– În regulă, spuse el încet. Cum așa?

– Când a întrebat despre Emma și de ce ar fi ea calificată să aibă grijă de Ariana, să o țină în siguranță... Tot ce i-am spus este adevărat. Doar că nu este întregul adevăr. Făcu o grimasă. Eu doar... Ei bine, nu e treaba mea s-o spun, dar e posibil să fie o problemă. Se uită când la unul, când la celălalt. Așa că vă spun vouă.

Quince îi întinse mâna, iar ea o luă, oferindu-i un zâmbet discret, încrezător.

– Ne poți spune orice, zise el. Vom păstra secretul și ne vom ocupa de problemă. Se uită la Dallas, care aprobă din cap. Deci, ce se petrece?

Trase aer în piept și spuse:

– Am fugit când Emma avea 15 ani. Ea l-a împins pe scări pe tatăl nostru. Chiar am crezut că e mort și am fugit. Și apoi am trăit pe străzi ani întregi, am hoinărit prin camere din niște cartiere cam dubioase, iar Emma făcea orice era nevoie pentru a ne întreține. Eu încă eram destul de mică. Ridică umerii, apoi îi lăsă în jos, inspirând adânc și uitându-se din nou de la unul la celălalt, vrând să vadă dacă erau șocați. Probabil fu mulțumită de ceea ce văzu pe fețele lor, pentru că vorbi în continuare: Cum spuneam, făcea orice era nevoie ca să se asigure că eram în siguranță, iar când a împlinit 18 ani, ea a omorât pe cineva. A fost justificat, jur! Ne-ar fi ucis pe amândouă fără să clipească. Dar poliția a etichetat-o fiindcă avea deja un cazier destul de stufos la vârsta aceea și cred că voiau să facă din ea un exemplu. Vocea i se frânse, iar o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Îi strânse mâna lui Quince atât de tare, încât crezu că avea să-i strivească degetele. Cereau pedeapsa cu moartea. Și apoi brusc toate acuzațiile au fost retrase. Avocatul ei mi-a spus că era un detaliu tehnic probatoriu și l-am crezut. Aveam doar 11 ani și eram atât de fericită că nu îmi luau sora de lângă mine! Dar nu a fost un detaliu

tehnic. Nu trebuia să îmi spună adevărul – nu avea voie să îmi spună –, dar nu am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Niciodată.

– Au recrutat-o, spuse Quince cu o voce abia șoptită.

Ea încuviință.

– O grupare de operațiuni ascunse. Sub aripa guvernului, dar îngropată adânc. Cred că e finanțată din banii Consiliului Național de Securitate, nu mi-a fost clar niciodată. Știu doar că au instruit-o și au plătit-o bine. Aveam o casă. O viață adevărată. Și îi plăcea munca pe care o făcea. I se potrivea perfect, înțelegeți?

– Așa a devenit detectiv particular, ghici Dallas. Asta a fost acoperirea ei?

– Exact. Oricum, a făcut asta ani întregi. Majoritatea misiunilor în SUA, dar câteva și în străinătate, deși a refuzat astfel de misiuni până când am crescut suficient ca să am grijă de mine.

– Spuneai că a făcut-o ani întregi, zise Quince. Adică a demisionat?

– Cu ceva vreme în urmă. Mai are ocazional misiuni pe cont propriu, dar acum chiar e detectiv particular.

– De ce ne spui asta? întrebă Dallas.

– Pentru că nu înțeleg. E pe cont propriu. A dat peste planul de licitare a unei prințese pe piața sclaviei sexuale. Băieții răi s-au apropiat foarte tare de ea și e fugară. Și singura persoană pe care o contactează e Marissa?

– De ce nu a apelat la cineva din vechile contacte? spuse Quince, urmărindu-i șirul gândurilor.

– Exact. Chiar dacă ești complet ieșit din joc, tot ai ști cum să găsești oameni care să te ajute dacă dai de necaz, nu?

El încuviință.

– Fără îndoială.

– E o întrebare bună, spuse Dallas încet, studiind problema în minte. Și nu mă pot gândi decât la un motiv care să aibă sens.

– Cineva din comunitatea serviciilor secrete este de partea cealaltă, zise Quince.

– Exact. Eliza se așeză pe șezlong, părând ușurată să nu mai ducă singură această povară. Nu voiam să îi spun prințului fără să fiu sigură.

– De acord, zise Dallas.

Quince încuviință din cap.

– Vorbesc cu Ryan și vedem dacă putem găsi vreo pistă, apoi putem merge la el cu informații concrete.

Eliza se așeză lângă el și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc. Amândurora, adăugă ea către Dallas.

– Eu nu primesc nici un sărut?

– Ai grijă, spuse Quince, în timp ce Dallas și Eliza râseră. El clătină din cap, amuzat. Dacă tot discutăm de contactele Emmei, nu sunt sigură că a făcut cea mai bună alegere când a apelat la Marissa.

– De ce nu?

– În primul rând sincronizarea. Cineva a ajuns la cabană înaintea noastră, dar singura persoană care avea mesajul acela era Marissa.

– Dar nu l-a descifrat ea, spuse Eliza. Ci eu.

– Și ai fost surprinsă că ea nu reușise să o facă, îi aminti Quince. Dacă îl descifrase? Dacă a trimis locația mai departe, cu mult înainte de a ajunge noi? Spuneai că nu stă bine cu banii.

– Nu. Eliza clătină din cap. Nici gând! O știu pe fata asta de când era mică, iar Lorenzo e ca un tată pentru mine. Nu are cum să ne fi vândut din cauză că tatăl ei s-a zgârcit cu alocația.

– Oamenii fac și mai mult de atât pentru mai puțin, spuse Dallas.

– O cunosc, spuse Eliza. Voi nu.

– El, gândește-te!

– Mă gândesc, izbucni ea. Voi vă gândiți? Pentru că nu toată lumea îi trădează pe oamenii care sunt importanți pentru ei, Quincy! Nu toată lumea este ca tatăl tău.

El tresări, dar își păstră calmul.

– Dacă nu a fost ea, atunci de unde au știut despre cabană?

– Nu știu. De undeva.

El îi susținu privirea, iar ea se calmă puțin.

– Nu mă pricep la asta. Cum se obțin informațiile în domeniul acesta?

– Un microfon, spuse Dallas, iar Quincy încuviință încet.

– Posibil. Am vorbit. Am încărcat mașina. Ar fi avut un mic avans, dar se potrivește cu cele întâmplate.

– Vezi?

El aproape că zâmbi. Părea atât de serioasă! În schimb, scoase telefonul și sună la birou.

– Mario, spuse el când tânărul analist răspunse. Am nevoie de o echipă de electroniști la agenția Emmei. Caută microfoane și sună-mă înapoi!

Închise și îi dădu telefonul Elizei.

– Informează-l pe Lorenzo de sosirea lor. Spune-i că e doar o rutină.

– Mulțumesc, spuse ea, dar lui îi sună ca o declarație de dragoste.

Și se simți al naibii de bine.

capitolul 21

Telefonul lui Quincy sună când intrăm în apartamentul lui, iar el răspunde înainte să sune a doua oară, apoi îmi face semn din cap că sunt cei de la birou.

- Mulțumesc, Mario. Așa. E extraordinar. Te ocupi tu? Poftim? Păcat, dar apreciez că m-ai avertizat.

Mă încrunt. Singurul motiv pentru care l-ar suna Mario ar fi să îl informeze despre căutarea microfoanelor din biroul lui Lorenzo. Și nu sună prea bine. Tot nu îmi vine să cred că Marissa vinde informații despre Emma traficanților de sex. Este contrar tuturor lucrurilor pe care le știu despre ea și îi spun lui Quincy asta în clipa în care termină convorbirea.

- Poftim? Preț de o clipă, pare confuz. Apoi rânjește, mă trage spre el și mă sărută pe frunte. Ai avut dreptate, iubito! Locul era înțesat de microfoane. Băieții le-au lăsat acolo și i-au informat pe Lorenzo și pe Marissa. Preferăm să nu afle infractorii că suntem pe urmele lor.

- Oh, corect. Bine. Dar ce era păcat?

- Amprentele roșcatului, spune el. Se pare că nu existau. Își flutură propria mână. Acid.

Mă înfior.

- Deci e o pistă moartă, dar măcar știm că nu se vor mai scurge informații despre locația Emmei prin biroul ei.

- Ceea ce nu e tocmai o problemă, spun eu, întrucât nu avem nici o idee încotro a luat-o.

- Hei! Sunt tot în brațele lui și îmi ridică bărbia ca să-l privesc. Sunt mândru de tine, iubito! Ai insistat pentru

ceea ce crezi și le ești loială prietenilor tăi. Ar fi trebuit să te ascult.

– Mulțumesc, spun eu, ridicol de mulțumită de laudele lui. Apreciez lucrul acesta, dar tu îți făceai meseria. Și parte din meserie este să fii suspicios. În plus, nu-i adevărat că nu ai ascultat. Așa au găsit microfoanele.

– Ai dreptate, spune el. Facem o echipă grozavă.

Mă conduce spre unul dintre scaunele de la bar, apoi ocolește și intră în bucătărie.

– Vin?

– Da, te rog. Simt nevoia să sărbătoresc.

Toarnă pentru amândoi, apoi îmi dă paharul, aplecându-se în fața mea.

– Am ascultat mai mult decât suspiciunile tale cu privire la microfoane, îmi spune el. Am ascultat și azi-noapte.

Mi se strânge pieptul de o speranță pe care mă tem să o las să înflorească.

– Azi-noapte?

– Când ai întrebat dacă am putea încerca. Dacă am putea încerca să ne descurcăm cu furiile mele, cu terorile nocturne sau cum le-o fi zicând chestiilor ăstora. Dacă am putea încerca să facem lucrurile să meargă între noi.

Înghit în sec, strângând paharul de vin atât de tare, încât mă mir că nu a crăpat piciorul.

– Ai spus că nu știi.

Vocea mi-e șoptită și mă tem să sper.

– Ba știu. Putem încerca, spune el, ieșind din bucătărie și înconjurând barul. Se oprește în fața mea, apoi îmi rotește scaunul ca să ajung cu fața la el. Și putem să facem să devină realitate. Împreună.

Aud pulsul cum îmi bate în urechi.

– Cum?

Colțul gurii îi zvâcnește.

– Oh, vrei să te pui pe treabă? Consilierea ar fi pe listă. Și comunicarea. Îmi mângâie obrazul și îmi dau seama că îmi șterge o lacrimă. Pași mici, da?

Încuviințez din cap, prea fericită să pot rosti ceva.

– Vreau să trec peste asta, spune el. Vreau să scap de furie și de întuneric ca să pot fi cu tine. Să fiu cu tine cu adevărat. Te iubesc, Eliza. Te iubesc de multă vreme.

– Quincy, oh, Dumnezeule!

Vocea mea e sugrumată de lacrimi. Îmi place să aud asta.

– Doar să auzi? O urmă de tachinare se simte în glasul lui în timp ce mâinile îi alunecă spre talia mea. Pot să ți-o și arăt.

– Poți?

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și picioarele în jurul taliei lui în timp ce el mă ridică, prinzându-mi fundul în drum spre dormitor. Râd, apoi țip ascuțit când mă aruncă pe pat, apoi mă urmează, țintuindu-mă sub el, în timp ce gura lui o atacă pe a mea.

– Eliza, murmură el, în timp ce mâinile lui îmi explorează corpul și amândoi tragem, împingem și ne răsucim până când rămânem goi, atingându-ne cu buzele și mâinile, cu o pasiune dezlănțuită care mă face să râd de bucurie și să îl trag aproape.

– E atât de bine cu tine, îi spun eu. Oh, Dumnezeule, e atât de bine!

Mâinile lui se plimbă pe tot corpul meu. Alunecă peste sâni și apoi între picioare. Mă arcuiesc sub atingerea lui, apoi strig când gura lui se închide peste sânul meu, iar dinții îmi zgârie sfârcul, în timp ce degetele lui se afundă adânc în interiorul meu.

Vreau să mă predau în totalitate lui. Tânjesc după senzația de a fi complet copleșită, incapabilă să fac ceva în afară de a mă afunda în asaltul senzual. Dar îmi mușc buza și nu spun nimic. Cum aș putea când e atât

de bine și atât de potrivit și nu pot risca să distrug acest moment? Nu pot să risc să scot întunericul la iveală.

Și, oricum, ce contează? Pentru că mă predau. Atingerii lui. Sărutărilor lui. Pasiunii împărtășite între noi. Pași mărunți, nu? Și, în cele din urmă, vom reuși. Ne vom întoarce acolo unde ne aflam înainte. Până atunci, mă las în voia sorții, delectându-mă cu faptul că a venit vremea să iau ceea ce îmi doresc.

– Întoarce-te, șoptesc eu, împingându-l în timp ce vorbesc pentru a-i demonstra.

Ridică o sprânceană amuzat și apoi, când e pe spate, îl încalec cu înflăcărare. Îi acopăr pieptul cu sărutări, apoi tot mai jos și mai jos, până când îi iau mădularul în gură, bucurându-mă de puterea pe care o revendic. Dar nu vreau doar gustul lui, îl vreau înăuntrul meu. Vreau conexiunea, focul. Mă aplec în față, pierzându-mă într-un sărut lung și lent înainte de a-i pune prezervativul, apoi coborându-mi șoldurile până ce îl încalec, iar senzația de a fi penetrată de bărbatul pe care îl iubesc este aproape prea greu de suportat.

– Eliza...

Numele meu sună ca o rugăciune, iar eu tremur, arcuindu-mă pe spate când mâinile lui îmi cuprind șoldurile, apoi îmi prind strâns talia, iar eu mă legăn deasupra lui. Senzația e atât de dulce și se intensifică atunci când el își strecoară o mână între trupurile noastre, folosindu-și degetul pentru a mă stimula. Îmi mușc buza inferioară și sunt atât de aproape de a exploda. Iar acum și el este aproape. Și o vreau – acea zvâcnitură finală, acea explozie genială – chiar dacă nu vreau să se termine acest sentiment.

– Eliza, iubito! Eliza, la naiba, mă sună de la birou!

Abia atunci aud sunetul telefonului lui. O sonerie specială, prin care înțeleg că sunt cei de la SSA.

– Nemernicii, mormăi eu, apoi mă dau jos de pe el, ghemuindu-mă lângă el în timp ce răspunde.

– Am înțeles, spune el, ridicându-se în șezut și sprijinindu-se de tăblie. Și îl credem? Corbu? Vorbești serios? În regulă. Trimite-mi!

Încheie convorbirea și pune telefonul la loc pe noptieră.

– Scuze.

– Nu, e în regulă. Sunt dezamăgită, desigur, dar nu contează. Era Ryan? Ce a spus?

– Corbu jură că nu a avut de-a face cu răpirea prințesei. Zice că nu ar fi atât de prost, dar e sigur că știe care dintre locotenenții lui ar putea fi. Spune că tipul e iresponsabil, i-a pus organizația în pericol, iar el îl vrea mort. Spune că ne va da informații în schimbul clemenței.

– Informații?

– Numele de cod. Fotografia lui.

– Corbu, spun eu, iar el încuviințează din cap. Și fotografia?

– Urmează să o primim, zice el, chiar când telefonul sună din nou. Mă târăsc peste el să îl iau, râzând când mă plesnește ușor peste fund.

– Fii cuminte, spun eu.

– Ești sigură că asta vrei?

Mă încrunt la el, dar jubilez în sinea mea. Mă simt dulce, ușoară și jucăușă și mă gândesc că poate totuși vom reuși să înfrângem bestia aceea nenorocită care a pus stăpânire pe bărbatul pe care îl iubesc.

Telefonul lui e blocat, desigur, așa că i-l dau, apoi mă așez lângă el ca să putem vedea amândoi imaginea. E puțin neclară, dar tipul din imagine poate fi identificat. Stă în cadrul unei uși, cu fața întoarsă aproape complet spre cameră. Are un maxilar și o bărbie puternice, ochi adânciți și sprâncene groase. Pare italian. Sincer, arată

extrem de bine, ceea ce mie mi se pare nedrept, având în vedere că știm că e infractor.

– Zici că e scos din distribuția pentru rolul răufăcătorului sexy, spun eu, așteptând râsul lui Quincy. În schimb, când mă uit la el, văd că e palid ca o stafie. Quincy? Quince, ce e?

Nu răspunde. În schimb, azvârle telefonul în capătul celălalt al camerei, unde se sparge de perete.

Mă ridic în grabă din pat, luând cuvertura cu mine fără să îmi dau seama. Trebuie doar să mă acopăr.

– Ce e? întreb eu. Vorbește-mi!

Îl privesc, îngrijorată din cauza furiei care l-a cuprins pe plajă. Dar nu se vede nici o urmă de furie acum. Văd doar o calculare rece.

Când se uită la mine, privirea lui e inexpresivă. Lipsită de emoție. E ca și cum s-ar fi prăbușit în sine, iar eu nu am idee ce se petrece.

– Cine e cel din poză? întreb eu cu voce plată, blândă și înspăimântată.

– O fantomă, spune el. O fantomă din Berlin. Fantoma unui bărbat pe care l-am ucis.

capitolul 22

Furie, teamă, suferință și întuneric. Toate îl ard pe dinăuntru, măcinându-l din interior.

În clipa aceea, își dorea ca monstrul să iasă la suprafață. Își dorea să îl consume. Să îl adulmece pentru ca el să se repeadă la gâtul lui și să îl sfâșie.

Dar monstrul nu se arătă.

Pe jumătate orbit, se dădu jos din pat și își luă hainele. Nu știa unde mergea, știa doar ce urma să facă.

Avea să îl găsească pe nemernic și să îi spintece gâtul.

- Quince. Quincy! La naiba, Quincy, uită-te la mine!

Se uită. Prin ceața roșiatică a amintirii, se uită la ea. Și clătină din cap.

- Nu.

- Pe naiba nu!

Stătea dreaptă ca un soldat, cu trupul gol înfășurat în cuvertură. Era caldă, frumoasă și perfectă, iar în acea clipă fu sigur că nu ar fi trebuit să o tragă iar după el. Nu ar fi trebuit să o lase să se apropie. Pentru că acum avea să sufere din nou.

Să sufere.

Corbu avea să sufere. Quincy avea să îl omoare - la naiba, exact asta avea să facă! Dar avea să-l facă mai întâi să sufere. Monstrul care trăia în interiorul lui? În interesul chestiunii legate de Corbu, Quincy ar fi eliberat bucuros bestia.

Numai că nu se arăta. Era mult prea amorțit, iar bestia era prinsă în spatele zidului de șoc.

- Quincy!

El doar clătină din cap.

– Am fost al naibii de naiv, nu-i așa? Să cred că s-a sfârșit totul. Că aș putea să trec peste asta și să zburd prin lume în căutarea unui final fericit. La dracu' cu toate!

– Despre ce vorbești?

– Ziceam că putem încerca? Cum? Asta este viața mea. Moștenirea mea. Și al naibii să fiu dacă am de gând să te trag după mine în camera de tortură! Nu sunt atât de egoist.

El era incoerent și știa asta, dar, la naiba, o iubea! Oare ea nu vedea că era blestemat? Chinuit în copilărie. Torturat la maturitate. Iar acum, afurisita de fantomă a Crăciunului trecut se întorsese să îl bântuie din nou. Nu se oprea niciodată. Nu scăpase niciodată de monstru, iar ea merita mai mult decât putea el să-i ofere. Pentru că, până când Corbu nu era mort, el nu avea nimic de oferit. Trebuia să se dezbare de toate până în măduvă. Să se bazeze pe instructajul lui.

Trebuia să devină vânător.

Trebuia să termine ceea ce credea că terminase deja. Pentru că, atâta vreme cât Corbu încă era în viață, Quincy avea să rămână oarecum mort pe dinăuntru.

Se întoarse și se uită din nou la ea, știind că trebuia să îi ceară iertare, să îi explice. Dar ea îl plesni peste față.

– Încetează! Pur și simplu încetează! Cuvintele izbucniră din ea aspre și mânioase. Dar nu plângea. Se uita fix la el, cu chipul puternic și neînfricat. Știu că ești îngrozit. Știu că ești în stare de șoc. Dar trebuie să te concentrezi, Quincy. Pentru că nu sunt eu problema. Dimpotrivă, în clipa asta, eu sunt soluția pentru problema ta.

El se încruntă, complet confuz.

– Despre ce vorbești?

– Dacă tipul ăsta chiar e în viață – dacă el este cel care a răpit-o pe prințesă –, atunci le caută pe Emma

și pe Ariana chiar în clipa asta. La fel și noi. Dacă vrei să îl distrugi, trebuie să-i întindem o cursă.

Agitația din viscerele lui începu să se calmeze, iar el o privi, încă mormântal.

- Continuă!

- Noi le găsim primii. Dăm de Emma și de prințesă, apoi îl anunțăm că sunt la noi. O cursă.

- Nu va pica niciodată în plasă. Va ști că nu le avem și...

- Nu. Ea clătină din cap, întrerupându-l. Nu, nu mă asculți. Le găsim pe ele. Cu adevărat.

El începu să se plimbe, venindu-și puțin în fire și analizând problema.

- Eliza, îți scapă imaginea de ansamblu. Nu le avem. Și nu știm cum să dăm de ele.

- Ba da, spuse ea cu un zâmbet arogant. Eu știu.

El făcu ochii mari spre ea, convins că nu înțelesese bine.

- Despre ce vorbești, iubito? Le căutăm de zile întregi. Acum știi unde se află?

- Nu, dar știu cum să aflăm. E atât de evident încât nu îmi vine să cred că nu mi-am dat seama mai repede.

În ceea ce-l privea pe Quincy, nu era deloc evident, și îi spuse asta.

- Indiciul e în primul mesaj pe care ni l-a lăsat. Pe care i l-a lăsat Marissei, de fapt. Îți amintești? Spune-i prietenului meu care vorbește cu animalele să nu conducă agresiv, ci să înconjoare camionetele. Am presupus că agresivitatea se referea la faptul că nu trebuia să conducem repede. Că nu eram în grabă.

- Continuă!

- M-am înșelat. *Cuvinte Agresive.*

El doar clătină din cap.

- E un joc pe telefon. E un joc pe care îl joci pe telefon împotriva altor oameni. Seamănă cu scrabble,

dar primești puncte suplimentare dacă folosești injurii. Adică, înțelegi tu, cuvinte agresive.

– Știu că vrei să ajungi undeva cu toate astea, dar eu încă nu pricep. Se simțea totuși mai liniștit. Mai calm. Și, deși nu își putea da seama cum aveau să se sfârșească toate astea, putea vedea începutul drumului. Mai mult decât atât, promisiunea lui în fața ei începea să pară tot mai puțin naivă. Putem încerca.

Poate chiar puteau. Poate chiar aveau să reușească.

Ea îi zâmbi, iar sămânța optimismului încolți și mai mult.

– Vino aici! spuse ea, scoțând telefonul. Îți arăt.

El privi cum ea deschise aplicația, apoi se deconectă.

– Nu știu numele de utilizator al Marissei și, în cazul în care tipul are telefonul Emmei, nu vreau să îmi folosesc contul personal. Așa că voi crea un cont nou și îi voi trimite o invitație. Să sperăm că își dă seama că sunt eu.

– Ce nume vei folosi?

Ea îi zâmbi.

– Domnul Wellington.

Îi luă câteva secunde, dar apoi își aminti de ursulețul ei din copilărie. Ea creă profilul și găsi numele de utilizator al Emmei, apoi trimise invitația. Așteptară, dar nu se întâmplă nimic.

– Dacă nu e conectată, ar putea dura o vreme. Eliza se încruntă. Nu e foarte târziu totuși. Nu-mi imaginez că doarme. Ea niciodată...

Ping!

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el simți cum îi bubuie inima în piept. Pe ecran apăru o imagine cu două mâini strânse și cuvintele „Prieteni pe vecie".

– Acum îi pot trimite mesaj.

– Iar el nu va afla?

– Ar trebui să fie conectat pe contul ei, să aibă aplicația deschisă și să se uite la notificări. Chiar și așa, intenționez să fiu vagă.

Ea tastă: „Am găsit un club Cuvinte Agresive. Șanse mai mari de câștig când joci în grup. Te alături? Trebuie doar locația. E mai distractiv să joci în persoană".

Îi arătă ecranul.

– Ce zici?

– Încearcă!

El privi cum ea strânge din buze, apoi apasă butonul pentru a trimite mesajul. Așteptară. Și așteptară.

– Crede că e o cursă, spuse el.

– Poate. Trebuie să îi trimit ceva ca să...

Ping!

Se uitară amândoi la mesaj: „RL. Bea un pahar. Fac cinste".

El fu cuprins de frustrare.

– Poftim? Ăsta e felul ei de a ne trimite la dracu'?

Dar apoi observă că Eliza zâmbea.

– Serios, zise ea. Știu exact unde se află.

Exact se dovedi a nu fi tocmai exact.

– Nu știe adresa, îi spuse el lui Ryan în timp ce goneau dinspre Los Angeles către Redlands, un orășel aflat la o oră distanță de oraș, la poalele munților San Bernardino. Dar are dreptate în privința planului.

Ea se afla pe scaunul din dreapta, iar el îi zâmbi, apoi se întinse să îi strângă mâna.

– Aveam doar opt ani, explică ea. Am locuit acolo cam două săptămâni când fugeam. Dar era o cramă abandonată. Și nu sunt foarte multe în Redlands. Nu e tocmai o zonă viticolă.

– Deci Emma și prințesa s-au ascuns în crama asta, clarifică Ryan. Le localizăm și le scoatem de acolo, apoi

le aducem în siguranță la sediu și îi întindem o cursă lui Corbu.

– Cam ăsta e planul, spuse Quincy.

– Facem cercetări chiar acum, încercăm să localizăm podgorii abandonate. Fiecare echipă se va ocupa de o locație diferită. Denise și Liam, prințul Michel și echipa lui. Eu voi veni la fața locului și voi pune la dispoziție întăriri din cadrul forțelor de securitate Stark International. Mențineți canalele de comunicare deschise. Și dacă observați vreun semn de la Corbu sau orice altceva suspect, anunțați prin radio.

– Recepționat.

Încheie convorbirea și se întoarse spre Eliza.

– Ai aflat ceva?

Ea butona telefonul, căutând pe un site de turism.

– Există o podgorie abandonată destul de renumită, dar Emma nu s-ar duce acolo. Ar fi una ascunsă. Probabil nici măcar nu e pe internet sau oricum foarte dificil de găsit dacă este.

– Și nu ai nici o idee.

– Chiar dacă aș avea, orașul s-a schimbat. Mai multe case, mai puține livezi de portocali. Nimic nu rămâne la fel, cu excepția... Oh, era un cimitir. Mă jucam în el. Cimitirele rămân. Și dacă intrai pe poartă, stăteai cu fața către munți. Lucru care nu restrânge căutările prea mult, dar...

– Oricât de puțin contează. Vezi ce poți găsi.

Ea mai căută pe telefon o vreme, apoi scoase un strigăt victorios.

– Ia-o pe următoarea ieșire, ca și cum te-ai îndrepta spre Lacul Arrowhead. Apoi faci stânga după câteva străzi.

În timp ce el îi urma indicațiile, Eliza comunică prin radio, dându-i lui Ryan locația podgoriei pe care urmau să o verifice ca să nu se suprapună cu celelalte echipe.

După încă zece minute de drum pe străzi rezidențiale și coborâri pe drumuri de pământ, găsiră, în sfârșit, un cimitir. Podgoria în sine fusese reutilizată, transformată într-un cartier de case mici, ca niște cutii. Dar biroul de vânzări rămăsese, dărăpănat și ruinat, pe un teren vast, fără construcții.

Proprietatea era îngrădită, dar cineva tăiase lanțul. Emma, cel mai probabil. Ei împinseră poarta și merseră mai departe încet.

- Arată cunoscut?

Se întoarse să se uite la Eliza, care privea pe geam de parcă era pierdută în trecut.

- Da. El sesiză uimirea din vocea ei. Îmi amintesc totul. Sunt pivnițe de vin imense sub clădire. Ca o vizuină de iepure. Obișnuiam să explorez, iar Emma devenea agitată pentru că nu mă găsea. O dată am rămas blocată într-o pivniță. Au niște uși de fier - presupun că erau pentru depozitarea vinurilor superioare. Eu am închis ușa. S-a blocat automat. Emma nu a găsit niciodată vreo cheie.

- Cum ai ieșit?

- S-a dovedit că puteai ieși, dar nu puteai intra. Era un zăvor ascuns, camuflat în piatră. L-am găsit din greșeală. A fost singura dată când Emma m-a bătut. A fost atât de furioasă!

- Mai degrabă disperată, pun pariu.

- Așa e.

După alte câteva minute, găsiră terasa de piatră care marca locul unde se aflau odată pivnițele.

- Aici exista o clădire, spuse ea, pipăind pământul în timp ce se plimbau prin preajmă. Arată de parcă ar fi ars.

- Aici e intrarea. El găsise niște scări care păreau să ducă direct în pământ. Asta însă era o iluzie optică și, odată ce porniră în jos pe scări, cărarea se transformă

într-un tunel de ciment care deschidea drumul spre o serie de încăperi de depozitare din ciment și piatră. O vizuină de iepure, exact așa cum o descrisese ea.

– Probabil e aici jos, spuse Eliza încruntându-se. Ar trebui să ne despărțim?

– Nici vorbă! Era deja îngrijorat că o trăsese și pe ea în bătaia focului, dar, în condițiile date, nu prea avea de ales. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea...

Ea se opri, întinzându-se să îl prindă de braț.

– Ai auzit?

El înălță capul.

– Ce?

– În spatele nostru. Mi s-a părut că aud...

Dar el nu mai auzi ce i se păruse ei, pentru că auzi o voce feminină guturală spunând:

– Eliza?

– Emma!

Fugi spre ea, cu Quincy pe urmele ei, apoi intră într-o pivniță mică. El era cu câțiva pași în spatele ei, dar o văzu cum dispare din raza lui vizuală și simți cum îi stă inima în loc.

O ajunse din urmă, apoi se relaxă. Era în siguranță, în încăperea ca o peșteră, cu brațele încolăcite în jurul unei femei care arăta ca o versiune ceva mai în vârstă a Elizei, cu părul roșcat în loc de cosițe castanii.

Se îmbrățișau una pe cealaltă, în timp ce o adolescentă blondă și minionă stătea pe un butoi de vin, cu ochii mari și un zâmbet timid pe chipul drăguț. În încăpere mai erau împrăștiate câteva butoaie, împreună cu un maldăr de sticle goale de vin, aflate în capătul îndepărtat al pivniței.

După o clipă, Eliza se întoarse spre el, cu fața plină de lacrimi.

– Le-am găsit, spuse ea, iar el nu-și putu reține râsul.

– Da, spuse el, așa e.

- Eu sunt Emma, spuse roșcata, întinzând mâna.

- Mi-am dat seama. Eu sunt Quince.

Emma avea o strângere fermă și un zâmbet luminos.

- Da, și eu mi-am dat seama. Hainele ei erau prăfuite și purtate, chipul era tras de oboseală. Chiar și așa, era încântătoare. Iar zâmbetul ei luminos îi alungă o parte din griji. Se îndreptă spre fată și o luă de mână. Ea e prințesa Ariana.

Quince făcu o plecăciune.

- Este o mare plăcere, Alteța Voastră.

Fata zâmbi larg, apoi se uită la Eliza, care făcu o reverență.

- Ești o femeie greu de găsit.

- Sora dumitale a avut mare grijă de mine. Vorbea engleză cu un accent pronunțat și cu mult calm. Dar acum aș vrea să îmi văd tatăl.

- Ai idee cine ți-a făcut asta?

Ea vru să răspundă, apoi se ridică brusc, făcând ochii mari.

Quincy se întoarse și îl văzu pe prințul Michel năvălind în încăpere.

- Ariana! Slavă Domnului că ești bine! Fetiță dragă, eu și tatăl tău am fost atât de îngrijorați!

El făcu un pas în încăpere, iar în acel moment, fata deschise gura și începu să țipe.

Dar Quince nu știa dacă fetei îi era frică de unchiul ei sau de bărbatul din spatele lui.

Bărbatul acela atât de cunoscut tocmai îi trase un glonț în ceafă prințului din Eustancia.

capitolul 23

Aud pe cineva cum țipă și îmi dau seama că sunt eu.

Lumea explodează în jurul meu, nimic nu are vreo noimă. Doar că are. E ca o scenă dintr-un film, când totul încetinește și poți observa toate detaliile. Sau cum supraviețuitorii descriu accidentele de mașină. Totul este cât se poate de clar, dar nu reușești să împiedici nimic.

E exact ca un accident de mașină. Iar în timp ce se petrece, fiecare detaliu are sens. Un sens oribil, îngrozitor, pe care poate ar fi trebuit să îl prevedem.

Tipul cu pistolul îndreptat acum spre Ryan este Corbu – e destul de ușor de înțeles, căci îi văzusem fotografia cu doar câteva ore în urmă.

Iar Corbu este unul dintre bărbații care l-au torturat pe Quincy. Un bărbat pe care Quincy credea că îl omorâse, dar care cumva supraviețuise.

– Îți sugerez să renunți la armă, domnule Radcliffe. Dacă nu o faci, să știi că îi trag un glonț în cap drăguței tale prietene.

Mi se usucă gura – sunt sigură că vorbește serios. Și, deși mi-aș dori să fiu suficient de curajoasă să îi spun lui Quincy să nu asculte, nu sunt. Rămân tăcută. Nu vreau să mor. Nu acum, nu așa.

Quincy poartă un tricou alb simplu și e evident că nu are suportul de pistol pe umăr. Dar are un pistol mic în teaca băgată în betelia blugilor. Îl scoate încet, apoi se apleacă să îl pună jos.

– Aruncă-l spre mine!

Quincy dă cu piciorul, dar arma alunecă până dincolo de Corbu, oprindu-se doar când se lovește de zidul din capăt.

– Prea tare, spune Quincy. Îmi cer scuze.

Corbul face un pas amenințător către el, iar Quincy coboară privirea spre trupul neînsuflețit al prințului.

– De ce?

Corbu ridică din umeri.

– Își pierdea cumpătul.

Cuvintele lui îmi sună lent și greoi în cap.

– A fost ideea lui să își pedepsească fratele nesuferit, iar acum începea să fie neglijent. S-ar fi dat în vileag în cele din urmă. I-am făcut un serviciu, zise Corbu.

Se uită la Ariana în timp ce vorbește și cred că sunt singura din încăpere care îl vede pe Quincy cum face un salt. Vreau să îi strig să se oprească, deoarece Corbu încă e înarmat, dar cuvintele mi se blochează în gât. Îmi e prea teamă că tipul va reacționa la strigătul meu și, dacă apucă să tragă, va fi din cauza avertismentului meu.

Și apoi Quincy îl plachează, iar arma îi zboară din mână.

Emma intră imediat în acțiune. O prinde pe Ariana de mână și o trage jos de pe butoi, apoi țâșnește spre ușă. Corbu reușește să se desprindă de Quincy și plonjează după armă, iar eu îmi dau seama că aceasta e chiar lângă piciorul meu. Dau puternic cu piciorul și arma alunecă pe podea.

Pentru o clipă, îmi sărbătoresc victoria. Dar e prematur, căci Corbu se aruncă după ea și, chiar când Emma ajunge la ușă, reușește să pună mâna pe armă. Trage, Emma se prăbușește, iar eu țip.

A nimerit-o în coapsă, iar eu îi citesc durerea pe față în timp ce șchiopătează către ușă, ea și Ariana fiind lipite una de alta, încercând să înainteze spre libertate.

Corbu ridică arma ca să tragă din nou, dar Quincy îi plasează o lovitură puternică și îi zboară pistolul din mână, trimițându-l direct într-o scurgere, unde cade atât de adânc, încât pare să treacă o veșnicie până ce atinge pământul.

Quincy atacă, dar Corbu parează și se prăbușesc amândoi, dându-le timp Emmei și Arianei să iasă din încăpere.

– Du-te! strigă Quincy. Închide ușa!

Emma se poticnește, bolnăvicios de palidă. Dar privirea ei mă găsește. Corbu este deasupra lui Quincy, împingându-se în genunchi ca să se ridice. E evident că nu am cum să ajung la ușă înaintea lui, așa că îi spun Emmei să o închidă și să ceară ajutoare. Se poticnește din nou, iar Ariana o prinde și trântește ușa cu putere.

Partea de jos a ușii este întreagă – asta înseamnă că nu le mai pot vedea. Nu pot decât să mă rog ca Ariana să o ducă pe Emma afară și să găsească un medic care să o ajute.

Între timp, trebuie să lupt.

Pentru o clipă, totul pare să se oprească. Apoi lumea revine în timp real, iar eu nu mai sunt un simplu observator, ci mă trezesc chiar în mijlocul acțiunii. Și sunt complet îngrozită.

Doar că se dovedește că teroarea mea nu este completă până la urmă. Căci mai e loc, lucru pe care îl descopăr când dau cu ochii de Quincy. Vrea să se ridice, dar Corbu se năpustește, cu o lovitură puternică și rapidă, direct în capul lui Quincy, trimițându-l grămadă înapoi pe jos. Aștept să se ridice, dar nu se mișcă.

S-a sfârșit. E inconștient – și, sincer, sunt îngrozită că ar putea fi mort, dar nu pot zăbovi asupra problemei, căci Corbu se îndreaptă acum spre mine. Înaintează lent și amenințător. Am jucat în suficiente filme de acțiune și nu așa ar trebui să se întâmple. Spionii antrenați,

care sunt personaje bune, nu sunt puși la pământ cu o lovitură. Infractorii nu ajung să câștige.

Dar se pare că viața nu imită arta și eu rămân să mă întreb cum – atâta vreme cât Corbu a reușit să îl doboare pe Quincy – aș putea avea vreo șansă.

Am o singură opțiune – să ies dracului de aici. Iar ca să ajung la zăvorul secret, trebuie să traversez toată pivnița fără ca el să pună mâna pe mine. Chiar și așa, nu e soluția ideală, pentru că fie va reuși să iasă odată cu mine, fie voi ajunge să îl încui aici cu Quincy. Dar, dacă aș fi liberă, aș putea să-l ajut. Înăuntru, sunt doar o victimă pe care Quincy va încerca să o protejeze. Presupunând că se mai trezește.

Te rog, te rog, trezește-te!

Mă uit în jur, plănuind cel mai bun traseu. Decid să fug pe margine și să apuc o sticlă de vin pe care să o folosesc pe post de armă, apoi să fug spre zăvorul ascuns. Va afla unde este, dar nu văd cum aș putea face altfel. Și trebuie să ies. Trebuie să o văd pe Emma. Trebuie să caut ajutoare pentru Quincy. Dacă stau aici, știu foarte bine că voi sfârși moartă. Sau mai rău.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, țâșnesc spre grămada de sticle de vin. Sparg una, transformând capătul ascuțit într-o armă. Nu știu de ce m-am așteptat ca asta să îl încetinească. Mă atacă oricum, iar eu lovesc cu sticla spartă, dar fără să-l încetinesc.

Continui să iau sticle, practic ieșindu-mi din minți în timp ce arunc spre el sticlă după sticlă. Se ferește de ele, iar acestea se sparg pe jos. Abia dacă încetinește, iar când, în cele din urmă, hotărăsc că mi-a ajuns și o iau spre ușă, se aruncă după mine, mă prinde de talie și amândoi ne prăbușim la pământ.

Împing automat mâinile în față să atenuez căderea și țip de durere când aterizez pe zeci de cioburi de sticlă, care îmi fac răni adânci în palme.

– Târfă! spune el și, înainte să pot reacționa, brațul lui este în jurul gâtului meu, iar eu mă chinui să respir, în timp ce el mă târăște prin încăpere.

Lovesc, dar fiecare lovitură este mai slabă decât cea dinainte și curând lumea devine tot mai cenușie, până când ajunge ca o perdea groasă de negură, iar ultimul meu gând este că nu mi-am luat adio de la Emma și de la Quince.

capitolul 24

Mult timp Quince a fost mai degrabă inconștient, în timp ce lumea se muta și se mișca, iar trupul său bătut striga în semn de protest. Mintea îi era încețoșată, dar își dădu seama că era târât pe jos, sticla spartă de sub el sfâșiindu-i pielea. Avea mâinile legate la spate și, testând legăturile și simțind marginea ascuțită a plasticului dur, își dădu seama că fusese legat cu cabluri. Se zbătu, dar efortul fu inutil. Legăturile nu cedau.

Corbu mormăi, se aplecă, având mâinile sub brațele lui în timp ce îl trăgea, lăsând mâinile inutile ale lui Quince să atârne. Sau poate că nu erau atât de inutile.

Încerca să prindă resturile de pe jos în timp ce aluneca peste ele, având grijă să nu își arate încântarea când degetele lui reușiră să prindă un ciob de sticlă.

Spera să fie suficient.

Spera să nu observe Corbu.

Când ajunseră în celălalt capăt al pivniței, Corbu îi dădu drumul, apoi se ridică și se întinse. Quincy gemu, intenționat zgomotos, împingând ciobul în scobitura dintre podea și perete.

În fața lui, Corbu se ghemui.

– Ar fi trebuit să mă omori de prima dată. Pentru că acum nu am să ți-o trag doar ție, ci și prietenei tale. E drăguță. Dar nu cred că va mai arăta la fel de bine când va fi moartă.

– Îndrăznește doar să te gândești să o atingi și te omor! îi promise Quincy.

Corbu îi puse degetele pe gură.

– Oh! Prea târziu! Numai la asta mă gândesc. Cum o s-o fac. Cum să fac să doară. Probabil i-o voi și trage. Doar pentru că pot. Dar nu-ți face griji – te las să privești.

Quince se trase în spate și îl scuipă în față.

Corbu se șterse impasibil.

– Nu e foarte frumos ce ai făcut. Voi ține minte asta când va veni rândul tău. Și va veni. Nu te voi omorî rapid. Nici pe departe.

– Ne vor găsi aici, spuse Eliza cu voce amețită, dar cel puțin Quincy află că își venise și ea în fire. Nu o să scapi.

– Nu fi proastă! spuse el. Fac parte din echipă, nu uita! Iar podgoria asta nu e pe hartă. Le va lua o vreme să o găsească. Suficient ca sora ta să sângereze până la moarte. Și să muriți și voi. Iar eu să fiu ultima victimă a Alteței Sale. Păcat că a luat-o razna! Gelos pe fratele lui. A decis să își vândă nepoata. Apoi a trebuit să ne omoare pe toți ca să își ascundă crimele. De-abia am supraviețuit.

Duse o mână la ureche.

– Ce zici? Spui că Ariana știe adevărul? Așa e. M-a văzut cum l-am omorât pe unchiul ei, bărbatul care a pus la cale vânzarea ei. Am mulți martori care să susțină asta. Și apoi m-a văzut apărându-mă. Normal că a fost speriată, biata de ea! Dar nu aveam de gând să îi fac nici un rău. Încercam să o salvez.

– Pe dracu'! spuse Eliza, iar Quincy simți un val de mândrie – era o luptătoare, asta era sigur.

– Nu e foarte frumos. Se ridică și se îndreptă spre ea, luând o bucată de sticlă de pe jos. Cred că ai nevoie de o lecție de maniere.

Quince văzu frica din ochii ei și se chinui să se ridice, dar și picioarele îi erau legate. Nu putu decât să privească neputincios cum Corbu îi tăie bluza și apoi, foarte

încet, începu să facă tăieturi superficiale pe abdomenul ei.

O auzi scâncind, iar sunetul aproape îi veni de hac, dar rămase tăcut, privind în timp ce ea strângea din ochi, degetele lui ținând propria bucată de sticlă. Învârtind-o în mâini. Apoi râcâind cu ea ca și cu un fierăstrău legăturile care îi imobilizau mâinile.

Nu avea cum să ducă misiunea la bun sfârșit fără să își taie propria piele, așa că își mușcă interiorul obrazului, luptând cu durerea crescândă, brută. Tăie cât de repede putu, dar cu grijă. Putea să sângereze, dar dacă din greșeală și-ar fi tăiat venele prea adânc, nu ar mai fi fost nimănui de ajutor, cu atât mai puțin Elizei.

Iar și iar tăie legăturile. Și iar și iar Corbu o tachina pe Eliza.

„Aproape că am reușit, iubito!" Voia să strige cu voce tare. Voia să îi spună că nici nu-i trecea prin cap să o mai părăsească din nou. Că se înșelase crezând că asta trebuia să facă prima dată. Să ducă această luptă. Să poarte un război împotriva suferinței îndurate și a întunericului din interiorul lui.

Dimpotrivă, ea era cea care îi dădea puterea să treacă prin asta. Acum, în teroarea acestei închisori. Și în fiecare zi, când îl năpădeau amintirile.

Singurul său regret era că înțelegea abia acum, când se putea să nu mai aibă ocazia să îi spună. Să îi arate.

Nu.

Avea să se elibereze. Avea să îl omoare pe Corbu. Iar ei aveau să iasă de aici împreună.

Trebuia doar să continue.

–Atât de drăguță, spuse Raven, îndepărtându-se de trupul Elizei pentru ca el să poată vedea liniile roșii care îi brăzdau abdomenul.

Privirea ei o fixa pe a lui, iar el îi putea vedea suferința. Dar și tăria. Fată curajoasă, se gândi el. Mai rezistă puțin!

– Să i-o trag acum? întrebă Corbu. Sau să îmi sculptez numele pe fața ei? Greu de decis, dar cred că o să i-o trag. Și cred că tu trebuie să privești.

La perete, Eliza se împotrivea. Quince, la fel, dintr-o reacție instinctivă. Dar, încleștându-și pumnii și lovind, simți cum plesniră legăturile pe care le tăiase, sub forța răspunsului violent.

Își permise o clipă de jubilare înainte de a se reîntoarce la realitate. Pentru că picioarele încă îi erau legate și nu avea cum să taie legăturile fără să se dea de gol. Ceea ce era un dezavantaj clar.

Doar dacă...

Începu să se deplaseze pe lângă perete, încercând să își amintească unde aterizase arma. În capătul celălalt al încăperii, Eliza ținea ochii strâns închiși în timp ce Corbu glisa un ciob de sticlă spre sexul ei. Dumnezeule, avea de gând să o mutileze?

– Te omor, nenorocitule! spuse el, doar pentru a-i atrage atenția.

Funcționă. Nemernicul se întoarse, îi aruncă o privire, apoi făcu ochii mari de mirare. Quincy era tot cu mâinile la spate, dar se deplasase puțin de-a lungul peretelui. Iar Corbu știa unde voia să ajungă.

– Nu ești prea isteț, nu? Dacă iei o armă cu mâinile legate, te împușți singur în fund. Nu-ți face griji! Te scutesc eu de tentație.

Se îndepărtă de Eliza – slavă Domnului! – și porni spre Quince.

– Obraznic, obraznic.

Quincy aștepta. Era slăbit și îl durea tot corpul din cauza loviturilor, ceea ce însemna că nu putea fi sigur

de țintă. Trebuia să fie chiar în dreptul lui. Ceea ce însemna că trebuia să rișteși să aștepte.

Încă un pas către el, apoi altul. Corbu își afișă zâmbetul malefic. Îi promitea în tăcere lui Quince o suferință de neîndurat.

– Îți iau arma din drum. Nu vrem să te joci cu jucării obraznice, nu?

Se aplecă după ce se mai apropie și, când o făcu, Quince își smuci brațul în față, degetele lui ținând strâns mânerul micului pistol Ruger. Se răsuci, ținti și descărcă trei gloanțe în direcția pieptului.

Dacă n-ar fi fost atât de oribilă întreaga situație, expresia de pe chipul lui când căzu în față ar fi trecut drept comică. Sângele țâșnea din el în timp ce inima își trăia ultimele bătăi. Apoi Corbu rămase nemișcat, sângele lui împrăștiindu-se.

Nemernicul afurisit era mort.

Cu toată viteza de care era în stare, Quince se folosi de ciobul de sticlă pentru a tăia legăturile din jurul gleznelor, strigând-o în acest timp pe Eliza și spunându-i că avea să ajungă imediat la ea.

Își scoase telefonul și văzu că nu avea semnal, ceea ce însemna că echipa nu putuse să le dea de urmă. Spera ca Emma să fie bine. Cu puțin noroc, reușise să scape și, chiar în acele clipe, Ryan și ceilalți soseau cu o întreagă echipă medicală.

Dar nu-și putea face griji pentru asta acum. În clipa aceea, nu dorea decât să o elibereze pe Eliza. Se împletici până la locul unde Corbu o legase de un raft de vinuri încastrat, apoi tăie ușor legăturile pentru a o elibera. Rănile nu erau adânci și el se bucură, dându-și jos cămașa și acoperind-o cu grijă.

– Te iubesc, spuse ea, cu vocea slăbită de epuizare, dar cuvintele ei îi umplură inima, care era pe cale să-i explodeze. Sunt groaznic de obosită!

– Ești în stare de șoc, îi spuse el. Este în regulă. Ești cu mine. Și Eliza, iubito, promit că nu îți mai dau drumul niciodată!

epilog

Quince se trezi în zgomot de râset de copii și cu senzația unei femei goale în brațele sale. Încet, își trecu mâna peste talia și șoldul ei, atent să nu îi atingă abdomenul rănit.

Eliza suspină și se răsuci lângă el.

- O modalitate minunată de a mă trezi, murmură ea. Va fi și mai bine când mă voi putea mișca fără să mă doară.

- Va veni și clipa asta, spuse el. Pentru amândoi.

Se ridică, intenționând să meargă să se relaxeze lângă piscină cu o cafea. Stark și Nikki insistaseră ca Emma, Ariana, Eliza și Quince să rămână la ei peste noapte, împreună cu doctorul pe care îl adusese ca să îi trateze. Emma și Ariana rămăseseră în casa principală, în timp ce Quince și Eliza primiseră casa de oaspeți.

Se îmbrăcară amândoi în grabă și se îndreptară spre piscină, unde Ariana era în apă cu fiicele soților Stark, Lara și Anne. Emma era lângă piscină, cu coapsa toată bandajată și o promisiune din partea doctorului că avea să se vindece complet.

Ryan ceruse o ședință informativă completă în acea dimineață, iar Denny era deja prezentă. Liam se afla probabil înăuntru, căci era mereu prompt.

- Mă duc să iau o cafea, spuse Eliza. Îți aduc și ție?

- Îți aduc eu, spuse el.

- Nu. Mă descurc. Măcar atât să fac pentru eroul meu. Se aplecă și îl sărută lung și lent, apoi se îndepărtă cu un zâmbet. Când voi fi vindecată, voi putea face mai mult de atât.

El râse.

– De acord. Pentru moment, doar cafea și săruturi.

În timp ce ea intră în casă, el se așeză lângă Denny, care îl primi cu un zâmbet larg.

– Sunt atât de bucuroasă că sunteți împreună! spuse ea. Erați făcuți unul pentru altul, să știi.

– Știu, spuse el. Și sunt hotărât să nu stric nimic. Mergem chiar și la terapie. Prima ședință e joia viitoare.

– Foarte bine. Sunt foarte fericită pentru tine.

O crezu, dar nu putu să ignore melancolia din glasul ei. Își puse mâna peste a ei.

– Ești bine?

Ea clipi de câteva ori, apoi încuviință din cap.

– Sunt doar melancolică. Te iubesc și ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, așa că să nu mă înțelegi greșit. Mi-e atât de dor de Mason și în clipa asta sunt atât de geloasă, încât nu pot gândi limpede.

– Îmi pare rău, Denny. Mi-aș dori să ți-l pot aduce înapoi.

Ea încuviință din cap.

– Știu. Se întoarse și arătă spre ușa de unde Eliza apărea cu o tavă. Se pare că a adus cafea pentru toată lumea. Ar trebui să îi dai o mână de ajutor.

El pricepu că voia să rămână singură, așa că făcu ce îi sugerase.

– Denny se simte bine? întrebă Eliza când el luă tava.

– Se simte singură, răspunse el și citi compasiunea pe chipul Elizei.

Îi zâmbi.

– Asta demonstrează că nimic nu e sigur.

– Niciodată, spuse el. E o promisiune.

Ea îl urmă în timp ce ducea tava spre masa de lângă Emma, apoi se așezară pe două dintre scaunele libere de lângă ea, sub umbrela de pe terasă.

– Când pleci? întrebă el.

În ciuda rănii, Emma insistase să o escorteze pe Ariana până acasă în acea după-amiază, într-o misiune temporară pentru SSA.

– Mai am câteva ore. E plăcut să mă relaxez după ziua de ieri.

– Asta așa e. Totuși, dacă ai nevoie de mai multă acțiune în viața ta...

El lăsă fraza neterminată. Știa că Ryan vorbise deja cu Emma să o recruteze. Ea râse.

– Sunteți de neoprit, oameni buni!

– Poate că doar recunoaștem talentul când îl vedem. Ai fi un coechipier extraordinar.

– Nu îmi prea place să joc în echipă. Îi aruncă o privire surorii ei. Dar, dacă aș face-o, acesta ar fi un loc destul de bun.

În spatele lor, Quincy auzi cum sună telefonul lui Denny, iar ea se ridică și merse în capătul opus al terasei pentru a răspunde.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse, vădit șocată.

Eliza se ridică și se duse de îndată lângă ea.

– Denny? Ce s-a întâmplat?

– Era colonelul Seagrave, spuse ea cu voce slabă, șocată. Șeful lui Mason. Înălță capul, cu privirea incapabilă să se concentreze la ceva, în timp ce se uita la grupul de lângă ea. S-a întors Mason, spuse ea. Și nu își mai amintește cine e.